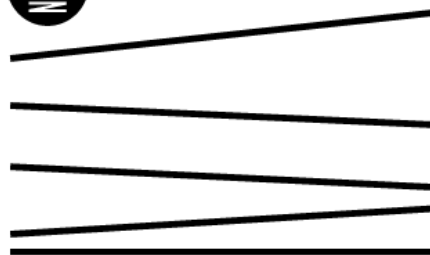

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Wildt, Johannes.

Danske Markblomster. Nytaarsgave for
Skuespilyndere 1822.

Aarhus, 1822

268 s.

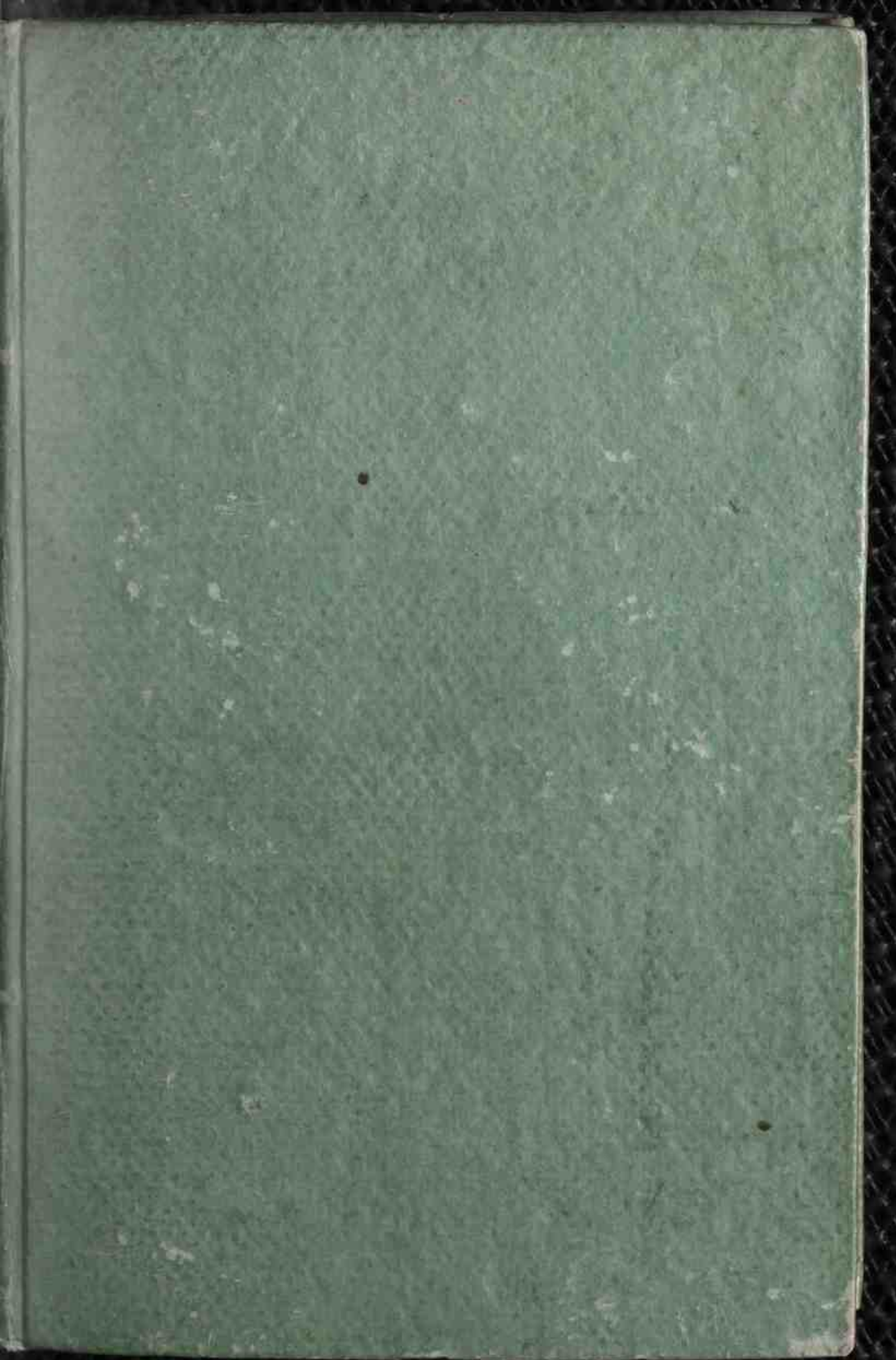
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

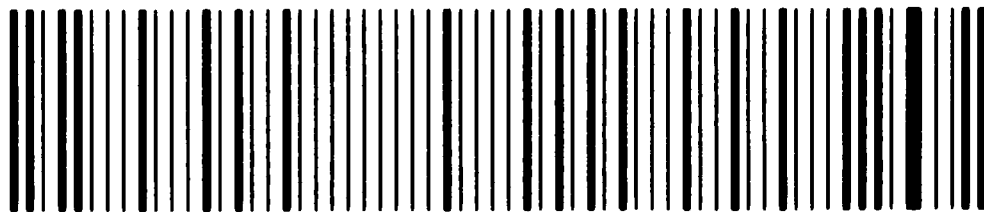

L. n. = 23.

52. - 116.

~~VIII~~ 128

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

1 1 52 0 8 05542 9

+ REX

Danske
Markblomster.

Nytaarsgave
for
Guespilvendere

1 8 2 2.

af
Johannes Wildt.

Aarhus.
Trykt i Stiftsbogtrykkeriet.

Deres Kongelige Høihed

Kronprindsesse

C a r o l i n e .

1941-2 1942-3 1943-4 1944-5

0730711031000 1

10-11-68

Skjøndt ei de hulde Musers Yndling vorden,
Dog — høie, fagre Kongemøe i Norden!
En ukjendt Skjald nedlægger for Din Fod
Hans første, svage, ufuldkomne Sange,
Og helliger dem tillidsfuld — skjøndt bange —
Dig, høie Datter! af vor Eiegod!

Du Navne stundom vil iblandt dem finde,
Som tegnet staaer, o! huldeste Fyrstinde!
I Dit — som udi alle Danstes — Bryst;
For disse Navnes Skyld, o Kongedatter!

Tilgiv den uformuende Forfatter
Hans Hjertes ubetvingelige Lyst!

En hellig Trang han følte til at sjunge;
De Sølelser sig trængte til hans Tunge,
Som dybt udi det varme Hjerte laae,
Men Frygt forhindrede ham deri længe;
Vel Haanden bævede paa Harpens Strænge,
Men ei han dristed' sig til dem at slaae.

Dog, hvo kan Ejelens Yndlingslyst nedkue?
Han sang omsider om den ædle Lue,

Som binder Dannerkongen til sit Folt,
Og om de milde, store Kongedyder,
Som huldt fra Thronen Armods Lænker
bryder;

Ekjændt svagt han var de høie Dyders Tolk.

Han sang om Kunstens Børn og Kunstens Gave,
Som fredes, pleies ømt i Fredriks Have;
Men o! saa sjelden havde Harpen Klang.
Han sang om Kjærlighedens sømme Smerte —

Men o! Erfarenheden snart ham lærte:
At ifkun svage Toner var hans Sang.

Men, maa det store, skønne Held, han finde:
At svage Sang et Bifalds-smil maa vinde
Af Daniens tilbedte Kongemøe,
Da vil hans bange Dnske opfyldt blive;
Til større Fremskridt det ham vil oplive,
Og blidt hans Fremtids Bei med Roser strøe.

Allerunderdanigst
F o r f a t t e r e n.

I n d h o l d.

	Side
Til Dannerfolket	9.
Mariæfesten	12.
Faderen og hans Børn	25.
Prolog, i Anledning af Kongens Fødselsdag den 28 Jan. 1818	30.
Prolog, i Anledning af Kroningsfesten den 31 Juli 1815	33.
Phantasien og de Blinde	35.
Det dramatiske Virtuøs-Par	39.
Bed Galeotti's Død	43.
Til Madame Heger	45.
Til Hr. Doctor Ryge	46.
Af en reisende Kunstnimmers Brev til hans Hjem	47.
Til Madame Liebe	49.
Bed Foersoms Grav	50.
Til Madame Schall, (som Thora)	53.
Prolog, fremsagt af Skuespiller Liebe i Aalborg	54.
Epilog, fremsagt af Sangerinden Sfr. Løffler	56.
Til Madame Zinck	57.
Til Dandslerinden Tomfrue Olsen	58.
Til en Sangerinde med en Kanarifugl	59.
Prolog, fremsagt af Madame Andersen	60.
Til Skuespiller Rind og Sangerinden Tomfrue Walther, paa deres Bryllupsdag	65.
Til Sfr. Astrup, (som Elisa Werner)	66.

	Side
Til Hr. Skuespiller Due	67.
Sang af et utrykt Enstspil	68.
Ved Kunzens Grav	70.
Til Madame Frydendal	72.
Til Madame Schall (som Lady Macbeth)	75.
Til Solodanser Hr. Bournonville	76.
Charlotte Mannerup	77.
Til Dannebrogsmænd og Skuespiller Knudsen paa hans Fødselsdag den 4 Marts 1816 . . .	78.
Ved Knudsens Død, samme Dags Aften	80.
Til Mad. Schall, da hun nedlagde Kunstens Laurbærkrands paa Knudsens Riste	81.
Til Madame Dahlen	82.
Prolog, fremfagt paa Harmoniens Theater i Randers	83.
Til Hr. Skuespiller Kruse	85.
August Wilhelm Haack	86.
Til Hr. Skuespiller Liebe	87.
Til Hr. Skuespiller Rosenkilde	88.
Til Jomfrue Abildgaard	89.
Til Jomfrue Astrup, ved hendes Bortgang fra Skuepladsen	90.
Den 28 October 1821	93.
Hother og Maria	98.
De Danske i Indien, originalt Drama, i 3 Acter	135.

Til Dannerfolket.

Lær Den betræde Digtefunstens Bane,
Som ei har svoret til Minervas Bane?
Som neppe ind i hendes Torgaard kom,
Og Dig anraabe om en skaansom Dom,
Med svage Landsproduct, hvormed han
kommer?

En lille Krands af Markens simple Blommer;
Ei som Kjærminden blaa, som Rosen rød:
Kun dunkle Blomster fra Naturens Skjød!?

Ei ofres de paa Fødelandets Alter

— Til dette Hvers ham ikke Musen falder —

Nei, kun med Ærefrygt og bange Mod,

Han knæler med dem ned ved Altrets Fod.

M a r i a f e s t e n .

P r o l o g

i Anledning af Hendes Majestæt Dronningens
og Hendes Kongelige Høihed Kronprindsessens
høie Fødselsdag, den 28de October 1817.

(Omarbejdet for det dramatiske Selskab Thalia paa
Cronborg. Til Musik af flere Componister.)

Personerne.

Grevnen, Godseier.

Grevinden.

En ung Pige.

Anden Pige.

En Karl.

En fremmed reiseende Harpespiller,
en Olding.

Scenen er i en af Danmarks Provinser.

(Skuepladsen forestiller en smuk Bøgelund med et
Alter, under en Bue af flettede grønne Grene,
som nogle unge Piger og Karle ere sysselsatte
med at paahefte Blomsterkrandse, imedens andre,
deels binde Blomster i Krandse, og deels bringe
Blomster til de Arbeidende.)

C h o r .

Vi sanke, o Sommer! Din levnede Næst
Af Blomster, til Danmarks tilbedede Fest,
Og Alle vi henrykte jublende fro
Nu Festens livsalige Alter omisnoe;
Vi sanke, o Sommer! Din levnede Næst
Af Blomster til Danmarks tilbedede Fest,
Vi henrykt dem hente fra Engenes Skjød,
Og signe den Dag, da vor Dronning blev fød.
(En fremmed reisende Harpespiller kemmer ind under
Sangen — og betragter med Forundring de Ar-
beidende.)

Harpespilleren.

Siig, hulde Piger! Hvad betyder
 Det Alter, I saa henrykt pryder
 Med disse spæde Blomster smaae?
 Er det et ømt og kjærligt Minde
 For Flora, Blomsternes Gudinde,
 Som nu til Syden bort vil gaae?

En Pige.

Hvad Krog er Du vel fra paa Jorden,
 Som kiender ei den Fest i Norden,
 Som denne Dag os skjænkter har?

Anden Pige.

Du selv da Bidne til den være!
 Den er til Landets Moders Ære;
 Og er, som Hun, os dyrebar.

Første Pige.

Den er et takfuldt Æmheds Minde
 For Dannemarks Belgjørerinde;
 Men, o! Hun er i Kjøbenhavn:
 Og ei ved den vi Hende skuer,

For hvem saa ømt vor Hjerte luer:
 Mariafésten er dens Navn.

En Karl.

Vort gode Herskab Glæden deler,
 Som aarlig Alles Bryst besjeler,
 Ved den, her i Naturens Skjød.
 Og dobbelt Dagen vi velsigne;
 Thi Danmarks hulde Caroline,
 Marias Fødselsdag blev fød.

Harpespilleren.

Er ei den Dronning, som I prise
 En Datterdatter af Lovise,
 Som Verden har den Gode kaldt?
 Imedens Krandsene I binde
 Jeg qvæde vil, til Hendes Minde,
 En Saga af en brittisk Skjald!
 (Sætter sig og synger ved Harpen.)

En Underblomst i Bretland var
 Fremspiret af et Blomsterpar:
 To høie ædle Skud;

Den hulde Blomst var Kongens Fryd
 Og Dronningens den bedste Pryd,
 Dens Gartner var selv Gud.

Dens Ynde, Baarens lig, frembrød;
 Som den, der ei i Floras Skjød
 En Blomst var spiret frem,
 Man kaldte den Naturens Pryd;
 Den aanded' Uskyld, aanded Dyd,
 Og zired' Kongens Hjem.

Snart Rygtet om dens milde Pragt
 Omkring paa viden Jord blev bragt,
 Fra Blomstens Fødestavn;
 Den blomstrede saa understjøn,
 Du salme ei! var Bretlands Bøn;
 Lovise var dens Navn.

Dens Priis — som Rygtet førte om —
 For Femte Fredriks Dre kom,
 Og gjenklang i hans Sjel;

Han Bretlands Konge om den bad,
 Og snart den ved hans Hjerte sad,
 Til hans og Danmarks Held.

Den blev det hele Nordens Lyst,
 Dets Millioners Haab og Trøst,
 Den lønned Kongens Dyd!
 Den fryded, lig den milde Sol;
 Fra Elben indtil Nordens Pol,
 Den skabte Held og Fryd.

Besignet blev den og af Gud;
 Den skød de rene, ædle Skud,
 Hvis Frugter end vi see.
 Men selv det Skabtes Pryd forgaaer;
 Den salmede i aarle Vaar,
 Til Nordens Sorg og Bæe!

Den bødte sin Krone ned;
 Fem Kongeriger for den græd
 Og ei den glemme fan.

Men Held os! thi dens høie Skud
 Belgjørende sig brede ud,
 Til Held for Danmarks Land.

En yndig Epire af dens Rod,
 Som vandt sig Navnet: D a n n e b o d
 Af et erkjendtligt Folk,
 Ved Ynde, Dyd og Majestæt
 Os viser, hun er af dens Æt,
 Hvis Dyd jeg her var Folf.

(Medens Ritournellen til det følgende Chor spilles,
 give Alle tause Harpespilleren deres Tak tilkjende
 for Sangen.)

C h o r.

Vi sanke, o Sommer! Din levnede Nest
 Af Blomster, til Danmarks tilbedede Fest,
 Og Alle vi henrykte jublende fro
 Nu Festens livsalige Alter omsnoe;
 Vi sanke, o Sommer! Din levnede Nest
 Af Blomster til Danmarks tilbedede Fest,

Vi henrykt dem hente fra Engenes Skjød,
 Og signe den Dag, da vor Dronning blev fød.

(Under Sargen ere de blevene færdige med deres Arbejde; i det de forlade Alteret, som de under dens Slutning har omringet — seer man brænde paa det i Luekrift:

M. C.

Den 28de October 1817.

(En blid Musik forkynder Festens Begyndelse; Scenen er i nogle Diebliske tom. Toget kommer ind i en høitibelig Marsch parvis, iblandt disse ere Greven, Grevinden, Præsten, Skoleholderen og Flerc.)

C h o r.

Mod Skyen opstige vort jublende Chor,
 Forenet med festlige Bønner,
 Til Herren, som hist over Stjernerne boer
 Og Dyden herneden belønner,
 At han vil bevare de Elskedes Liv:
 Vor Fredriks tilbedede Datter og Viv.

(2*)

Grev en (taler.)

Ja, signet være Du, vor Danmarks Moder!
 Vor Caroline! Fredriks Held og Fryd!
 Af Ham, som styrer alle Himlens Kloder
 Og lønner høi og ædel Kongedyd!
 Du, Dronning! pryde længe Danmarks
 Throne,

Din høie Slægt og Dannemark til Held!
 Og bære hædret, lykkelig den Krone,
 Hvormed at Himlen lønnede Din Ejel!
 Og mange Aar Dit omhedfulde Hjerter
 Belønne, fryde Danmarks elskte Drot!
 Dit Smil forjage fra hans Bryst hver Enerte
 Og trylle ham et Eden i hans Slot!
 Og hvergang denne høie Dag oprinder,
 Den Forsmag stjente Dig paa Himlens Lyst!
 O! rig, Maria! er den Dig paa Minder,
 Paa skønne Minder hellige Dit Bryst!
 Paa den Dig Herren gav Din Caroline,
 Hvis Kongedyder blomstrer ved Din Barm!
 Paa den saa tidt Din hulde Vilhelmine

Dig kjærlig favned med sin spæde Arm!
 Paa den Du Vidne var til Fredrik's Lykke,
 Hans Fryd paa hans Marias Fødselsfest!
 Paa den Du stedse bar det store Smykke,
 Det Diadem en Dronning pryder bedst,
 Den hulde Løn, Maria! for Dit Hjerte,
 Din skjønn Prydelse i Krig og Fred,
 Som ene Dig kan mildne Savn og Smerte:
 Dit troe, Dit ømme Folks Hengivenhed!
 Paa den dets Bønner steg til Himlens Kon-
 ning,

Tilbedte Landets Moder! for Dit Held!
 Paa den dets Jubelraab, o! store Dronning!
 Henrykkelse frembragte i Din Sjel!!!
 Selv Indiens hede, Grønlands kolde Zone
 I Dag gjenlyder af Dit elskte Navn;
 Og hvert Dit Barn, skøndt fjernet fra Din
 Throne,

Det henrykt jubler i sin Fødestavn!
 Det høit gjentone skal i disse Dale!
 Det Ekko bringe skal fra Bye til Bye!

Dg, som i Borgens høie Kongesale
 Vi juble skal mod Himlens høie Skye:
 Maria! længe lev! Dig Himlens
 Gud velsigne!!!
 Lev længe: Dannemarks tilbedte
 Caroline!!!

C h o r (og Tableau.)

Lev længe, Maria! saa bryde vi ud;
 Lev længe end vor Caroline!
 Lev Begge, velsignet af Himmels Gud
 Med Frederik og Vilhelmine!
 Lev længe, det ønsker hver Kvinde og Mand,
 Til Held for vor Konge og Fædreland!

Grevinden

(bringer en Krone af Roser.)

Stod vi for Din høie Throne,
 Ofrede vi for dens Fod,
 Glade denne Rosenkrone
 Landets fromme Dannebød!

Men, o Moder! her i Dalen
 Dybt vi føle nu vort Savn!

Du er hist i Kongesalen,
Og vi eie kun Dit Navn!

Kun paa det vi den kan sætte,
Til et Omheds, Trostabs Pant;
Omhedsfulde gjør vi dette;
O! thi Omheds Haand den bandt!

Rosen blomstred' til den Ære —
Udi Efteraar og Kuld —
Dig et Omheds Pant at være,
Dronning, som er os saa huld!

(sætter den over Navnet.)

En ung Vige

(med en Krone af Liller.)

Vi ved Lilien Dig kan ligne,
Ustylds hulde, skønne Pryd;
Derfor, hulde Caroline!
Lilien ofres til Din Dyd.
Dine Dyder Danmark skatter,
Ustylds hulde, skønne Pryd!

Derfor, elskte Kongedatter,
Lilien ofres til Din Dyd!

(Hun sætter den over Mannet.)

Slutnings = Chor.

Festlig skal Sangen nu tolke vor Fryd;
Alle vi signe, Maria! Din Dyd,
Kilden hvoraf vor Lyksalighed fød:
Dagen Du, Dannemarks Moder blev fød!

Lyffelig værde Du, som Du er god!
Intet da ligner, Maria, Din Fod!
Længe vi signe i Lundenes Skjød
Dagen, da Du og Din Datter blev fød!

Lev da, Du Dannemarks Lykke og Lyst!
Længe ved Omheds livsalige Bryst!
Sildig begræde vi, Moder, Dit Savn!
Evig skal Danmark signe Dit Navn!

Faderen og hans Børn.

En landlig Scene, i Anledning af Deres
Durchlauchtigheder Hertugen og Her-
tuginde af Augustenborgs Indtog
paa Augustenborg, strax efter Deres høie
Formæling i September 1820.

P e r s o n e r :

En Landmand, som tillige er Maler, og hans
11 Børn.

Handlingen foregaaer paa Den Als.

(Skuepladsen forestiller en Bøgelund, med udsigt til Søen.)

Faderen (allene).

Hvor yndigt Sol! Du fra Din hvalvte Bue
Dig speiler i den blanke Østersøe,
Og smiler i Din skønne milde Lue
Til denne hulde, lyffelige De!

Er Du i Dag isørt det Purpursmykke,
Du fik af Godheds milde Giver: Gud,
For blidt at smile til vor Hertugs Lykke
Og hilse ham og vennehulde Brud?
Og vil Du fro, med Millioner, prise
Den høie kongelige Moders Dyd,
Vor evigelskte, Dannemarks, Louise,
Og skue hendes høie rene Fryd?

O, speil Dig da i hendes hulde Die,
Naar fromt det hæver sig til Himlens Gud,
Og Moderhjertet fra den Ewighøie
Medbeder Held for Christian og hans Brud!

Bestraal enhver af den Tilbedtes Dage
 Og tryl dem Alle, Alle til en Vaar!
 O, Almagts Gud! lad dem henrinde fage,
 Og mange, mange vorde hendes Aar!

(Børnene komme, festlig pyntede.)

Det ældste Barn.

God Morgen, Fader! seer Du Solen smile?
 Vi længe ikke saae en Dag saa skøn!
 Vi derfor tillidsfulde til Dig ile
 Med en os Alle hellig — hellig — Bøn:
 „Vor Hertug bringer hjem sin Hertuginde,
 „Som selv Du siger: er saa skøn og god;
 „I Mørges fro vi Krandsse monne binde
 „Til Offere for Hans og Hendes Fod.
 „Han ligner, siger Du, hans store Fædre —
 „Du daglig beder fromt for ham til Gud:
 „O, før til Borgen os, at vi kan hædre
 „Vor gode Hertug og hans hulde Brud!“

Faderen.

Hvorgjerne vilde jeg Jer Bøn opfylde,
 Hvorgjerne unde Eder denne Fryd!

Hvo'gjerne selv vor ædle Hertug hylde
 Og signe Hertuginde's milde Dyd!
 Men, elskte Børn! os vore Pligter byde,
 Som Christians Undersaatter os at tee,
 Og staae blandt ufjendt Hob: ei der vi nyde
 Den Fryd, det hulde Englepar at see!
 Dog dette Syn I længe ei skal savne,
 Og Dagen Fryd skal stabe i Jer Sjæl:
 Jeg malet har de evigelske Navne,
 Af dem, som fødtes os til Fryd og Held.
 At skue dem: vor Glæde vil forsøge;
 — De skal formilde vore Hjerter's Savn. —
 Skue Altret hisset under Lundens Bøge,
 Og franser Brudeparret's elskte Navn!
 Og beder fromt med mig til Himlens Gud,
 At han vil værne om vor Hertugs Dage,
 Og ham velsigne, med den hulde Brud,
 Hans Fadergodhed skienkte ham til Mage!
 (Han bøier nogle Grene tilside, og man seer under
 en hvælvet Bue, et Alter, hvorpaa staaer Nav-
 nene: Christian og Louise under den her-
 tugelige Krone. Børnene danne en malerisk

Gruppe om Alteret, som de tildeels knælende
befrandse.)

O, høie ædle Var i Livets Vaar!
 Lev mange Aar til Jordens Pryd og Lykke!
 Dig Lykkens Roser blomstre hvor Du gaaer
 Og slynget om Dit Liv Dig stedse smykke!
 Nyd Christian! ved Din Conises Bryst:
 Din Ungdoms skjøne Vaar, Din Manddoms
 Sommer!

Ja end ved det Du nyde salig Lyst,
 Naar Vintrens kolde mørke Dage kommer!
 Og Du — den blide Uskylds Lillieskud!
 O, slyng Dig til den ranke Egestamme,
 Som, trodsende Orkanens stærke Brud
 I flere hundred Aar dog var den samme;
 Som staaer urokket lig det stærke Sjeld,
 — Som evig staaer, ifølge Godheds Orden, —
 Som blomstrer huldt til Millioners Held,
 Hvis Navn skal evigt signes udi Norden!
 O, find Din Himmel i Din Christians Favn,
 Og læi op til hans Bryst Din spæde Stængel,

Og jublende velsignes skal Dit Navn,
 Som Folkets Skjtsaand: Christians gode
 Engel!

Uf Folkets Røst, mit Hjertes Røst er Tolk:
 For Dig, o ædle høie Var i Norden!
 O, lev til Held for et erkjendtligt Folk
 I mange Aar lyksalig her paa Jorden!

P r o l o g

fremfagt paa det Kgl. Palais i Koeskilde,
 i Anledning af Hans Majestæt Kongens Fødselsdag, den 28de Januari 1818, af Skuespillerinden Sfr. Abildgaard.

Den gamle Kongeborg sank ned i Gruus:
 Ei mere Grandstæren dens Plads kan finde,
 Kun nu det stolte Tempel: Herrens Huus,

Om Roeskilds fordums Storhed er et Minde.
 Ei throner nu ved Isesfjordens Kyst
 Den gamle, ædle, store Kongestamme;
 Dog flammer dybt end i hver Borgers Bryst,
 Som fordum, Kongetrostabs rene Flamme;
 Dens milde Ild kan aldrig slukkes ud,
 Thi Skjoldungætens høie Dyd den nærer,
 Thi stiger høit i Dag vor Bøn til Gud
 For Uedlingen, som Danmarks Krone bærer.
 Du bærer, Fredrik! den til Rigets Gavn;
 Du bærer den med Hæder! Gid med Lykke
 Du stedse bære den i Trostabs Gavn,
 Og længe end Du Dannerthronen smykke!
 Og gid at Hun, som lønner her Din Dyd
 Med Kjærlighed — det skønneste blandt
 Gøder —

Maa leve længe, Dig til Held og Fryd,
 Tilbedet, som Dit elskte Danmarks Moder!
 Og Omheds Roser spire hvor Du gacer
 Og blomstre i hvert Sted Du monne trine!
 Dem slynge barnlig fro omkring Dit Hæar

End længe Caroline, Vilhelmine!
 De slynge sig i Folkets Egelov,
 Som smykker Dig, Du Etling af Kong Frode!
 Og selv naar Marmor smuldrer hen i Støv:
 De vidne skal om Frederik den Gode!
 O, stod vi for Din høie Thrones Fod,
 Vor Glæde — Himlens lig — da vilde være,
 Thi da vi vovede, med freidigt Mod,
 Et ringe Dmhed's Pant Dig frem at bære.
 Men Thronen er ei mere i vor Favn;
 Den Krands vi, Fader! ofre Dig til Minde
 Vi kun — i det vi føle dybt vor Savn. —
 Kan tillidsfulde om Dit Navntræk vinde.
 Kun simpel Gaven er, vor Eiegod!
 Dog huldt i den Du vore Hierter skue!
 Og fadergod Du tage den imod
 Til Pant paa vores rene Troeskabslue!
 I det vi ofre den, vi bryde ud:
 — Og alle Dine Børn vor Bøn gjentage —
 Velsign vor ædle Konge, Almagts Gud!
 Vestsjerm — forlæng — den Evigsttes Dage!

P r o l o g,

fremfagt i Nakskov ved en Høitidelighed paa
Deres Majestæters høie Kroningsfestdag,
den 31te Juli 1815.

O! høie Dag, for Dannerigets Folk,
Da Herren skjenker Kongeparret Kronen.
O! høi og navnløs Fryd er Hjertets Folf
Fra lave Hytte lige op til Thronen.

Og høit sig hæver hver en Dantes Sjel,
O! elskte Konge! Dronning! for Din Lykke.
I flere hundred' Aar, til Danmarks Held,
Din høie Elægt var Thronens stolte Smykke!

Du bære Kronen, høie Par! i Fred!
Og Fredens Genius ei fra Dig vige,
Men følge, signende, ethvert Dit Tjed
Til Held for Dig! til Held for Danmarks
Rige!

Af Dine Børn kun her er samled' faa,
 Men høit sig hæver hvert af vore Hjerter ;
 Af Trost og for vort Kongehuus de staae;
 Vi dele fro dets Glæder og dets Smerter!

Og hvirvler Trommens Slag igjen til Strid,
 Og byder os vort Navn, som Danske hædre,
 O! Konge, byd! og flux vi ile did
 I samme Spor, som fordum vore Fædre!

O! aldrig, aldrig skaaned' de der' Blod,
 Naar, Konge! Dine store Fædre faldte;
 O! elskte Fredrik! fromme Dannebod!
 For Dig, som de, vi stride vil og falde!

Paa denne Dag — i denne høie Stund
 Hver Sjel sig hæver op til Himlens Konning;
 Ja hele Dannerrigets Røst er kun:
 Velsign, o Gud! vor Konge og vor Dronning!

Phantasiën og de Blinde.

(Skrevet til at vorde fremsagt paa det Kongelige Theater af een af Eleverne i Blindeinstituttet.)

Den Blindes Døie hyllet var i Nat,
 Og Dagen var for stedse fra det sundet,
 Med den var Sorgens Lænke om ham bundet,
 Og hver en Glæde ham berøvet brat.

Da kom fra Evighedens lyse Kyst
 Den vennehulde Phantasie til Jorden,
 I Følge Verdens Faders vise Orden:
 Og reiste blidt sin Throne i hans Bryst.

Hvo hylder Dig, o hulde Phantasie!
 Saa af sit hele Hjerte, som vi Blinde,
 Hvis sparsom strøete Glæder kun udrinde
 Fra Dit saa hulde, søde Tryllerie?

O, uden Dig vort Liv var idel Væe,
 Thi kun, naar Du Din Rosenvinge hæver,

Det tunge Minde om vort Savn bortsvæver,
 Og, skjøndt berøvet Synet, kan vi see!

Vi ved Din Almagt skuer Baarens Pragt,
 Og Fuglen paa de nys udprungne Grene!
 Alt ei Naturen er os tabt: allene
 Vi skyldes, hulde Phantasi! Din Magt.

Du viser os Guds underfulde Sol,
 Som fadergod han daglig laer oprinde,
 Hvis milde Lue varmer selv os Blinde,
 Og spreder Held og Fryd fra Pol til Pol!

Og Alt vi skue i forklaret Glæde;
 Ved Dig vi kan i vaagne Drømme svimle;
 Du hæver os til Salighedens Himle,
 I det Du styrer vor henrykte Sande.

Forklaret er os hver Velgjørers Blik,
 Hvorved vor Ekjebne blidere er vorden;
 Af Dig vi kun den skønne Gave fik:
 At tænke os de Edle her paa Jorden.

Dybt i vort Hjerte, Landets Fader staar,
 Hvis Raade gav os Blinde meer end Livet;
 Og straalende, og gloriaomgivet,
 Hans Minde sig forskjønner Aar for Aar.

Og Landets Moder — Dannerkongens Liv —
 En Lysets, Himlens Engel vist maa ligne!
 I det vi hendes milde Dyd velsigne,
 Vi bede Gud: bevare hendes Liv!

Ja, Phantasie! Din Underkraft er stor,
 Og for os Blinde, Du den hulde forstørrer,
 Og maler for vor Sjæl enhver Velgjører,
 Hvis Godhed leder os paa denne Jord.

Dog, skøndt Du Alt er vorden Blindheds Søn,
 Og ene skaber Glæde i vort Hjerte —
 Et Ønske dog os volder bitter Smerte,
 En frugtesløs, men hellig, hellig Bøn.

Dog, hvad vi ønske, det vil aldrig skee;
 Vi sukke: skee Din Villie Du Høie!

Vi ønske: Mørket maatte flye vort Die,
 At ifkun et Sekund vi kunde see.

O, med vor Skjebne var vi da tilfreds,
 Vi vilde aldrig mere mod den trætte;
 Thi henrykt skulde sig vort Die møtte
 Paa denne hulde, evigelskte Kreds!

Men ei vi nyde dette skjønne Held;
 Ei mere funkle kan den slukte Lue!
 Ei Brødre's hulde Aasyn skal vi skue,
 Skjøndt Ønsket throner evigt i vor Ejel!

Men engang dog vor Blindhed skal forgaae,
 Og Mørkheds Dække fra vort Die falde:
 Naar Dødens Engel hult og monne kalde
 For Evighedens Throne frem at staae.

Ja, naar vi stande der — og Almagts Bud
 Har atter tændt vort Dies slukte Lue,
 Vi overjordist Herlighed skal skue
 I et forklaret, evigt Lys: hos Gud!

Det dramatiske Virtuos = Par.

En snorrig Mand i luvslidt Pragt,
 Kom nylig med en gammel Kone,
 Som — klædt i en phantastisk Dragt,
 Saae ud som fra en anden Zone,
 Og bad i ydmygst Af og Bee
 En Fyrste deres Kunst at see.

Den Fyrste syntes underlig
 Om Manden med sin stramme Mage:
 I Dragt hun Baarens Dag var lig,
 I Ansigt Vintrens mørke Dage.
 Hvem er De? spurgte han derpaa,
 Og Manden Fyrsten svarte saa:

De spørger naadigst, hvo vi er?
 Og det jeg snarlig Dem skal sige.
 Men hvad jeg var, jeg er ei meer;
 Saa gaaer det og min Viv tillige;
 De høre skal, hvor høit vi stod,
 Før Skjebnen saa os synke lod.

Jeg Tydsklands første Kunstner var,
 Og spille Konge, Fyrste, Bonde —
 Den Vise snart — og snart en Nar,
 Og snart den Gode, snart den Onde;
 Hvad Rolle, der var i min Haand,
 Jeg stemples med Genie og Aand.

Jeg sad paa Thronen i min Pragt,
 Saae Slaverne sig for mig bøie;
 Man Virak strøede for min Magt,
 Og Junkler ligned' af mit Die —
 Hver Pige var forliebt i mig,
 Som jeg, var Ingen lykkelig.

Al Bravo næsten Huset sprak —
 Og daglig Hylding mig beruset;
 I min Henrykkelse jeg drak,
 Og Bunden hyppig saae i Kruset.
 Og skjøndt jeg trylled' med en Kuus:
 For min Skyld fyldtes Kunstens Huus.

Men alle Ting forandres kan,
 Enhver maa føle Lykkens Griller —

Paa Scenen holdt jeg ikke Stand,
 Og blev ei længe der Fremstiller;
 Jeg til min Skade og Fortred:
 Faldt i en Ruus fra Thronen ned !

Min Kone dyrked' samme Kunst,
 Og var dens ypperste Præstinde;
 Ei tvende Snese Aar, omsonst,
 Hun var uskyldig Elskerinde;
 Hun Venus selv i alt var lig,
 Naar hun paa Scenen viste sig.

Hun stolt paa Bræddethronen sad,
 Og Skrabet saae for sig i Støvet;
 Parterret hende fro tilbad,
 Thi o, hun var i Skud saa øvet,
 At naar hun skjød fra Diets Blød:
 En Stymper tidt faldt om som død.

Ekjondt Kynker fured' hendes Kind,
 Man ei dem kunde see for Sminke —
 Hun svæved' som en Vestenvind,
 Og var i Flugten ei en Zinke;

Hun svimled' af Beundrings Dunst,
 Og var en Sol for hendes Kunst.

Gudinde: Koller var det Fag
 Især, hvori hun brillierte;
 Rabalen ei var hendes Sag:
 Thi mesterlig hun kofetteerte.
 Til hendes Skjønhed gjordtes Cour:
 Thi den var fri for al Natur!

Men her, hvad Skjebne hun har mødt,
 — Den nederdrægtig burde hedde —
 Hun skeled' nu saa ømt, saa sødt,
 Og dog blev hendes Lod at: fjede.
 Engang hun fyred' Skud paa Skud:
 De Bengler peeb den Engel ud!

Bort Dufte nu alene blev:
 At trylle udi andre Egne.
 Vi til hvert tydst Theater skrev,
 Men — Afslag fik vi allevegne.
 Vor Noes var fløiten — Pungen tom —
 Thi greb vi til at reise om.

Nu spille vi i hver en Bye,
 — Vor Kunst maa nøies med en Lade —
 Forsvundet er vort fordums Rye,
 Og vi erfare til vor Skade,
 At Huset aldrig bliver fuldt:
 Og vi frepere snart af Cult!

Bed Ridder, Balletmester
 Galeotti's Død.

(Dagen efter at han døde.)

Hyl, Terpsichore! Dig i Sorgens Flor!
 Thi brat udrundne er' Din Yndlings Dage!
 Din store Førstefødtes Tab beklage
 O, Polyhymnia! Dit Sørgechor!

Ja sorg, I Muser! — sørger alle Vi! —
 For Eders tabte, store Søn i Norden!

Snart synker han — fra Kunst og Daad —
i Jorden;

O, græder — græder derfor — ved hans Liig!

Men o! bevarer for et skjønnsomt Folk:

Den Gld, den Aand, Mangfoldighed og Mine,
Som ene Eders Trylleries ligne:

Hvorved han her blev Eders første Tolk!

Beflag, o blide Røn! den Scenes Gavn,

Hvorfra saatidt han henrev med sin Lue,

Og naar Du der hans Mesterværker skue:

O! gjem da huldrig i Dit Bryst hans Navn!

Og I, som gif med Hæder ved hans Haand,

Lad ikkun Eders Smertes Taarer rinde

Bed Eders faderlige Lærers Minde!

De vidne om hans Hjerte, Kunst og Aand.

De Diamanter vorde i den Krands,

Han ved sin høie Tryllefunst har vundet,

— Som Muserne den Edle selv har bundet —

Og funkle der i herlig Straaleglans.

Den vidne skal: han leved' ei omsonst,
 Thi naar hans Støv alt blandet er med Jorden,
 End frisk og grøn den blomstre skal i Norden,
 Til Minde om hans Dyder, Aand og Kunst.

Til Kunstnerinden Madame Heger.

(Som Laura.)

Din Stemmes Søl i Sjelen trænger ind,
 Og ved dens Almagt vore Taarer trille!
 Til henrykt Beemod stemmer Du hvert Sind
 Naar den forfulgte Dyd vi see Dig spille!
 Naar forrigfuld Du stander paa vor Scene:
 Vi gjennem Taaren skue Melpomene!

Til Hr. Doctor Ryge.

Du Sol paa Kunstens Himmelbue
Saa underkjen og stor,
Som kjendes af Din rene Lue,
Ei blot hos os i Nord;
Hvor kan Din Almagt ei fornøie,
Og fryde baade Sjel og Die!
Oplivende Din Flamme funkle
I høi, ublændet Glæde!
Ei Uveirs mørke Sky fordunkle
Din lyse Straalekrands,
Men længe Du i Nord oprinde,
Og Hylding og Beundring vinde!

Af en reisende Kunstdommers Brev
til hans Hjem.

Saavidt jeg frem paa Kloden kom,
 Fra Hamborg af, og indtil Rom,
 O! Terpsichore! i Din Lund
 Jeg Blomster saae saa mangen Stund;
 Dog kun de frydede mit Dje,
 Mit Hjerte ei de kunde bøje;
 De skønne vare vel at skue,
 Men uden Duft og uden Lue.
 Fast tænkte jeg: at Lundens Krone
 Var ikke mere paa vor Zone.
 Da førte mig min gode Engel
 Til Danmark — der paa spæden Stængel
 Jeg fandt en Blomst saa underfuld,
 Mangfoldig, ynderig og huld,
 Beskeden — fuld af liflig Frugt —
 Balsamisk er dens rene Duft,
 Den blomstrer, liig den unge Vaar,

Og sig forhynger Aar for Aar.
 Jeg saae den paa Isauras *) Bryst
 Og smeltede i salig Lyst;
 Den hulde Møe jeg ei kan male;
 Jeg tidt Isaurer hørte tale,
 Men alle de, som end jeg saae:
 Langt under denne Stumme staae.
 Nationen ynder den med Rette;
 Jeg saae den smykke Giuliette **),
 Og aldrig min henrykte Sands
 Saae hende i sig Yndes Glands.
 Den blegnede og den blev rød —
 Den henrev selv udi sin Død;
 Den Giuliette gav sin Krone
 Og tryllede mig til Verone ***).
 Dens Mage er ei til paa Jorden;

*) I Balletten Rolf Blaaskæg.

**) I Balletten Romeo og Giuliette.

***) Handlingen i Romeo og Giuliette foregaaer i Verone.

O! længe end den smykke Norden,
 Og trylle udi Kunstens Hal!
 Den ædle Blomstes Navn er: Schall.

Ein Kunstnerinden Madame Liebe.

(Som Donna Elvire i Don Juan.)

Thalias Fryd var stor, da Du blev fød,
Dg festlig Jubel lød i hendes Sale;
Dg Polyhymnia med Fryd udbrød:
Din Stemme skal til Altes Hjerter
tale!

Den hulde Sorgens Muse selv var fro,
Og smilede til hines høie Glæde,
Og sagde henrykt til de glade To:
Fra Eders Templer hun i mit skal
træde!

(4)

At ikke Du bedrog de Evendes Haab,
 Er alle Kunstens Yndere i Minde,
 Bevidnes af de mange Fryderaab,
 Dig hilsede saa tidt, o! Kunstnerinde!
 At Melpomenes Haab opfyldes vil,
 Du viste — talende til Alles Hjerter —
 Da nylig Du os — med Dit Mesterspil —
 Fremstillede Elvires Nag og Smerter.
 Du frygtsom traadte ind i hendes Hal,
 Endskjøndt Du Gaver har til den at pryde;
 Thi tro som Glæden, Du os skildrer Qual,
 Og Scenens Benner Alle fro udbryde:
 I trende Musers Templer, Kunstnerinde!
 Du længe Hylding og Beundring vinde!

Ved F o e r s o m s Grav.

Dødens blege Engel
 Med sin Liljestængel

Og sin kolde Haand
 Rørte ved Dit Hjerte,
 Borttog al Din Smerte,
 Og Din ædle Aand:
 Luttret og bevinget
 Sig mod Skyen svinget,
 Frie for Støvet's Baand.

Harpens Streng den bæver,
 Shak'spears Skygge søøver
 Hid fra Bretlands Kyst;
 Paa Din Grav den dvæler;
 Høitidsfuld den knæler,
 — Alt er dødt og tyst —
 Bemodsfuld den sukker,
 I det den sig bukter
 Ned imod Dit Bryst.

Bittert Melpomene
 Sørger for sin Scene

Ved Din brudte Stav;
 Og Theone græder,
 Mindende de Glæder,
 Som Du hende gav;
 Dig til Tak og Minde
 Begge Krandsse vinde
 Om Din aarle Grav.

Dine Taarer væde
 Den, af Dine Spæde,
 Som omkring den staae;
 Udi Livets Morgen
 Saa omspændt af Sorgen,
 De Forladte gaae.
 Hedengangne Broder!
 Smil fra Lysets Kloder
 Trøst til Dine Enaee!

Til Kunstnerinden Madame Schall.

(Som Thora i Balletten Lagertha,
den 27de October 1813.)

Hvo seer Dig, Terpsichore Schall,
I Kunstens Hal,
Og ei henrykkes ved Dit Spil,
Din skønne Dands, Dit hulde Smil?
Du taler til hvert Hjerter uden Ord,
Og stedse er Du mageløs og stor.

Din Thora throner i hvert Bryst,
Du Scenens Lyst!
I Dig vi stedse henrykt see:
Den fagre yngste Gratie;
Selv Rummers Børn Du tryller hen i Fryd,
Du tvende Musers Tempels første Pryd!

Bliv længe — stedse — hvad Du er:
Hvert Hjerter kjær,
Og i de Bærker Sjæl og Liv
Vi eie ved Din Lærers „Bliv“,

Dg hver Tilskuer høit paastjønne skal
 Ein skjønne, store Tryllerinde: Schall.

Prolog

fremfagt af Hr. Skuespiller Liebe, ved Som-
 mer- Forestillingernes Begyndelse i Aalborg,
 den 8de Juni 1817.

Med Fryd igjen jeg skuer dette Sted
 Og denne ædle, vennehulde Kjæde!
 Henrykkelse ledsaged' mine Fjed,
 Thi dette Sted mig tidt var rigt paa Glæde.

Her huldrig Yndest lønnede vor Flid;
 Som Dieblikke Uger her os runde;
 Her Venskab huldt betegnede vor Tid,
 Og sande Kunstens Venner her vi funde.

Thalia helliged' vi Alle er'
 Og frygtsomt beile vi til Kunstens Krone,

Men ei Gudinden er i Staden meer;
 I Lunden stander nu den Huldes Throne.

Vi søge da om den Tilbedtes Sjed;
 O, Held os, tifold Held, kan vi det finde!
 Maaskee — o skønne Haab! — paa dette Sted
 Omsvæber os den elskede Gudinde!

Talent, Du sønderrive da Dit Baur
 Og hæve i det Frie Din lette Vinge!
 Foryng Dig i Guds yndige Natur,
 At Blomster vi til denne Kreds kan bringe!

Thi staaer jeg som vor Kunstnerkjædes Tolk,
 Og føler hædret mig ved denne Ære —
 At byde Dig, o ædle Dannerfolk,
 I Kunstens Tempel her velkommen være!

· E p i l o g ,

fremfagt af Sangerinden Jfr. Løfler, ved
hendes Concert og Declamatorium
den 26de Mai 1816.

O! eiede jeg Sanggudindens Gunst
Og fjendte lidet til Thalias Kunst,
At takke Eder da jeg vilde stræbe;
Men tilgiv mig, I Edle! som er her,
At kun saa svagt mit Hjertes Tolk jeg er!
At Følelsen forstummer paa min Læbe!
Dog dybt jeg gjemmer i dets indre Grund
Erindringen om denne skønne Stund,
Og Eders Godheds blide, hulde Minde!
Gengang at worde denne Yndest værd,
Min Vandrings Maal — min Stræben —
ene er;
Skjøndt kun jeg er en svag Begynderinde!

Til Madame Z i n c k.

(Efter en Forestilling af Azem i a, i Vinteren 1813.)

Hvo seer Dig som Naturens Datter,
 I Ungdomsfavre Blomstertid,
 Og ei hos Dig erkjendtlig Skatter:
 Talent, forenet huldt med Flid?
 Dit Die blidt til Hjertet taler
 Og Uskylds Stemme er Din Røst,
 Og naar naiv Du Uskyld maler,
 Du trindt omkring Dig skaber Lyst!
 Med Held Du frem paa Banen vandre!
 Dens Torne saare ei Din Fod!
 Din Flid og Lyst sig ei forandre!
 Ei Rid nedslaae Dit unge Mod,
 Da skal Du nyde snart den Lykke:
 At vorde Skuepladsens Smykke!

Til Dandserinden Jomfrue Olsen.

(Som Lagertha, den 29de Mai 1817.)

O Fryd! for Kjenderen at skue
 Den Kunst, den Mand og rene Lue,
 Hvormed Du taler uden Ord.
 Med Ynde, Majestæt og Hjerte,
 Du os fremstiller Din Lagertha,
 Den tappre Dronning udi Nord.

Ved Dig oplives blidt de Minder,
 Om Oldtids ædle, djerpe Qvinder,
 Som Skjoldet bar paa hviden Arm
 Og Landsen i de spæde Hænder;
 Og Hjertet gyser, naar Du vender
 Den mod de elskte Spædes Barm.

Men naar den udi Haanden bæver,
 Og kjærligt Du de Frelste hæver,
 Til sønderknuste Moderbryst,
 Og atter er den hulde Qvinde:

Da vore Taarer — blide — rinde,
Fremkaldte af veemodig Lyst.

Din Kunsts Muse høit Dig skatter;
Hun falder Dig: sin hulde Datter,
Sit Tempels ædle, skjønnne Pryd.
Du Hjerter med Talent forener;
Bliv lykkelig som Du fortjener!
Nyd længe Livets bedste Fryd !!

Til en Sangerinde med en Canariefugl.

En lille frygtsom Sanger kommer her
Med Bøn til Dem, o! hulde Sangerinde!
Hans lille Hjertes Ønske dristigt er,
Thi Deres Gunst han ønsker sig at vinde,
Og at De vil med egen bløde Haand
Ham stundom række sine Lefrerier

Til Gjengjæld: vier han Dem Liv og Aand,
 Og omme spæde Toner's Harmonier;
 Han lytte vil til Deres Trylleslag,
 Og kan hans Stemme Deres Yndest vinde,
 Han henrykt sjiunge vil den hele Dag
 Sin Tak til Dem, sin hulde Herskerinde.

Pr o l o g,

fremført af Skuespillerinden Madame Undersø
 sen ved en Forestilling paa det Kgl. Theater,
 til Bedste for Døvstumme-Institutet
 den 15de Mai 1816.

Du Broder! som Naturen ei gav Dre
 Dens store, skønne Tryllelyd at høre;
 Hvis Tunge og er evig taus og stum;
 Hvad kan, Naturens Stedbarn! vel Dig fryde?
 Hvad Glæde skjenker Livet Dig at nyde?
 Din Skjebne den er sorgelig og grum.

Man Uheld fordøm saae Dig at ledsage
 Og sparsomstræete Glæder at bortjage,
 Dig sukke under Fattigdommens Kaar,
 Dig lænket i dens haarde, tunge Kjæde,
 Dit Hjerte lukket for hver Livets Glæde,
 Og Sorgen mørkne alle Dine Aar.

Det dybt tilhyllede Talentets Spire,
 Ved hvis Udvikling, dog Du fundet zire
 Det Land, hvor Skaberen Dig Livet gav.
 Medbøiet af den Vægt, som bandt Din Tunge,
 Du, alle Glæder røbet, maatte sjunke,
 Ulykkelige! i en aarle Grav.

Du døde, som Du aldrig havde levet,
 Og ikke blev Du, hvad Du kunde blevet,
 Endstjøndt Du var til tunge Uheld fød!
 Din Skjebne presser Taaren fra vort Hjerte;
 Vi takke ham, Dig borttog fra Din Smerte
 Og sige: Held Dig Arme! Du er død!!

Saa er ei mere Disſes Lod paa Jorden;
 Nu deres Baand er' ſønderbrudte vorden;
 Dem ſønderbrød Fortjeneste og Dyd.
 Forælded' — ſkjøndt ei tale — kan de tænke,
 Og Vanden, friet fra ſin tunge Lænke,
 Kan dele, nyde Livets Held og Fryd.

O! De L'Epée! Dit kjære Navn det toner,
 Og blidelig Dit store Minde throner
 Ei blot udi det Land, Dig Livet gav;
 Og ſelv naar Marmor ſmuldrer hen i Støvet,
 End evigt grønt og blomſtrende er Løvet
 I Borgerfrandsen paa Din ſunkne Grav.

Din Daad og Lære Dine Dyder ligne;
 Europas Folkeſkærer Dig velfigne,
 Beundrende Din Vandel og Din Dyd.
 Dit Navn i tuſend' Hjerter dybt er ſkrevet,
 Som ved Din store Lære Alt er blevet,
 Skjøndt Tungen ei til Hjertets Tak har Lyd.

Ei Franferig Du gavne de allene;
 Din hulde Lære breder sine Grene
 Belgjørende ud. over viden Jord.
 Dens Frø har fæstet Rod i Herthas Lunde,
 Dets Spire Daunerkongens Yndest funde
 Og frodigt i hans Dyders Ly den groer.

O! Held det Land, hvor milde Kongedyder
 Ei ene Trældoms tunge Lænker bryder,
 Men selv de Baand, Naturens Hænder bandt;
 Hvor Dydens Sol, som Glands om Thronen
 spreder,

I Rummers Boliger fremfalder Glæder,
 Hvis Varme selv Naturens Stedbørn fandt.

Hvor Landets Sønner følge hiint Exempel,
 Det Danske Kongehuses skjønneste Stempel,
 Som Dagen hædrende bevidne kan;
 Som Verden gav saa mange stolte Minder:
 At Cimbrens Afkom Edelmød forbinder
 Med Trofæb mod sin Konge og sit Land;

Hvis Drot opvækker Sjelen af sin Slummer
 Hos den Naturen viede til Rummer;
 Ham danner huldt til Dyder, Kunst og Gavn.
 De glade Smaae, Du frelst, Fredrik! binder
 En Krands af Laurbærgrene og Kjærminder,
 At slynge om Dit evigelskte Navn!!

(Man seer Kongens Navn i Bueskrift at blive
 bekrandset af døvstumme Børn. (Ophold.)

O! Konge! skue den Gave, de Dig byde!
 At give den, de rørte Hjerter fryde,
 Hvor længe alt Dit blide Minde stod,
 At takke Dig formaer ei stumme Læbe;
 Skue da med Fadergodhed, hvor de stræbe,
 At tolke hvad de føle, Eiegod!!!

O! Sjelen luer takfuld fra hvert Die,
 Og fromme Bønner stige mod det Høie
 For Dig! og Din Maria! Thronens Pryd;
 Du skabte Lys i deres mørke Sjele!
 De alle Dannerfolkets Ønsker dele:
 For Dig! og Hende! Danmarks Held og Fryd!

Til Hr. Kind og Frø Fru Walthers.

(Paa deres Bryllupsdag den 19de Mai 1817.)

Hymens skjønneste Myrthestængle
 Plantede af Herrens Engle
 Paa hans underfulde Jord,
 Edle Kunstnerpar! Dig smykke,
 Skabe huldte Din Fremtids Lykke,
 Spire frem i hvert Dit Spor!

Kjærlighed Dit Liv forsøde!
 Lykkens Roser, fagre røde,
 Slynge sig om hvert Dit Aar!
 Dannerscenens fro Gudinde
 Sine hulde Laurbær vinde,
 Edle Par! omkring Dit Haar! —

Stedsse blomstrende og skjønneste,
 De — som nu — Din Kunst belønne,

Slynge sig i Hymens Krands!
 Som et lysende Exempel
 Da Du skal i Kunstens Tempel
 Straale i Talentets Glands!

Til Kunstnerinden Jomfrue Astrup.

(Da hun førstegang viste sig paa Scenen i Theater-
 aaret 1816, som Elisa Werner.)

Velkommen, Astrup! atter i det Tempel,
 Hvil skjønne hulde Prydelse Du er!
 Hvor Du, ved Kunstens og Geniets Stempel,
 Blev alle Kunstens Yndere saa kjær;
 Hvor Du ved Tryllekraft i hvert et Stykke,
 Du spiller i, er mageløs og stor,
 Og Kunstens som Naturens stolte Emykke,
 Og straalet i Ungdommeligheds Flor.
 Erkjendtlige Dig Landets Sønner hylde;
 Dit Minde throner i dets Døttres Bryst!

End længe Scenen Dig sin Lykke fylde!
 End længe være Du dens Venners Lyst!

Til Hr. Skuespiller D u e.

(I Anledning af hans Fremstilling af Syvald
 i Deodata.)

Din gamle Syvald paa vor Scene,
 Du giver — tro mod Melpomene —
 Saa simpel, skøn og mesterlig,
 Alt, skjøndt han røbet er Forstanden,
 Din Kunst os dog fremstiller Manden:
 Saa ædel og saa elskelig!
 Til Beemod Du hvert Hjerter stemmer;
 Alt det er Spil og Kunst man glemmer;
 Og gandske skuer ham i Dig!
 Naar Du hans Dyd og Vanvid maler.
 Din Løn Dig Kunstens Ven betaler

Med blide Taarer rigelig,
 I det: det hele Huus Dig hylder,
 Og Stykket Dig sin Lykke skylder.

Sang af et utrykt Lystspil.

Hil være hver Viingudens Dyrker!
 Hil være hans jublende Lyst!
 Hil Druen, som fryder og styrker
 Og dræber hvert Nag i vort Bryst!
 Ved fyldte Pokaler vi glemme
 Hver Sorg, som nedtrykker vort Sind,
 Og muntre og glade istemme:
 Hil være Dig, herlige Viin!

Den Yngling, hvis Pige mon' svige,
 Forglemmer ved Glasset sin Harm,
 Og tænker: der er vel en Pige,
 Hvis yndige Lillie: Barm

Indslutter et omhedsfuldt Hjerte,
 Som for ham allene vil slaae!
 Og hvor han kun sinede Smerte,
 De yndigste Roser nu staae!

Vi Manden med spirende Pande
 See indvie Bacchus sit Liv;
 Hr. Guden ham rækker sin Rande,
 Han drikker og glemmer den Biv,
 Som Trosteb ham svoer indtil Døden,
 Og brød den forinden et Aar;
 Den Trøst, som han finder i Nøden:
 Paa Bunden af Glasene staaer.

Naar stræbsomme Kjøbmænd maa grue
 For Uheld paa Gods og Credit,
 Og alt kan grangivelig skue:
 At snart han maa spille Fallit;
 Han drikker for Sorgen at dæmpe
 Og Grillerne jage af Sind;
 Han glemmer mod Skjebnen at kæmpe,
 I det han lovpriser Dig: Viin!

Du herlige, elskede Drue!
 Som alting formaaer paa vor Jord,
 Gid stedse vi henrykte skue
 Din Virkning hos os udi Nord!
 Til Dyden Du Hjerterne flamme!
 Til Munterhed stemme hvert Sind!
 Og ravende tidt vi skal stamme:
 Hil være Dig, herlige Viin!

Ved Ridder, Professor og Kapelmester
 Kunzens Grav.

Græd Apollo! Kunzen er ei meer!
 Polyhymnia! lad ham til Minde,
 Evig Dine Smertes; Taarer rinde,
 Thi Dit Die ham ei mere seer!

Alt Din Søster Elio har hans Navn
 Tegnet i Udødeligheds; Tempel,

Til et straalende og skjønt Exempel
Om hans Kunstnerbærd og om Dit Savn.

Livets Traad ham Parcen overfar,
Slukt er Luen i hans blide Dje;
Og til Harmonier hos den Høie,
Englene hans lyse Sjel henbar.

For harmonisk Almagt var han fød;
Livet randt ham i harmonisk Smerte;
Himmelen han bar udi det Hjerte,
Som i skjøne Toner sig udgjød.

Blide strømmede de af hans Bryst:
Hulde, som fra Saligheders Himle.
Henrykt saae han Sjelenes at svimle
Lidt ved dem i Saligheders Lyst.

Høi Beundring var hans skjøne Løn;
Dannerkongen høit hans Bærd paaskjønnet',
Og med Raade, som med Hæder, lønnet'
Denne Kunstens sjeldne, store Søn.

Skjøndt ham Dannemark ei Livet gav,
 Dog dets Laarer ved hans Minde trille;
 Og dets blide Piger ofte ville
 Plante blaa Kjærminder paa hans Grav.

Evig vil han leve i sin Død;
 Over alle Jorderigets Zoner
 Skal gjenlyde blidelig de Toner
 Som fra Componistens Hjerte flød.

Dannerfolket dem paaskjønne skal;
 Sjelene ved dem til Dyd skal stemmes,
 Og hans ædle Navn skal evig gjemmes,
 Hæderfrandsen i Kunstens Hal.

Til Kunstnerinden Mad. Frydendahl.

(Ved hendes Declamatorium d. 23de Marts 1816.)

Hvi høres sjelden nu de Trylletoner,
 Hvis Minde dybt hos Kunstens Ynder throner?

Som flere Aar var Dannerfolkets Lyst,
 Og Gjenklang fandt i hver Tilhørers Bryst?
 De rene, bløde, skjønne Harmonier?
 Siig, Sangens Philomele! hvi Du tier?

Og skal ei mere Sangens Venners Dre,
 Dig, Danmarks første Sangerinde, høre
 I Stykker, hvori Du hvert Hjerte vandt,
 Og hele Dannerfolkets Yndest fandt?
 Og vil ei meer Du Ejel og Dre trylle:
 Som Eiegods tilbedelige Sylla?!

Blandt mangen stolt Triumf Du og kan tælle:
 Armands saa troe og sømme Ægtefælle,
 Som huldt Du tegnede udi vort Bryst!
 Hvo smelted' ikke ved den Trylleroft,
 Hvormed Du tolkede Constances Smerte,
 Med Følelser, som strømmed' fra Dit Hjerte?

Og da Du fremstod nys som Fleur d'Epine,
 Hvad kunde Din Gudindes Fryd da ligne?
 Erkjendtlig' Sangens Venner hylde' Dig,

Henrevne af Din Stemmes Tryllerie;
 Den nye og ældre Hylidin blidt Dig minde:
 At Du er Dannerfolkets Sangerinde!

Skjøndt Polyhymnia Dig har paaskjønnet,
 Og Dig med egen Perlekroner lønnet,
 Som førstesødte Datter moderlig —
 Og skjøndt Thalias Laurbær smykker Dig,
 Og ei Din Hæder trænger fleer at vinde:
 Du Musetemplets Gavn dog stundom minde!

Din tomme Plads end Ingen der beklæder;
 Og bittert Taaren Din Gudindes Kinder væder,
 I det hun sukker: har jeg Dig da tabt,
 Som gandske for min Helligdom er skabt?
 Hvi hviler Du med vunden Kunstnerkroner,
 Da i min Høisal Du i Glands kan throne!?

Som Musens Røst, er Kunstens Venners
 Stemme,

Som Dine Trylletoner ei kan glemme;
 Hvis skjønne Fryd det var at høre Dig,

Hvis Hjerter slaae for Kunst og Harmonie,
 Som huldt bevarer Dit saa blide Minde,
 Du Dannerfolkets første Sangerinde!

Til Kunstnerinden Madame Schall.

(Som Lady Macbeth.)

Den Blomst Du vandt som Macbeths
 Gemalinde,

— Den fagreste udi Din Muses Beed —
 Du i Din Kunsts Hæderskrands indvinde!
 Ved Giuliettas unde Du den Sted!

En anden, lige skøn, Dig vandt Dit Hjerte,
 Som hiin og stedse blomstrende og skøn;
 Dens Blade spiret, naar Du lindred' Smerte
 I Armods dunkle Braae saatidt i Løn.

I begge Krandsene Du Blomster vinde,
 Beundret, elsket, end i mange Aar!

Ved Kunst — i Fryd — Dit hele Liv henrinde!
 Og Lykkens Blomst sig slynge i Dit Haar!

Til Kunstneren Hr. Bournouville.

(Efter en Forestilling af Rolf Blaaskjæg.)

Et ringe Minde om den Fryd og Lyst,
 Som tidt Du tryllede udi mit Bryst,
 Dig, store Kunstner! disse Stropher være!
 Du længe være Dandsens Scenes Pryd,
 Som Du er tvende Musers stolte Fryd!
 Udbred, forplant Din hulde Kunst og Lære!
 Ekjendt ei i Dannemark Du fik Dit Liv:
 Dig agter der hver Yngling, Mand og Biv;
 Din Kunst hos dem har plantet: Glemnigeier.
 Dit Liv henrinde blidt i Lykkens Favn!
 Din Kunst, o, Bournouville! som Dit Navn
 Er til: naar Templet Dig ei mere eier!

Romed, Regner, Macbeth, Blaaskæg, Du
 Har tegnet dybt i Kunstens Benner's Hu!
 De Præg Du gav dem, skønne var' og store.
 Dit Kunstnerværd selv trodser Alvinds Braad;
 Først seent Din Bortgang skabe bitter Graad
 Hos Polyhymnia og Terpsichore!

Charlotte Mannerup.

Saa synker snart da ned i Jordens Skjød
 Som Offer for en alt for tidlig Død,
 Du Kunstens haabefulde Dyrkerinde!
 Thalias Taarer flyde ved Dit Savn;
 Og længe end bevares vil Dit Ravn
 I Dine, som i Kunstens Benner's Minde!

Din Levetid den varede saa kort;
 I Skønheds fagre Blomster gif Du bort
 Fra Livets Fryd — men ogsaa fra dets
 Smerte; —

For Dmhed og for Venſkab var Du fød,
 Og første Gang dem ſaaed' ved Din Død,
 Natur og Venſkab knytted' til Dit Hjerte!

Men Herren ſelv vil lindre deres Nød,
 Hvis knuſte Hjerter bløde ved Din Død,
 Og ſom, Charlotte! Du var Alt hernelen.
 O! ſtandſer Ederſ Emertes bittre Graad!
 Hun døde efter Herrens wiſe Raad —
 Men lever nu hos ham i Evigheden!

Til Dannebrogsmænd Knudſen.

(Paa hans Fødselsdag, den 4de Marts 1816.)

O! Du, ſom gif mod Faren ſom til Dandſ,
 Naar glad Du kunde mildne Nød og Sorger;
 Som vandt en ſkøn, en dobbelt Laurbærfrands:
 Som ſjelden Kunſtner, ſtor og ædel Borger;

Du ikke blot har lindret Enkelts Qual,
 Din Virksomhed man ved Din Dyd kan ligne;
 Og hjulpne Lidende i Tusindtal,
 Din store, skjønne Borgerdaad velsigne!

Beundring den i tvende Riger fandt;
 Den har Dig Dannerkongens Raade vundet,
 Og Borgerfrandsen, som Din Daad Dig vandt,
 Har Danmarks store, hulde Dronning bundet.

O! Landets Sønner elske Dig saa froe,
 Og ønske med dets Døttre, sig den Lykke:
 At Du — Naturen, Kunsten lige troe —
 Som hidindtil, maa Kunstens Tempel smykke!

Og Dannerfolket da skal see med Fryd,
 Dets ædle Yndling nye Laurbær vinde,
 Og hylde mange Aar den Kunst og Dyd,
 Som evigt tegned' i dets Bryst Dit Minde.

Du har hans sjældne Kunst og Dyder kjendt,
 Som han Beundring bar for Dit Talent
 Og Hjerte, da endnu han pryded' Jorden.

Og aldrig, aldrig bad han Dig omsonst
 Hans skjønnne Hensigt fremme ved Din Kunst,
 Du Dannerrigets hulde Tryllerinde!
 Thi ofte har Du tryllet med Din Dands,
 Naar Edlingen vandt Blade til den Krands,
 Som Forgerdyden ofrede hans Minde! —

Til Kunstnerinden Madame Dahlen.

(Som Pauline i Brødrene paa Prøve.)

Hvo saae Gervals fortryllende Pauline,
 Med uskylds Ejeleadel i sin Mine,
 Og ei udbød, naar han Dig saae at spille:
 Kun Dyden selv kan Dyden saa fremstille!

P r o l o g,

fremfagt paa Harmoniens Theater i Randers ved
Forestillingerernes Begyndelse i Efteraaret 1821.

Alt Høstens gule Løv nedfalder;
Nu Floras Tid er rundet ud;
Naturen tier — Kunsten falder —
Vi lyde fro dens muntre Bud!

Dø vinke Kunstens Huldgudinder
— Til munter Fryd — fra Lund og Dal,
Og Benner samles med Veninder
I huldrig Kreds i Kunstens Hal.

Velkommen da i Kunstens Tempel!
Velkommen Hver, som stemmer i:
Alt Munterheds og Glædens Stempel
Er høi ublandet Harmonie!!

Vi hylde Sorgens Melpomene,
Thalias muntre Glædesmiil,

Og Venners Fryd er det som ene
 Vor Glid og Jdræt stunder til.

Men, at Gudinderne er' sære,
 Den Sætning trænger ei til Tolk;
 Og faa kun de Udvalgte ere,
 Som fik de Huldes Speil og Dolk.

Vi Kunstens Bane kun betræde
 Til Venners og Veninders Lyst;
 Vort Maal og Løn, er kun den Glæde,
 Den skabe kan i Eders Bryst!

O, Intet da den Stemning svække,
 Som stedse huldrig stod os bi,
 Da Venskab vil hver Mangel dække
 I huld, livsalig Harmoni!

Og Venkabs Genius bestjerne!
 Og Kunsten Fryd os skabe skal:
 Da aldrig Avind sig tør nærme
 Til Harmoniens muntre Hal.

Da, Venner! vi det Haab tør nære,
 — Thi o, den Glade hylder Dyd —
 At Harmoniens Navn skal være
 Bort Løsen til ublandet Fryd!

Da vil Thalia blandt os throne,
 Vi hendes Bifald savne ei!
 Da, Venner! I vor Flid vil frone
 Med Mindets Blomster: Glemmigei!!!

Til Kunstneren K r u s e.

(Efter en Forestilling af D y v e t e.)

Med Mesterspil Du os henrive,
 O, Kruse! end i mange Aar!
 Hvad nu Du er, Du Scenen blive,
 Indtil Dig pryder Sølvhaar!
 I Kunst Du ligner ifkun Dig!
 Og stedse er Du mesterlig!

Som Olding Du til Hjertet taler
 Og Taarer er Din Kunstes Løn.
 Naar Du som Comiker Dig maler,
 Til Fryd selv stemmes Sorgens Søn.
 Ja Husets store Skarer lee,
 Gaasnart de blot Din Maske see.

August Wilhelm Haack.

En herlig Offerpræst — for Kunsten fød —
 Gik uds — berøvet Kunsten — ned i Graven.
 I Kraftens Aar han lagde Vandringstaven,
 Som Dødens grumme Hænder sønderbrød.

Hvo har Dig hulde, tabte, Kunstner, fjendt
 Og seet Dig ofre udi Kunstens Tempel
 — Din Sandhed, Kraft og Ild: Geniets
 Stempel —
 Og ei beundret, hylde Dit Talent?

Hvo har Dig seet i Huuslighedens Skjød
 I Favnen af Din Vio og de Forladte,
 — Som, spæde end, ei deres Tab kan fatte —
 Og ei beklage maa Din aarle Død?

Dog held Dig! brudt er Dine Trængslers
 Haand!

I Evighedens lyse Morgenrøde
 Du vandrer nu, blandt Kunstens hulde Døde,
 Med Rosing, Knudsen, Foersom
 Haand i Haand!

Til Hr. Skuespiller L i e b e.

(Efter en Forestilling af Laura.)

Man henrykt glemmer Dagens Nøie,
 Naar Ven! Du skildrer Elskovs Qual;

Din Løn er: Taarer uden Tal,
 Com strømme fra hvert Bryst og Die!
 Og Ønsterne, som fro udbryde,
 Er: Liebe længe Templet pryde!

Til Hr. Skuespiller Rosenkilde.

(Efter en Forestilling af Vinhøsten.)

Held møde Dig paa Banen, Du betræder!
 Vel meget slibrige er' nu dens Brædder,
 Men modigen Du paa den fæste Fod! —
 Bevar der stedse, Ven! Dit gode Hjerte!
 Erfarenheden mig den Sandhed lærte:
 Den Kunstner elstes dobbelt, som er god.

Du skabe Fryd blandt Dine i Din Bolig,
 I det Du hylder Sanggudinden trolig
 Og vier Dig til Dine Landsmænds Lyst.
 Din skønne Stemme blandt dem skabe Glæder,

Bed den og Kunst Du vinde almeen Hæder!
Dit Hjerte sanke Benner ved Dit Bryst!

Den Yndest, Jørgen vandt, Du huldt bevare;
Til Sanggudindens skjønne Haab Du svare,
Da, Ben! Du vorder hendes Tempels Pryd;
Da Kunstens Ben Dig ofte fro skal hylde,
Henrykkelse Din glade Barm vil fylde,
Dit hele Liv henrinde sædt i Fryd.

Til Gensfrue Abildgaard.

(Som Rose i: Den unge hidsige Kone.)

Som Baarens Rose, huld og skøn,
Fremstiller Du Walrives Kone;
Og Alles Bifald er den Løn,
Du seer Din Flid og Kunst at frone!

Til Danmarks første sceniske Kunst-
nerinde, Jonfrue Astrup.

(Med hendes Bortgang fra Skuepladsen i Juni 1821.)

Saa er det sandt — ei Rygtet da tog fejl —
Du smykker ikke mere Kunstens Scene?
Din Kunstnerhaand har lagt Thalias Speil
Og Dolken, som Du fik af Melpomene?

Din skønne Kunstnervandring er da endt;
Med den er Kunstens Middagsol nedrundet.
Hver Kunstens Ynder — som Din Kunst har
kjendt:

Seer sine bedste Glæder brat forsvundet.

Du straaede i Eksheds Blomstervaar
— Og hvert Dit Fjed bar Gratiernes
Stempel —

I hele aattefyrrgetyve Aar,
Som Danmarks Yndling, i Kunstens
Tempel.

Du straaede udi Talentets Glænde,
Beundret, hædret, store Kunstnerinde!
Uvisnelig er Blomstret i Din Krands,
Og evig gjemmer Dannemark Dit Minde!

Ei tolkes kan den danske Scenes Savn,
 Hvorpaa Du stod i majestætisk Ynde;
 Erkjendtlig den bevare vil Dit Navn,
 Som Elio sene Slægter skal forkynde.

O, var som Digter halv jeg kun saa stor,
 Som Du det er i tryllende Talenter,
 Jeg tolke skulde for den hele Jord,
 Dit Kunstnerværd, som jeg saa gandske
 kjender!

Dog, ingen Digter er i Danmark til,
Som ei er af Dit Mesterspil henrevet ;
En Mesterhaand Dig da lovprise vil,
Langt mere værdigt end Du her er blevet.

Modtag da venligt fra den svage Skjald
Den simple Blomst, han ofrer ved Dit Minde,

Til Tak for hver en Fryd i Kunstens Hal,
Du skjenkede ham, store Kunstnerinde!

Men Beemod i det svage Qvad er bland't;
— Som Kunstens Ynder maa mit Hjerte
bløde: —

Thi Melpomene græd, da Du forsvandt
Dg brat Thalias Smil i Laarer døde!

Dog blidt det mildner Kunstens Benner's
Favn:

Alt, Alstrup! Du endnu dog smykter Jorden;
Dg lever fro i Venstabs hulde Favn,
Beundret, hædret af det halve Norden!

Den 28de October 1821.

(Ussjunget paa Polyhymnias Theater i Aarhus,
i Anledning af Hds. M. Dronningens og Hts.
Kongl. Høihed Kronprindsessens høie Fødselsdag.)

Dronning! Skjøndt Din Throne staaer
Hist i Borgens Sale,
For Dig ømt hvert Hjerter slaaer
Her i Jyllands Dale!
Landets Moder! Dannebod!
Disse hulde Navne,
Jubles henrykt Dig imod
Trindt fra Jyllands Stævne!

Fromt sig hæver Alles Sjel
Op til Himlens Konning,
For Din Lykke, for Dit Held,
Hulde, elskte Dronning!
Vyd ved Fredriks ømme Bryst,
Dannerrigets Moder!

Længe Livets bedste Lyst,
Jordens bedste Goder!

Moderglæders høie Fryd
Trylle Dig et Eden,
Vorde Lønne for Din Dyd
Og Din Daad hernelen!
Himlen i sin Velbehag
Saae vi Dig velsigne,
Da den paa Din Fødselsdag
Gav Dig Caroline!

Huldt Hun blomstrer ved Dit Bryst,
Kjønnet's andet Smykke;
Hun, som Du, er Danmarks Lyst,
Fredrik's Løn og Lykke!
Haand i Haand I blomsterstrøe
Veien for vor Konning:
Danmarks hulde Kongemøe!
Danmarks hulde Dronning!
Mange worde Dine Aar!
Sundhed dem omhegne!

Roser blomstre, hvor Du gaaer,
Alle allevegne!

Her er Omhed Hjertets Tolk,
Her har Trost og Hjemme.

Lev for Kongen og Dit Folk!
Er vort Hjertes Stemme.

Høit vort glade Jubelchor

Dundre skal i Norden,

Tolkende den hele Jord,

Hvad Du os er worden!

Elfte Dronning! Fredriks Liv!

Hjælp det mod Dig svæve!

Himlen værne om Dit Liv!

Danmarks Dronning leve!!!

H o t h e r o g M a r i a

eller :

Anledningen til Mindeblomstens Navn.

Et romantisk Digt i tre Sange.

(Paa Grund af at, Forfatteren har isinde at dramatisere Emnet i denne Fortælling, meddeles den i nærværende Samling.)

Første Sang.

I Herthedalens malerigste Egn,
 Hvor forduum stod Gudindens Høitidsale,
 Hvor Søe, og Skov med Rosenkrat, er Hegn
 Omkring Naturens ynderigste Dale.

Hvor Absalon udi Naturens Favn
 fandt Lønner for sin sjældne Daad paa Jorden;
 Hvor Kildens Rislen toner Holbergs Navn:
 Et Navn, som aldrig glemmes udi Norden.

I denne Egn blev i de Lundes Skjød,
 Hvis Trylleries Alle maa henrive,
 Først i det sextende Aarhundred, fød
 De To, som Stof til disse Blade give.

Ung Hother fødtes i en Borg, hvis Spir
 Stod pralende i Robb'rets røde Lue,
 Og vidnede om Fortids Kraft og Siir;
 Maria i en Borgers lave Stue.

Marias Fader laae i sorten Muld,
 End før hans spæde Datter kunde tænke;
 Ei hendes Moder eied' Guds og Guld,
 Men levede i Middelfaar som Enke.

Fra Borgens Hal den barske Skjalm befoel;
 I Liunge Simeon var Præst med Ære,
 Thi reent hans Hjerte var som Himlens Sol:
 Hans Levnet blidt, som Jesu milde Lære.

Skjøndt Ridderen i Hu og Sind var harm,
 Han Priis paa Hiins Sagtmodighed dog satte,

Ehi ædel var hans — ofte haarde — Varm,
 Og Dyd og Kundskab vidste han at skatte.

Han sendte derfor, tillidsfuld, sin Søn,
 Da denne sine otte Aar var vorden,
 Til Simeon — imod en aarlig Løn —
 At lære Kristendom og Leveorden.

Hos Ekjaln, af Ugens Dage, han de to
 Sig øvede, at bruge Sværdet trolig;
 De andre fem tilbragte han saa fro
 I Simeons den fredelige Bolig.

Der Liden randt ham fro ved Flid og Leeg;
 Hans Legebrødre vare Byens Drenge;
 Omkap han i de største Bøge steg,
 Omkap han løb paa blomsterklædte Enge.

Men den femaarige Maria græd,
 Naar tidt hun maatte staae allene —
 Mens Hother — ei det allermindste ræd —
 Liig Fuglen, hoppede paa Træets Grene.

Men naar han uskadt løb til hende hen,
 Da truede den lille blide Pige:
 Til Morbroer ei at komme snart igjen,
 Om mere han i Bøgen vilde sige.

Han lovede nu Alt, hvorum hun bad —
 Men glemte Løftet, naar en Stund var omme;
 Dog saae han snart igjen saa sjeleglad,
 Maria dog til Simeon at komme.

Alf Alle var ham meest Maria kjær;
 Han allerhelst med hende vilde lege —
 Tilsammen ledte de om modne Bær:
 De aldrig fra hinandens Side vege.

De Arm i Arm gif i den grønne Bang;
 For hendes Skyld var Høther mere stille,
 Og lyttede til Lundens Fugles Sang;
 Han gjorde alt hvad denne Blide ville.

Og naar de længe ei hinanden saae,
 Forsvunden da var Begges muntre Glæde;

I Hother's unge Hjerte Rummer laae,
 Og bitterlig Maria maatte græde.

Saaledes fem Aar disse Børn hengled;
 De svandt ved Munterhed og nyttig Lære.
 Dit Minde rosenstrøer selv Gravens Bred,
 Du gyldne Tid! som aldrig kommer mere.

En anden Tidspunkt nu for dem oprandt,
 Og en Begivenhed i den sig hendte,
 Som fastere, med Omhedsbaand omvandt
 De unge yndige Naturens Tvende.

Engang — en Paaskemorgen — Hother stod
 Med Simeon paa Kjenpehøiens Linde;
 Hans Die Guseveien ei forlod,
 Thi længselfuld han ventede sin Veninde.

De dvæled' længe: Bedekloffen lød,
 Og Simeon besluttede hjem at vende,
 Da Hother høit og jublende udbrød:
 Der kommer hun! jeg hist kan hende kjende!

Men see, hun kommer ene — hvad er det?
 — Og pludselig forstummede hans Glæde —
 Hun nærmer sig — men, seer jeg ogsaa ret?
 Jeg synes at jeg seer Maria græde!

De ilede den Kommende imod,
 Og Blodet standsede i deres Arer,
 Thi Sorgen i det blide Ansyn stod,
 Som overstrømmedes af bittre Taarer.

Kom, min Maria! kom til dette Bryst,
 Udbrød den Fromme, tolf ved det Din Smerte!
 Meddelelse kan stundom skabe Trøst,
 Og gyde Balsam i det knuste Hjerte.

Hun borte er — det hulde Barn brød ud —
 — Hun vandret er til Evighedens Kloder —
 Jeg er forladt og ene nu — thi Gud
 Har hjemkaldt til sin Herlighed min Moder.

Hun fæst og sund fandt pludselig sin Død,
 I det til Herrens Hus hun vilde vandre!

O, stor min Hjertesorg er, som min Nød!
 Min grumme Skjebne ei sig kan forandre!

En Taare i den Gamles Øie stod,
 Og nedfaldt paa den Kummerfuldes Hænder:
 Velkommen Afkom af mit eget Blod!
 Du Engel, som mig Herren selv tilsender!

Forglem, min Datter! al Din Sorg og Nød!
 Forglem den her hos mig: Din anden Fader!
 Ei Sorg og Graad opvække kan en Død —
 Men Himlen ei den Dydige forlader.

Vi møde hende hist i Salighed,
 Naar vi, som hun, har fuldendt Livets Nøie!
 Nu værner hun — Maria! om Din Fred,
 Og throner hos sin Skaber i det Høie!

Men dog Naturen fordrede sit Krav:
 Marias Hjerte seent holdt op at bløde;
 Og da den Elskte sank udi sin Grav,
 Hun ønskede at slumre hos den Døde.

Hun knælede med hellig Andagt ned
 Ved den Forflaredes den sidste Bolig:
 Jeg Dig tilsværger i Din Evighed,
 At hver Din Lærdom jeg skal følge trolig!

Din høie Dyd dem skrev udi min Ejel
 Med Træk, som uudslettelig' er vorden!
 O, værn nu, elskte Moder! om mit Held,
 Til jeg til Dig skal vandre her fra Jorden!

Hvert Ord fandt Gjenklang udi Hother's Bryst,
 Hans Hjerte blødte ved Marias Smerte,
 I det, det slog af Salighedens Lyst;
 Men Luen ei han kjendte, som det nægte.

Han tørred' Taarerne af hendes Kind,
 Endstjøndt hans egne endnu stride runde.
 Omsider Tiden mildned hendes Sind,
 De unge Hjerter atter Lise funde.

De Underviisning nu tilsammen nød,
 Men glemte Bøgerne saa tidt i Hænde;

Dem Timerne, som Dieblikke, flød,
 Skjøndt deres Følelser de ikke kjendte.

De Haand i Haand gik ud til Sørøe Søe,
 Men glemte dog, som oftest: der at mede;
 Han roede til Bøgholm, Svends De —
 Og Begge var de idel Fryd og Glæde.

De blaae og spæde Blomster der — med Lyst —
 Han slynged' om Marias brune Loffer:
 Og henrykt sad de ved hinandens Bryst,
 Til første Lyd af Sørøes Aftentloffer.

Maria han i Baaden bar da froe.
 Den Fryd ei Hother sig betage vilde;
 Og jublende han monne Baaden roe
 I Land igjen ved Liunge, Skovens Kilde.

De ofte dvælede da ved dens Rand,
 — Man tidt dem kunde i dens Skygge finde —
 Ung Hother drak af Strømmens søde Vand:
 Maria bad, til Kildens Helgeninde.

Og Arm i Arm de da til Liinge gif
 Ud Byens grønne blomsterrige Enge,
 Hvor Oldingens Belsignelse de fik,
 Som ofte paa dem havde ventet længe.

Saaledes atter fem Aar for dem svandt;
 Ei ubemærket blev Marias Ynde;
 Men ifkun hendes Nei de Mange vandt,
 Som beilende dens Virkninger forkyndte.

Men hendes Blik forlængesiden fandt:
 At Hother Prisen bar, for hver hun kjendte;
 At Mandighed med Skjønhed han forbandt —
 Og Dyden hans Guldkommenhed fuldendte.

Maria hun var skøn, som Baaren selv,
 — Den skjønne Egn's det ynderigste Smykke —
 De himmelflare Dine var den Elv,
 Hvori at Hother saae sin Fremtids Lykke.

End stedse taus, de nød den søde Lyst,
 Den Lue skjenkte dem, de længe kjendte;

Dg tause suor' de ved hinandens Bryst;
 At reen og klar den evig Skulde brænde.

Anden Sang.

Nu Nordens Løver rusted' sig til Krig,
 Dg truede med Rædser grunt dens Zone.
 Steen Sture, øvede mod Christian Evig,
 Dg vilde ham berøve Sverrigs Krone.

Han derfor faldte sine kjække Mænd,
 At hævde Danmarks gamle Krigerære,
 Dg Pligt og Mod nu bød Marias Ven:
 At melde sig ved Dannerkongens Hære.

Kun Uger var, til Alle skulde ind,
 At hærde sig mod Krigens vilde Flammer.
 Maria var saa ængstelig i Sind,
 Det unge Hjerte bævede af Jammer,

Saa tankefulde vare hendes Blif
 Og røbede det, som hun skjule vilde.
 Imod Cædvane, mørk og taus, hun gif
 Med Hother til den ellers yndte Kilde.

Hun skjald for den tilbedte Ugersvend,
 Og Frygten tvang sig op paa hendes Læbe;
 Hun udbrød: falder Du min Barndomsven!
 Vil Sorgen snarlig Din Maria dræbe.

Jeg falder ei! han trøstende brød ud,
 — Thi alt Maria var af Tanken svimmel —
 Men maa jeg Dig forlade som min Brud;
 Og eengang vente ved Dit Bryst min Himmel:

Da glad forlader jeg min Fødestavn,
 Thi Freden skal et Eden mig bestjære!
 Dit Minde skal forsøde mig mit Savn,
 Min Tapperheds Belønning skal Du være!

Maria sank med Omhed i hans Favn —
 Og glemt var gandske hendes Frygt og Smerte;

De Saligheder nød foruden Navn,
 Og elskovsfulde, Hjerter slog mod Hjerter.

Og ommere blev Philomeles Slag —
 Og blaaere den hvalvte Himmelbue,
 Og skjønnere den unge Foraarsdag —
 Ved disse rene Hjerters Fryd at skue.

De Salige for Simeon snart staae,
 Som bange — ei tør ønske dem til Lykke —
 Han frygtede, ei Hother vilde faae
 Til dette Egteskab sin Faders Lykke.

Den næste Dag ved Morgenrødens Grue,
 Til faderlige Borg, ung Hother banker,
 Og omt den Elskende fra Liunge Bye
 Ledsaged' ham med Ønske og med Tanter.

Men Skjalm var ikke Hothers Ønske god ;
 Hold inde — raabte han — Du unge Daare!
 I Dine Aarer flyder ædelt Blod:
 Maria ei Du til Din Brud kan faare!

O, Fader! o hun er saa god som Skjøn:
 Skjøndt borgerlig — hun vilde pryde Borgen.
 Om, Fader! Du opfylder ei min Bøn,
 Os Begge grumt indvier Du til Sorgen.

Nu opbragt, Ridder Skjalm sover ved sin Gud,
 Og ved sin flerehundredaarig' Stamme:
 Kun Hother Skjalm kan vælge sig en Brud,
 Hvis Baaben kan med sexten Ahner brammie.

I Morgen drager Du til Kongens Gaard,
 At tjene ham, til Krigen den er omme,
 Og endes den forinden trende Aar,
 Du, Hother! før dog ikke hjem maa komme!

Maria da vil vælge sig en Mand,
 Der og, som hun, af Borgerstand er baaren;
 Ei hendes Kjærlighed vil holde Stand,
 Men snarligen hun vil afstørre Taaren.

I Morgen rider Du ved Dagens Brud!
 Forsøg min Billie ei om at stemme!

I Krigen's Larm, blandt Sabelhug og Skud,
Din latterlige Elskov Du vil glemme. —

Paa Hother's Kind en bitter Taare flød;
Af navnløs Kummer bankede hans Hjerte;
Han ønskede, i Jordens kolde Skjød,
At skjule sig, sin Kjærlighed og Smerte.

Men om endog hans elskovsfulde Bryst
Fortæres skulde af dets egen Lue,
Han nyde vil den smerteblandte Lyst:
Endnu engang sit Hjertes Brud at skue.

Da Alt i Nattens sorte Skygge stod,
Og Skabningen i Sønnens Arme hvilede,
Han hemmelig sin-Faders Borg forlod,
Og til Marias stille Bolig iilde.

Den Fryd, der i Marias Hjerte laae,
Forjagede fra Diet Sønnens Slummer;
Thi stod hun, og mod Himlens Hvælving saae,
Og henrykt, aned ei sin svare Kummer.

Da Diet sank, hun troed' ei sit Eyn,
 Thi Hother kom fra Præstemarkens Bange,
 Og ilede saa hurtig som et Eyn
 Mod hende, gjennem Munkehavens Gange.

Min Hother! bringer Du os Trøsten sød?
 Hun raabte ham fra Vindvet fro imøde; —
 Jeg bringer Begge os den visse Død,
 Skjøndt vore Hjerter ikke fjende Brøde.

Min Fader har for Ahner ifkun Sandt,
 Min Bøn ei bøie kan hans haarde Villie;
 Han slynger Torne i vor Elskovs Krands,
 Og bryder grumt Din Skjønheds fagre Lillie.

Han grusomt byder mig: at glemme Dig! —
 Ved Dagens Brud han mig til Hæren sender;
 Det Liv, som glædeløst er nu for mig,
 Jeg snart i Krigens vilde Rædsel ender.

O nei, min Hother! Du maa ikke døe!
 Du ei, min Elskede! maa hade Livet!

O, Hother! lev! om end en anden Møe
 End jeg, til Liv, Dig skulde blive givet.

Men aldrig kan hun elske Dig som jeg!
 Og ei hun eie kan Marias Hjerte!
 Men Himlen strøe med Roser hendes Bei,
 Naar hun forsøder kun min Hothers Smerte!

I Klosters stille Celle vil jeg gaae,
 Og Eløret dække skal mit Hjertes Kummer;
 Men kjærligt skal det evigt for Dig slaae,
 Til det i Dødens kolde Favn forstummer!

O nei, min Elskte! ei Du dette maa!
 Du ikke efter Nonnesløret stræbe!
 At tænke Dig i Klosters skumle Braa —
 O, Tanken ene kan Din Hother dræbe!

Nei, bliv hos Simeon bestandig Du —
 At miste Dig, den Edle vilde krænke;
 Men lad mig kjærligt dvæle i Din Hu!
 O evigt — ifkun jeg paa Dig vil tænke!

Gaae stundom til den kjære Kildes Bred —
 Hvor end igaar vi var paa Lyffens Linde;
 Besøg hver Lund — hver Markens yndte Sted,
 Som om vor Fryd og Kjærlighed bær Minde.

Jeg tænker da: nu læser hun sit Navn,
 Som Hother skar i Lundens unge Bøger;
 Jeg drømmer mig da, Elskte! i Din Favn —
 O! Drømmen selv min Smerte vil forsøge!

Og Maanen gjennembrød just Skyens Graa,
 Da end de Arme stod i navnløs Smerte,
 Og Haabet huldt fra Himmelbuens Blaa
 Reddalede i deres knuste Hjerter.

Og lettere det slog i deres Bryst:
 De bad til Christi Moder i det Høie;
 Og Begge fandt de snart en salig Trøst:
 Hengivne sig i Herrens Bud at føie.

Og Hother greb den Huldes spæde Haand,
 Og udbød: evigelskede Veninde!

Ei mægte vi at løse Skjebnens Baand,
Men trende Aar omsider dog maae svinde!

Da, min Maria, vente Du saa fro
Bed-Rilden, ovenfor den klare Bove,
Der favne Du igjen Din Hother tro!
See dette, elskte Vige! kan jeg love.

Vi mødes da i trofast Kjærlighed,
— Og glemt er da de overvundne Smerter —
Da Himlens Salighed vil dale ned
Og leire sig i vore glade Hjerter!

Min Faders Hjerter da vil vorde blødt;
Min Bøn da finde Veien til hans Dre;
Vor Savn og Smerte endes da saa sødt:
Vor Kjærlighed og Troskab vil ham røre!

Da Simeon vor Lykke frone skal:
For Herrens Alter vie os tilsammen,
Og Kjærlighed skal throne i vor Hal,
Og Livet svinde os i idel Gammen!

O, Hother! mal vor Lykke ei saa skøn!
 Ei Skjaln vil glemme sine store Fædre!
 At troe, at han opfylder ei vor Bøn,
 Vor mørke Fremtid sommer meget bedre.

Kun eet, min Hother! Din Maria veed,
 O, denne Visshed Jutet fra os rive!
 At huld og trofast indtil Gravens Bred
 Vil Hother mig, og jeg min Hother blive.

Men gaae nu, Hother! Dagen monne gry,
 Nu, elskeligste Svend! Du fra mig drage!
 I Krigen vilde, grumme Vaabengny,
 Guds fromme Englefare Dig ledsage!

O, lad mig trykke end eengang Din Haand!
 Kom ned, at ved Dit Hjerte jeg kan hvile!
 Nei Hother! gaae! nu knuser Du min Aand,
 Min Hother! selv Maria be'er Dig ile.

Dog hurtig steg han op paa Træets Rod,
 Som stod ved Vindvet til Marias Kammer,

Dg Bryst mod Bryst de Elskende nu stod
I et Sekund, i maalløs Sorg og Jammer.

Dg hurtig foer han over Markens Stie
Fra den Tilbedte, Skjebnen nu imøde —
Dg hun, den Sagre, blegned' som et Liig,
Dg Roserne paa hendes Kinder døde.

Da Skoven skjul'de ham, da sank hun ned
Paa Knæ, og bad Guds Moder i det Høie:
At vogte hvert den elskte Ynglings Sjed,
Dg følge ham med moderlige Die.

Hun bad de fromme blide Engle smaae,
At skjerme ham mod Krigen's grumme Fare,
Dg stedse Kreds om hendes Hother slaae,
Dg fra alt Ondt ham naadig at bevare.

Dg langsomt Tiden nu Maria svandt,
Thi o, med Hother svandt al hendes Glæde;
Hun ved Naturens Skue Fryd ei fandt:
Men ene ved i Eensomhed at græde.

Dg Simeon med Smerte monne see
 De svære Sorger nage hendes Hjerte,
 Dg at den fagre Dalens Lilie
 Fortæredes af haabløs Elskovs Smerte.

Dog mildere ved denne Frommes Bryst
 Omsider dog de stride Taarer runde;
 Dg Haabet gav igjen Maria Trøst,
 Dg Roserne de Lilie-Rinder funde.

Tredie Sang.

Herr Skjalni han trykte Hother i sin Favn;
 Du Søn! nu agte paa Din Faders Lære:
 Drag bort at hædre Dine Fædres Navn,
 Et Navn, de Alle, Alle gjorde Ære!

Vi stamme fra de norske Jarlers Rod,
 Vor Stammefader var til Jarl udfaaren;

Bøv aldrig at besmitte dette Blod:
 Synt heller i Din aarle Vaar paa Vaaren!

Det Lybte, Du min Søn! mig give raad:
 At trende Var Du seer ei disse Egne;
 Da min Velsignelse Du med skal faae,
 Og huldt den Dig skal følge allevegne.

O, Fader! Du er grusom mod Din Søn!
 Dog dette Offer vil jeg sønlig bringe,
 Naar Du opfylde kun vil denne Bøn:
 At ei Marias Hjerte Du vil tvinge.

De derpaa Begge gav hinanden Haand,
 Og Høther stod i Ubevidstheds Dvale,
 Til Skjaln omsider rystede hans Aand,
 I det saaledes han vedblev at tale:

Troe nu mit Ord: hun bliver ei Din Brud!
 — Før Solen miste skal sit Lys og Varme —
 Og nu, min Førstefødte! drag med Gud,
 Og hædret kom igjen i mine Arme!

Hvordan at Hother kom til Axelsborg,
 Det den Ulykkelige selv ei vidste;
 Af haabløs Elskovs grændseløse Sorg
 Hans unge Hjerte tidt var nær at briste.

Han meldte sig hos anden Christian,
 Og saae for første Gang den kjække Konge,
 At være ham en djerv og trofast Mand,
 Af fuldt og ærligt Hjerte, svær hans Tunge.

Man øvede sig til det svenske Tog,
 Og Hother viste, han forstod at kæmpe;
 Han mange Skjønnes Dine til sig drog,
 Men ei hans ømme Sorg det kunde dæmpe.

Man øved' sig i Maaneder alt ni,
 Og Kongen selv var sine Stridsmænds Spore.
 O! havde Lykken staaet Helten bi,
 Ham Efterverd'nen havde kaldt: den Store.

Med Fryd han skued' Skjalms saa djærve Søn,
 Hans Vaabenfærdighed han monne lide.

Den Kongelige Naade blev hans Løn,
 Og Plads han fik ved Kongens egen Side.

Elisabeth var gandske uden Trøst;
 Da den tilbedte Konge drog mod Faren;
 Han trykkede den Blide til sit Bryst,
 Som grædende velsigned' hele Staren.

Den jublende drog gennem Kjøbenhavn,
 Og Hother's Hjerte brændte høit for Vren;
 Han glemte for et Dieblif sit Savn,
 Da han til Hildursleeg drog ud med Hæren.

Dog snart hans Tanke dvæled' hos den Møe,
 Hvis Billede ham fulgte alle vegne;
 Og trøstesløs, han paa den vilde Sø
 Drog bort fra Fødelandets elskte Egne.

Hans Døie fulgte Sjællands skønne Kyst,
 I det han tænkte paa de rundne Dage,
 Af hvis saa rene, himmelskønne Lyst,
 Han ene havde Mindet kun tilbage.

Og lev nu vel, min Sjels udvalgte Brud!
 Han sukkede ud over Herthas Lunde;
 Han anbefaled' hende til sin Gud,
 I det hans Hjertes bittre Taarer runde.

Selv Dannerkongen blev hans Smerte vner,
 Og saae ung Hother's taarefulde Døie:
 Siig, Hother! hvad Du efterladt vel har
 Bag disse fjerne Skovbefrandede Høie?

Jeg efterlod, o Konge! der en Møe,
 Jeg elsker til mit Hjerte det skal briste.
 O, tusind Gange før jeg vilde døe,
 End Haabet om at eie hende miste.

Dog brat det soundet er, o, Konning bold!
 Endskjøndt for mig kun slaer den Huldes Hjerte;
 Thi Skjebnen mellem os har sat en Vold,
 Som vier grumt vort hele Liv til Smerte.

O, siig mig Hother! hvordan blev vel til
 Den grumme Vold? og kan den Jntet jeyne?

Thi Mennesket kan Meget, naar det vil,
 Og store Ting laae Herren i dets Evne!

En grusom Fordom byder: at mit Blod
 Ei blandes maa med Blod af Borgerstanden;
 Dens grumme Lov, vor Lykke er imod,
 Og river vore Hjerter fra hinanden.

Al Kongens Die Breden ligned' ud,
 Da Høther sukkende holdt op at tale:
 Ei Nogen skal formene Dig Din Brud!
 Hvo kan, hvo tør saa grusomt her befale?

Og mildere han sagde: Blod er Blod,
 Og eens det flyder udi Alles Aarer!
 Den bedste Adel er: at være god,
 Og anderledes tænker ifkun Daarer.

Tør derfor Taarerne kun af Din Kind,
 Og tro det Løfte jeg Dig her vil give:
 Er stedse lige trofast Eders Sind,
 Forenet I skal ved vor Hjemkomst blive.

Dog, denne Visshed kun hos Dig maa boe:
 Thi frit skal være hendes Hjertes Lykke!
 Og bliver uden Haab hun ikke troe,
 Fortjener hun ei Hother og sin Lykke.

Og pludselig ung Hother's Modgang traf
 Med Bindens Fart sig hen ad Vandets Glade;
 Han stammede for Kongen frem sin Tak,
 Som huldrig trykked' Haanden paa den Glade.

De snart i Krigens vilde Rædsler stod,
 Og Hother stod, som Egen staaer i Lunden.
 Ham Dannerkongen var saa huld og god,
 Og evig Hother var til Helten bunden.

Hans Mønster var den kongelige Helt;
 For ham, han kæmpede saa ufortrøden;
 For ham, han sov paa Jorden uden Telt;
 For ham saa gladelig han gik mod Døden.

Men Døden flygted' for hans Heltemod,
 Endskjøndt han ofte nær dens Kov var worden,

Thi trende Gange offred' han sit Blod
 For den ulykkeligste Drot i Norden.

Elisabeths den fromme Bøn til Gud,
 Han faderhuld og naadelig bønørte;
 Thi uskadt Kongen kom af Faren ud,
 Og uskadt sine fleste Folk hjemførte.

Thi denne gang var Lykken hannem 'god —
 Han Seier vandt i tvende store Slage;
 Den gamle svenske Krone kasted' Blod,
 Men pryded' Helten, da han kom tilbage.

Nu Fryd kun var de trende Rigers Hof,
 Og Høther ved hver Høitid maatte være,
 Hans Heltemod var tidt til Talen Stof,
 Og Alle ham beviste Agt og Ære.

Blandt Hoffets skønne Damer mange fandt,
 At Høther meget smukkere var worden,
 Og at han var den skønneste iblandt
 De mange skønne Riddere i Norden.

Men Hother's Hjerter ikke agted' det,
 Thi fast Maria stod deri — som Polen —
 I Skjønhed ligned' hun Elisabeth,
 Der straaledede ved eget Hof som Solen.

Men tro det Løfte, han sin Fader gav,
 Han dvæled til de trende Aar var omme,
 Og Kongens Forbud tro, taus som en Grav,
 Han intet Bud lod til Maria komme.

Omsider svandt de lange bittre Aar,
 Og Hother var af navnløs Glæde svimmel,
 Da seent ham hilsede den unge Baar,
 Hvis Sommer skulde bringe ham hans Himmel.

Han udbrød: Lever Du endnu min Brud,
 Saa flammer og for mig Din Elskovslue,
 Da haaber jeg den Naade af min Gud,
 Ved Kildens Sølvervæld Dig snart at se.

Med Skjaln den ædle Konge havde talt,
 Han maatte i sin Herres Bud sig stifte,

Skjøndt anden Brud han Hother havde valgt:
Maria kun sin Lykke vidste ikke.

Nu Hother knælede for Kongens Fod,
Som eget Glavind ved hans Hofte spændte;
Han takkede den ædle Konning god,
Hvis store Hjerte han tilfulde kjendte.

Han kyste Dronningens den skønne Haand,
Som signede hans Fremtidsfærd paa Jorden;
Dg rev sig løs saa af de Rosenbaand,
Ham bandt til dette høie Par i Norden.

Dg hurtig ilede han nu afsted
Med Elskovs søde længselfulde Barme,
Hans Tanke dvælede ved Kildens Bred:
Dg tryllede Maria i hans Arme.

Bed Solens Opgang var han der paa Stand;
Han vilde komme først, men alt den fromme,
Den hulde Pige, stod ved Kildens Rand
Dg bad til Gud, at Hother maatte komme.

Dg da hun saae, at det den Elſkte var,
 Nedknælede hun under Bøgens Grene;
 Ein Priis og Tak hun brændende frembar
 Til ham, fra hvem al Lykke strømmer ene.

Dg hurtig ved hinanden nu de stod,
 Dg Jordens bedste Fryd var deres Eie;
 Han neppe paa ſit Die ſig forlod,
 Thi rank og ſkøn Maria var ſom Freia.

Hun ſank med ſalig Omhed til hans Brøſt,
 Dg glemt var hendes lange bittre Qvide.
 De Forſmag nød paa Jordens bedste Lyſt
 Dg paa et Eden, ved hinandens Side.

Hun udbrød jublende ved Hother's Barm:
 O, vil man bort Dig rive fra mit Hjerte,
 Skal denne Stund forſøde al min Harm
 Dg blidt dens Minde, mildne Savnets Smerte!

Nei, ingen Magt os meer adskille kan!
 I Omhedes Favn skal nu vort Liv henrinde;
 Den tidt mistkjendte, ædle Christian,
 Har givet til vort Ægteskab sit Minde.

Hans Fryd er kun: den Undertryktes Døer,
 Ved ham vor Fremtid lys og skøn er vorden;
 Saaledes tænker og Elisabeth,
 Den ædlest blandt Dronninger paa Jorden.

Med Glædestaarer bad den rene Sjæl
 Til Ham, som styrer alle Jordens Zoner:
 At dette Par, til Undertryktes Held,
 End længe maatte pryde deres Throner.

Til Egnen Høther bragde Glæden med,
 Og Velkomstjubel mødte ham i Byen;
 For Simeon han sønlig knælte ned,
 Som takfuld hævede sit Blik mod Skyen.

Ved sin Marias omhedfulde Barm,
 Nød Høther atter sine Barndomsglæder;

Dg henrykt de besøgte, Arm i Arm,
De end af Begge yndte Legesteder.

Hvor hævedes ei deres glade Sjel'
Bed Mindet om de første Elskovsdage;
O, dette Støvet's rene Himmelheld,
Kun rene Sjele er' istand at smage.

Selv Ridder Skjalm sin Plan nu havde glemt;
Det omme Datternavn han gav Maria,
Dg Simeon den Glæde blev bestemt,
Bed Pindsefesten dem at sammensie.

Som Diebliffe trende Uger randt,
Dg høitidsfulde var' dem deres Dage;
De alle dem i salig Fryd henrandt,
Til Festen ifkun Timer var tilbage.

Fra Kirketaarnet hørtes Klokketlang
Forkyndende Nærmelsen af Pindsefesten —
Den blandte sig med tusind Fugles Sang,
Dg yndigt Solen dalede i Vesten.

Dg stærkere blev deres Hjerter's Slag,
 Da Dret lyttede til Klokkens Rimen;
 Thi blidt den mindet' dem: at næste Dag
 Den skulde dem forkynde Bryllupstimen.

Da, min Maria! blier Du Hother's Viv!
 Da henrykt' vi aflægge Trostabseden!
 Vor Elskov ei skal slukkes med vort Liv,
 Men flamme klar, endog i Evigheden!

O see, min Elskte! Himlen er saa blaa,
 I festlig Brudedragt staae Dal og Banke,
 Kom nu og lad os hist i Skoven gaae,
 For Blomster til Din Brudefrands at sanke.

Vi da vil seile over Gørse Søe,
 Og dvæle under Holmens unge Bøge;
 Igjen at lande paa den elskte Øe,
 Din Hother's høie Glæde vil forsøge.

De gif, og Simeon selv fulgte med
 Til Skoven, fro og henrykt' med hinanden;

Fortryllende end var dem mangt et Sted,
De aned' ei: de gif paa Afgrundsranden.

De stod' i Egen paa det stille Vand,
Og Hother greb igjen de fjendte Arer;
Paa Bøgholm styrede han fro i Land,
Maria hilsed' den med Glædestaarer.

Hun søgte om de spæde Blomster smaa,
Som fordum trivedes paa Dens Skandse,
Hvis skjønne, lyse, ynderige Blaa,
Saa fro hun ofte slyngede i Krandsse.

Men ingen fandt hun nu ved Breddens Rand,
Thi Sommeren det Aar var sildig kommen,
Thi stødte Hother Egen flux fra Land,
Og snart den landede igjen ved Flommen *).

(9*)

*) For de Læsere, som ikke kjende Gørø = Egen, vil en kort Beskrivelse over Flommen, denne besynderlige Eng, ei være overflødig. Den ligger ved den østre Ende af Søen, og

Maria! seer Du Blomsten hist at staae
 I Blommens skjønne blomsterrige Klynge?
 Hvor yndig vinker ei dens lyse Blaa
 Mig, den udi Din Brudefrands at slynge!?

Nei, Høther! bliv! Grønsværen er saa skjør!
 Du synker, Elskede! ved den at hente!
 O nei, Maria! tidt jeg gif der før:
 Et Dieblif Du uden Frygt kun vente.

I tredje Skridt han var ved Blomstens Sted,
 Saa fro han med den strax tilbage vender,

er lige saa bred som denne, og temmelig lang. At den for flere Aarhundreder siden har været en Deel af Søen, bevises af, at den Aar for Aar bliver større, ved det at Søen formindskes og indtørres. Den er gandske overtrukken med blomsterrig Grønsvær, som paa mange Steder, især om Foraaret, skjuler et meget dybt Vand. Man kan blot, naar Sommerens Hede er størst, uden Fare gaae ud paa den. Mange Mennesker, som fortidlig have vovet sig ud paa denne troløse Grønsvær, have, idet den er bristet under deres Fødder, pludselig fundet Døden.

Men dog Maria skjælvede derved,
Og strakte ud imod ham sine Hænder.

Men, nær ved Maalet, bristede hans Bei,
I det han ilede sin Brud imøde:
Han rakte hende Blomsten — glem mig ei!
Han sagde, sank i Flommen ned og døde.

Krampagtigen, og hurtig som et Lyn
Hun greb den Haand, som hendes snart var
vorden;

Men da og den forsvandt for hendes Syn,
Hun med et Skrig brat styrtede til Jorden.

Bed Simeons gjentagne Angestraab,
Til Rædselsstedet Flere havde funden;
Men o, udslukt blev snart det sidste Haab:
Thi livløs trak man Hother op fra Bunden.

Man for hans Redning dog forsøgte Alt,
De Piger stænkte ham med Vand saa trolig,
Men o, den Fagre var i Dybet kvalt:
Hans Sjel var alt i Evighedens Bolig.

Ku saae-man først: Marias skjønnne Aand
 Opsteget var til Evighedens Zone,
 For Hisset, ved den elskte Hother's Haand,
 Som Brud at stande for sin Skabers Throne.

De under Graad og Sukke bragdes hjem,
 Og Glæden brat bortflygtet var fra Lunden,
 Og hele Egnen sorgede for dem:
 Thi o, med dem dens Smykke var forsvunden.

Paa Bryllupsdagen Skjalm som Liig dem saae,
 Og bittre Fadertaarer randt af Smerte;
 I festlig Brudedragt de Begge laae,
 Og Hother's Blomst paa hans Marias Hjerte.

I aarle Vaar de sank i Jordens Skjød,
 Ei mere kan man deres Gravhøi finde,
 Men Blomsten, som var Skyld i Deres Død:
 For glemmige i end kaldes dem til Minde.

De Danske i Indien,
eller:
De ædle Usandheder.

Originalt
Drama i 3 Acter
med
Chore og Sange.

Til

Deres Kongelige Høihed

Kronprindsesse

C a r o l i n e .

En ringe Blomst fra Phantasiens Land,
Fremspiret langt fra Danmarks svale Strand,
I Indiens den fjerne hede Zone,
Dens Gartner vover sig med freidigt Mod,
At offre, Kongedatter! for Din Fod,
I Glandsen af Din Faders Kongethrone.

Den prunker ei i blandet Farvestjær:
Mangfoldighedens Præg den ikke bær;
Ei Ekjønhed har den simple Blomst i Eie,
Thi Kunst dens Gartner stedse fremmed var;
Naturen han til Lærer ifkun har,
Og den han fulgte ene ved dens Pleie!

Modtag den huldrig, og dens Bæger skal
Sig aabne, Kronprindsesse! i Din Hal,
Udfoldet ved Din Naades Sol allene!
Og finder Du den ikke uden Pryd
Og duftende af Dannished og Dyd:
O! plant den huldrig da paa Kunstens Scene!

Åkerunderdanigst
Forfatteren.

P e r s o n e r n e .

Peter Gjedde, forhen Sæcapitain)
i dansk Tjeneste.) Skibbrudne
Signe, hans Datter.) paa en indisk
Harald Strøm, hans Pleiesøn.) Klippese.
Johnson, dansk Styrmand.)
Berrissa, en ung Indianerinde.
Selico, en ung fremmed skibbrudde Indianer.
En vagthavende Indianer.
Samorin, Sultan af Borneo og flere indiske Der.
Laura, en Creolerinde fra Goa.)
Isaura, en Italienerinde.) hans Slavin.
Julie, en Frankerinde.) der.
Salomir, hans første Hofmand.
Karub, hans Negerslave.
En vagthavende Officer.

(Handlingen foregaaer paa en indisk Klippese,
Aar 1652.)

Første Act.

(En smuk Palmelund. I Baggrunden høie Klipper.)

Første Scene.

(En Deel unge Indianere og Indianerinder omvinde med Blomster og Palmeblade et Sæde i Form af en Throne; ved den ene Side staaer en flad Kuro med en pragtfuld hvid, med Diamanter besat, Fruentimmerdragt, og et Diadem, i Form af en Krands. Selico staaer og betragter de Arbeidende med Forundring.)

C h o r.

Med Blomster og Blade
Vi jublende glade,
Omslynge, o Signe! Din Throne.
Snart skal vi os fryde,
Og see Dig den pryde,
Du Indiens Smykke og Krone!

En Indianerinde.

Din Skjønhed denne Dragt skal smykke,
Den skal forstjønnes af Din Glands.

En Uden.

Dg Omhed nyde skal den Lykke,
At offre Signe denne Krands.

Chor.

Med Blomster og Blade
Vi jublende glade,
Omstynge, o Signe! Din Throne.
Snart skal vi os fryde,
Dg see Dig den pryde,
Du Indiens Smykke og Krone!

(De ere imidlertid bleve færdige med
deres Arbeide.)

Indianerinderne.

Vi ile til den Huldes Leie,
Veninder! glade med hverandre;
Nu Benner blomsterstrøer de Leie,
Hvorad vor Signe hid skal vandre;
Dg beder alle Himlens Konning:
Velsigne Festens hulde Dronning!

Alle.

Beslign Du, Himlens milde Koning:

Vor elskte Signe, Festens Dronning!

(Indianerne bestrøe Veien med Blomster, idet
Indianerinderne ile mod Udgangen, hvor de
mødes af Berrisfa.)

Anden Scene.

Berrisfa. De Forrige.

Berrisfa.

Stille, mine Venner! lad ikke Eder's glade
Jubel forstyrre Signes Slummer. Hun var
hele Natten, tilligemed hendes Fader og Har-
rald, beskjæftiget med deres ulykkelige Lands-
mand, hvis Skib i Nat sønderfloges paa vore
Klipper, og som (til Indianerne) det af de
mange Ulykkelige lykkedes Eder at redde. Først
henimod Morgenstunden, da han var uden
Fare, gif hun til Hvile; og I veed, at for-
rige Nat fik hun slet ikke sovet, da den Døds-

fare, som den fremmede Indianer, der ogsaa leed Skibbrud, søvede i, hele Natten fordrede hendes Nærværelse. Lad derfor Sønnen styrke hende, til med Munterhed at kunne dele vor Glæde paa hendes Fødselsdag. Mine Veninder! gaaer sagte til hendes Leie, og nedlægger der de Gaver, Ederes Omhed har bestemt hende. Hun vil huldric modtage dem, og smykket med dem, vil hun møde her i Palmelunden, og dele vor Glæde paa hendes 20de Fødselsdag. Hendes Glædes-
taarer ville tolke os hvad hun føler, naar vor glade Jubel opstiger takkende til den Gud, der gav os hende. Gaaer hist hen paa Høien, dérfra kunne I see hende saasnart hun kommer ud, og derhen vil jeg føre hendes Fader og Brudgom, for at de tilligemed os kunne ledsage hende til den Throne, som Taknemlighed og Omhed, til hendes Ære omvandt med Blomster.

(De gaae.)

Tredie Scene.

Selico. Berrisfa.

Selico

(holder Berrisfa tilbage.)

Bliv, unge Vige, jeg maa endelig, inden Du gaaer, tale med Dig. Den Omhu, Du tilligemed de ædelmodige Fremmede udviste imod mig forrige Nat, da min Canoe var sønderslaget, og jeg halvdød blev bragt i Land, giver mig det Mod at spørge Dig: hvo disse besynderlige Fremmede ere, som Alle her paa Den vise saa stor Frefrygt og Kjærlighed?

Berrisfa.

Jeg opfylder med Fornøielse Din Begjering, men det undrer mig, at Du ikke alt veed det, da Du igaar den hele Dag har været her paa Den.

Selico.

Igaar begræd jeg mit Uheld, og kun den store Godhed, disse Mennesker have udvist

(10*)

imod mig, lader mig for et Dieblit glemme den. Eller ere de maaskee mere end Menneſker, ſiden de ere ſaa gode, og blive ærede næſten ligesaa høit ſom de hellige Braminere ſelv?

Berriſſa.

Nei, de ere kun Menneſker, men de ædleſte, de bedſte Menneſker under Solen. Et Skib: brud gjorde dem for 15 Aar ſiden til Indvaas: nere her af Den, hvor de ſiden have maattet blive, da de intet Skib have kunnet bygge af Mangel paa Jern. — O, Selico! Du vil komme til at velsigne Dit Uheld; thi et lykſaligere Land end denne De gives der ikke i hele Verden, og dette er ene diſſe ædle Fremmedes Værk.

Selico.

Hvor ere de fødte?

Berriſſa.

Langt, langt borte herfra, i et Land, ſom hedder Danmark.

Selico.

Den ærværdige Gamle med de hvide Lokker, hvo er han?

Berrisfa.

Denne Des ædelmodige Belgjører — Hovedsmanden paa det Skib, hvis Stranding var Aarsag i, at de ædle Danske kom her til Den.

Selico.

Og hvo er den smukke unge Mand, der har mig ind i Hytten, og sørgede saa broderlig for mig?

Berrisfa.

Det er Harald Strøm, en Paarørende af den gamle Herre.

Selico.

Og den skønne unge Pige med den ranke Skabning og de lyse Lokker, som gav mig den bittre Drik, hvoraf jeg saa hurtig kom til Kræfter?

Berris sa.

Er Signe, Hovedsmandens Datter. Liig den milde Sol udbreder hun Held og Belsig- nelse her paa Den. Hun har lært Lægefuns- sten af hendes Fader, og da han ofte er meget svag, besøger og pleier hun selv enhver Syg. Hendes himmelske fortryllende Venlighed hen- river Alle. Hun underviser Børnene, trøster de Bedrøvede, glæder sig med de Glade, og tilbedes af Alle som en Guddom; kort sagt: hun er hele Dens Dronning.

Selico.

Er det derfor, at hendes Throne der, er smykket med Blomster?

Berris sa.

Nei; thi dermed kunne vi ikke betale hen- des Belgjærninger imod os; men det er i Dag hendes Fødselsdag, den tilbringe vi med jublen- de Glæde, Sang og Dands — hun vil snart komme her, og Du vil da kunde være Bidne til vor rene Glæde — og dele den.

Selico.

Det vil jeg; ja hun er god, I ere Alle gode! Hist kommer den fremmede Europæer, som leed Skibbrud i Nat: den ædle gamle Herre følger med ham; o, hvor han seer ærværdig og god ud! — jeg vil bøje mine Knæ for ham, og . . .

Berrisfa.

Nei, Selico! det vilde han fortørnes over; thi han har selv lært os, at man kun maa bøje Knæ for Gud. — Kom, Selico! gaae hist hen paa Høien, og vent der paa Festens Begyndelse. Jeg vil gaae ind og see om Signe er vaagen.

(De gaae.)

Fjerde Scene.

Gjedde. Johnson.

Gjedde,

(fortsættende sin Samtale med Johnson.)

Umuligheden at komme herfra, nødte os til at blive her; og fra det Dieblif, mit Skib,

i den rasende Orkan, blev løsbrevet fra min store Frændes, Dve Gjeddes Flaade, har jeg ikke, før nu ved Eder, enten vidst hans eller dens Skjebne. I veed nu, min kjære Landsmand! alle mine Hændelser, og endnu engang takker jeg Eder for Meddelelsen af Eders — og især for Efterretningen fra mit elskede, længe savnede Fødeland. I 15 Aar har jeg intet Budskab hørt fra det. For 4 Aar siden strandede et portugisisk Skib her; det lykkedes os at redde en af Matroserne, som et Aar derefter døde, men han vidste aldeles intet at fortælle mig om Danmark. Dog saarede han ogsaa mit Hjerte, ved at fortælle mig, at min uforglemmelige Lærer, den tappre hollandske Søehelt Abel Tasmand var død.

John son.

I har tjent under ham?

Gj e d d e.

I 12 Aar. Da Freden var sluttet imellem Danmark og Sverrig, reiste jeg til Hol-

land, for under ham, fra Grunden af at sunder Navigationen; — han blev min Lærer og Fader, — jeg var med ham paa en af hans Opdagelsebreiser, og hans Lærdomme kan jeg takke for den Naade, den store Christian beviste mig, da jeg kom tilbage til mit Fødeland, og havde den Lykke at tjene ham og see Døden under Linene ved hans Side. O! at Skjebnen ikke havde bundet mig til denne De; jeg skulde maaſkee ſtredet under den kongelige Helts Dine, da han, som I fortæller, for 8 Aar siden paa Skibet Trefoldigheden i sit 68de Aar udgjød sit Blod for sit elskede Danmark, og ſeirende vandt sig ſelv Hædrens edige uvisnelige Laurbærkrone.

Johnson.

Han var ſtor ſom Helt!

Gjedde.

Han var ſtor ſom Konge, Statsmand, Menneſke og Fader. Hans Navn vil aldrig uddøe, ſaa længe Danmark er til — om Aar:

hundreder skal det opflamme dets Sønner til
Heltemod og Dyder, ja, den sildigste Efter-
slægt skal bevare det i taknemmelig Erindring,
og velsigne hans Minde.

Johnson.

J er en brav Undersaat af en god Konge.
Eder's Trost og Kjærlighed imod ham og
vort fælleds Fødeland, lod mig for et Dieblif
glemme det og min ulykkelige Hustru og
spæde Søn, som jeg maaskee aldrig mere
skal see.

Gjedde.

Vær ved godt Mod! See, Stormen har
alt lagt sig; den opgaende Sol speiler sig
i det stille Hav. De mod Jorden bøiede
Blomster hæve igjen deres Kroner; hele Na-
turen er som født paa nye; lad dette skønne
Syn opmuntre Eder, og haab!

Johnson.

Jeg haabe, som i denne rædsomme Nat
saae det grumme Hav opsluge saa mange af

mine brave Landsmænd, — og som, langt borte fra Alt hvad der er mit Hjerte kjær og dyrebart, maa vente at tilbringe mit hele Liv paa denne rædsomme Klippe.

Gjedde.

Den er en Klippe, men ikke rædsom. Skue trindt om Eder! de frugtbareste Dale afvekle med Klipperne. Naturen har her været saa ødsel med sine Rigdomme, at J selv, naar J lærer Den næiere at kjende, vil ansee den for et jordist Paradiis.

Johnson.

For mig vil den stedse blive en Ørk, og jeg vil her tilbringe et glædeløst Liv.

Gjedde.

Saaledes flagede ogsaa jeg, da jeg blev Indvaaner her af Den — men Himlens Barmhertighed er uudgrundsfelig, dens Godhed har lært mig at elske den, den er mit andet Fødeland; vel haaber og ønsker jeg, endnu før jeg dør at see det Første, men er det Himlens Villie,

da er jeg tilfreds, om ogsaa min sidste Time skal slaae her.

Johnson.

J haaber at see Eder's Fædreland igjen? J har virkelig Haab? Hvorpaa grunder J det? o tael! deefagtiggjør mit Hjerte i dette skønne Haab. Kan et Skib da, uden at strande, nærme sig disse Kyster? og er det ikke umuligt at lande ved denne Klippeøe?

Gjedd e.

Det var det, men ved Himlens Miskundhed er det nu ikke umuligt mere. Frygtelige Vulkaner og Jordstjælv have ofte raset her paa Den, men aldrig noget i den Grad, som eet, der indtraf her for 3 Dage siden; vi troede, at hele Den skulde bleven opslugt af Havet, men kun den høieste og længst i Havet udragende Klippe mod Syden, sank med en græsselig Bragen i Afgrunden, og det vilde Hav indtog dets Plads. Ved at lodde have vi fundet, at de største Skibe uden Fare nu

kunne løbe lige op til Landet. Men desværre,
 fra den Kant er aldrig hidtil kommet Skibe;
 alle de, som Havet har opslugt, ere sønder-
 slagne paa de østlige og nordlige Klipper.
 Dog haaber jeg til Gud, at han i sin Mi-
 skundhed vil sende et Skib fra Syden, som
 kan føre os fra denne Ø til vort Fædreland.

Johnson.

Det vil jeg ogsaa haabe, og derom vil
 jeg daglig anraabe Gud. Jeg vil uophørlig
 bestige de høieste Klipper, og fare trindt om
 Øen i Indianernes Canoer, for at passe paa,
 at intet Skib uformærkt skal passere Øen, og
 om Himlen sender et til vor Redning, da
 vil jeg bringe det ind i den nye Havn.
 Mit Hjerte siger mig det: mine Bestræbelser
 ville blive kronede med Held og Lykke!

Min Nød vil Gudheds Giver ende,
 Jeg skal ei her af Længsel døe;
 Han til min Redning vist vil sende
 Et Skib til denne fjerne Ø.
 O, søde Haab! du huldrig trøster

Og flnnger Roser om mit Liv;
 Du tryller mig til Danmarks Kyster,
 I Havnen af min Søn og Liv!
 O Frnd, som Ord ei kan udtrykke,
 Som ingen Tunge tolke kan:
 Jeg atter skue skal — o, Lykke!
 Mit Barn, min Liv, mit Fødeland!

(Her ud.)

Femte Scene.

Gjedde. Harald.

Harald

(Kommer ned af Klipperne.)

God Morgen Fader! er Signe ikke op:
staaet?

Gjedde.

Nei, min Harald! Du veed, at hun har
 vaaget nu i to Nætter. Ellers pleie hendes
 muntre Sange hver Morgen at hilse den op:
 gaaende Sol.

Harald.

Jeg fastede mig i Morges søvnløs paa Lei-
 et — men Tanken om Signe og hendes
 Fødselsdag, jog mig strax op. — Jeg har
 bestaget de høieste Klipper, for at see om intet
 Skib skulde nærme sig Den, men forgjæves.
 O, min Fader! mon jeg nogensinde paa denne
 glade Dag skal trykke Signe til mit Hjerte
 som min Hustru?

Gjedde.

Det veed kun Han, som veed Alt. Da
 Døden frarøvede os vor retskafne Præst, min
 første Ven og Deeltager i mine Sorger og
 Glæder her paa Den, blev Eders ægtefæ-
 llig Forbindelse her, en Umulighed. Vi maa
 altsaa udsætte den, indtil vi, som jeg nu mere
 end nogensinde haaber, igjen komme til vort
 Fødeland.

Harald.

Det Haab har været vor eneste Trøst i de
 15 lange Aar, vi have været her paa Den;

og de som ere gaaet heden foran os, have taget det med dem i Graven. Det samme ville vi komme til at gjøre, om Du ikke følger mit Raad, giver efter for mine indstændige Bønner, og sætter Dig med Eigne og mig i en Canoe, og lader Bølgerne drive os hvorhen de ville. Tro mig, min Fader! vi mødes enten af et Skib, eller komme dog omsider til en Havn, hvorfra vi kunne komme til Europa.

Gj ed d e.

Du har Ret, umuligt er det ikke; Gud frelst jo Daniel i Løvefulen, og de trende Mænd i den gloende Døn; men, min Søn! hvor farligt var det ikke, at vove os ud paa det vilde Hav i en Canoe, som kun er bunden sammen med Remme af Dyrehuder, og som den mindste Storm kan kandre? og om endog; saa Binden var vort Forehavende gunstigt, vare vi da ikke udsatte for at falde i de blodtørstige vilde Hedningers Hænder, som saa

ofte have vildet lande her paa Den, og som vi neppe med vore Pile have kunnet holde fra at bestige Klipperne, og som saa ofte paa Vandet have fanget nogle af vore gode Indianere og gjort dem til Offere for deres Grumhed? og, min gode Harald! hvor ofte have de ikke truet at lønne Din Tapperhed med Døden? Dersom vi fulgte Din Plan, havde vi da ikke Alt at befrygte af deres Grumhed?

Harald.

Det er sandt, min Fader; men ere vi ikke nu, siden det sidste Jordstjælv, mere end nogensinde før, udsatte for Overfald af dem? Kunne vi værges os mod flere tusinde, som undertiden skyde med giftige Pile? Er det os ikke nu umuligt at forsvare Den? og maa Du ikke indrømme mig, at vort Liv og Frihed stedse svæve i Fare?

Gj e d d e.

Ingen af Delene ere saa sikre som før, det er sandt, men de have jo stedse forsøgt at lande ved de nordlige Klipper; maaskee at de ikke opdage, at Landet er aabent mod Syden, og ved den sidste Skjermnydsel vi havde med dem, maatte saamange hundrede af dem styrte døde ned af Klipperne i Havet, at de, som slap derfra med Livet, neppe have Lyst til at gjæste os saa snart igjen. Imidlertid veed Du, at det Ønske, som Kjærlighed har forstærket i Dit Bryst, stemmer gandske overeens med mit. Saa snart Gud sender et europæisk Skib til vor Nedning, reiser jeg med den inderligste Glæde; kun smerter det mig, at idet vore meest brændende Ønsker opfyldes, og vi vende tilbage til Fødelandet, vi da ikke kunne vide de godmodige Indianere sikre mod Overfald af deres blodtørstige Fjender.

Harald:

Vi efterlade dem da vore fortreffelige
 Buer og Pile; og ere de fleste af dem ikke ved
 Din Anførsel blevne ypperlige Skytter? og
 blive Menneskene ikke som rasende Løver, naar
 de stride for Liv og Frihed? og, min Fader!
 maaskee Dit høieste Ønske, Dit skønneste
 Haab da kunde gaae i Opfyldelse, maaskee
 vor ædle Konge lægger denne lille skønne De
 under sit Scepter, og beskytter den med sine
 Vaaben mod dens Fjender! o, min Fader!
 mit Bryst hæver sig høit ved denne Tanke: da
 kunde vi gjengjelde de mange Velgjerninger,
 som disse Naturens gode Børn have be-
 vilst os!

Gjedde.

O, min Søn! mit Hjerte sørger: den
 gode, den store Christian den Tjerde er ikke
 mere! Himlen har ikke bønhørt min Sjels

meest brændende Ønske; jeg skal ikke see hans
vennesalige Ansyn mere.

Harald.

Hvo sidder nu paa Danmarks Throne?

Gjedde.

Den vise Kong Frederik den Tredie.

Harald.

Endskjøndt jeg kun var 12 Aar gammel,
da jeg, kort før vi reiste, blev indskrevet i Sø-
tjenesten, og Du forestillede mig for den gode
Christian, da han kom hen til Dig i Proviant-
gaarden og talede til Dig, mindes jeg det,
som om det var i Dag — o, hvilket Ansigt,
Mandigheds og Godheds udtrykte Billede.
O! levede jeg endog i hundrede Aar, jeg
glemte ham aldrig. Hans Minde leve!

Gjedde.

Hans Aand omsvæve, som en bestjer-
mende Genius, hans elskede Danmark.

Harald.

Og dets Konge.

Gjedde.

Den bedste Belsignelse, jeg kan ønske ham af Himmelen er: han ligne sin Fader, alle gode Kongers Mønster: den gode, den store Christian den Fjerde!

Harald.

Kong Frederik leve!

Gjedde.

Længe!

Harald.

Og lykkelig!

Sjette Scene.

Berrisfa. De Forrige.

Berrisfa.

Ædle Herre! Signe er alt oppe; hun venter kun paa Dig og Harald for at føie de glade Indvaaneres Ønske, under festlig Stræn: geleeg at lade sig føre herhid i Palmelunden.

Kom, ædle Herre! kom Harald! Hører I?
 De Utaalmodige kunne neppe oppebie Eders
 Komme. (De gaae.)

Syvende Scene.

(Under Slutningen af Berrissas Replik høres en
 sagte Musik, som efterhaanden bliver stærkere.
 Skuepladsen er under de første 10 Tacter tom.
 Signe kommer ind, omfløjet med Blomster af
 unge Indianerinder og Børn; 4 Indianere bære
 en himmelblaa med Guld og Perler prydet Sol-
 skjerm over hende. Efter hende gaae Gjedde og
 Harald, og Indianerne og Indianerinderne par-
 vis. Signe føres til den blomstersmykkede Thro-
 ne, over hvilken de 4 Indianere med Solskjermen
 danner en Himmel. Gjedde og Harald indtage
 tvende, lidet ophøiede, Sæder ved Siden af
 Thronen.)

C h o r.

I Palmernes Skygge
 Br nyde den Lykke,
 At feire med Fryd,
 Ved Strengenes Lyd,
 O Fred! i dit Skjød:

Den Dag, da i Norden,
 Til Smykke for Jorden
 Vor Signe blev fød.

Lo Stemmer.

I Skjønhedens Baar
 Den Yndige staaer
 Som Liliens Stængel
 Blandt os som en Engel
 Fra Himlen en Gave
 I Indiens Have.
 Vi Signe! Dig frandsø
 I festlige Dandsø,
 Ved Strængenes Lyd,
 Og signe Din Dyd!

D a n d s o g C h o r,
 Vi, Signe! Dig frandsø
 I festlige Dandsø,
 Ved Strængenes Lyd,
 Og signe Din Dyd!

Gjædde.

Belsignet være Du af Gud,
 Min fromme, ædle, elskte Signe!
 Af Hjertets Grund jeg bryder ud:
 Din Lykke Dine Dyrer ligne!

Lev mange Aar til Jordens Pryd,
Du mine Dages Løn og Fryd!

(Din favner hende.)

Harald.

Den Gave, som jeg offerer Dig,
Min hulde evigelskte Pige!
Et Minde være Dig om mig,
Og tidt Dit Hjerte til den sige:
Paa Lykkens Sti, paa Sorgens Wei,
Din Giver jeg forglemmer ei!

(Giver hende en Forglemmigei.)

Fire Stemmer.

Snart Kjærlighed Din Dyd belønner,
Den bedste iblandt Nordens Sønner
Med Æmhed lønne skal Din Dyd!
Gid snart som hans Brud
Velsignet af Gud,
Du nyde maa Kjærligheds Fryd!

Berriſſa.

End mange vorde Dine Aar!
Og om Du endog fra os gaaer,
Vi skal Dig aldrig glemme;
Hvert Aar vi her paa denne Dag,
Af rørte Hjerters fulde Slag,

Henrykte skal istemme:

Beslign, o Gud! vor Signe, Du,

Ihvor hun endog stædes nu!

Beslærm Du hendes Dage!

Og skjøndt den Hulde os forlod,

Vi glemme ei hun var saa god;

O! kom igjen tilbage!

Til i vor omhedsfulde Favn!

Reis, Signe, fra Din Fødestavn,

Og kom og end vor Klage!

C h o r.

Kom snart til os tilbage!

Kom i vor aabne omme Favn!

Kom til os fra Din Fødestavn,

Og end vor Favn og Klage!

Signe.

Berrisfa! mine Venner og Veninder! mit Hjerter takker Eder! Jeg skal aldrig glemme de mange Beviser, jeg har modtaget paa Eders Omhed og Kjærlighed. Maaskee forlader jeg Eder aldrig; med den inderligste Glæde vil jeg tilbringe mit hele Liv hos Eder, min Fader og min Harald; kan jeg da ikke.

blive Haralds Huustro, skal jeg dog stedse være hans lykkelige Fæstemø. Men skulde Skjebnen begunstige hans og min Faders Ønske; komme vi endog til vort Fødeland: da ville vi snart vende tilbage til Eder igjen, for at grundfæste Eders Lykke, — og da, mine elskede Venner og Veninder! da skal den lykkelige Eigne aldrig forlade Eder mere!

C h o r.

O Fryd, vi favne Dig da atter!
 Du kommer til os fra Dit Nord;
 Hav Tak, Du Nordens hulde Datter!
 For denne Trøst; thi den er stor.
 Den os formilde skal vort Gavn,
 Naar Du Dig river af vor Favn!
 Lad Sang og Dands vor Fryd forkynde,
 Lovpriser Signes Dyd og Ynde!

D a n d s o g C h o r.

Med Dands og Sang
 Og Strængeflang
 Vor Fryd skal Himlens ligne;
 Og fro dens rene Jubellyd
 Lovprise skal Din milde Dyd,

Vor hulde ædle Signe!
 Vi Roser fro
 Omkring Dig sno
 Ved Sange og ved Dandse;
 Som Vaarens Rose blomstrer Du,
 Derfor med Vaarens Roser nu
 Vi, Signe! Dig bekrandse.

(Stor Gruppe.)

Ottende Scene.

(En bevæbnet Indianer styrter ind.) De Forrige.

Indianeren.

Herre! Lad Sangene og Strængelegen
 brat forstumme, thi Bagterne have tændt
 Baunerne paa Klipperne; der ere Fiender
 i Nærheden, som ville gjøre Landgang.

Signe.

O, Du barmhjertige Gud! min Fader!
 min Harald! hvordan skal det gaae? det
 er vist de vilde grumme Hedninger, og nu

kunne de jo løbe lige op til Landet; o, vi ere forlorne!

Gjedde.

Vær rolig, min Datter! vi ville strax gribe til Baaben. Da Baunerne alt brænde, saa ville alle Baabendygtige snart møde paa Allarmspladsen. (til Pigerne :) Bringer Harald og mig vore Baaben, og I, mine Venner! iler for at hente Eders, og bringer vort hele Forraad af Buer og Pile med Eder.

(Alle Indianerne ile ud.)

Signe.

Min Fader! Harald! I ville forlade mig? I ville gaae imod de grusomme Fiender, nu, da Klipperne ikke længere beskytte Eders dyre, bare Liv? Deres store Antal — deres giftige Pile! om I døde, eller hvad der var tusindgange skrækkeligere, om I bleve fangne! o Gud! o Gud!

(Hun er nærved at segne til Jorden.)

(Pigerne bringe Gjedde og Harald Baaben.)

Harald.

Min Signe! Uligten falder os — vi
maae! Piger! hjælper — støtter den afmæg-
tige Signe — trøster hende. Vær rolig, min
Elskede! Himlen er naadig; vi skule denne
Gang, som sædvanlig, bringe Seiren med os
hjem, og da skal Din egen skønne Haand
række os Palmen.

Tiende Scene.

Johnson. De Forrige.

Johnson.

Havet vrimler af over hundrede store og
smaa Fartøier, saavidt Øiet rækker. De
styre lige mod Landet, hvor det er aabent, og
inden en halv Time kunne de forreste Skibe
naae det, da de næsten have Vinden med dem.
Af den Pragt, hvormed det største og forreste
Skib er udsmykket, og af den store glimrende
Halvmaane, som prunser paa det, kan man

see, at det enten maae være Tyrker eller Araber. Muligt at det er den stridbare Araber Sultan Zamorin, som har nedsat sig paa Borneo, der er ude paa Erobringer. Er det saa, da kan al vor Nødværge gøres behov; thi da er vor Religion og Frihed i Fare. Overvindes vi, da have vi kun Valget imellem at blive Muhamedanere eller Slaver. Ædle Herre! giv mig Vaaben, og lad mig under Ederes Ansørsel seire eller døe.

Gj ed de.

Hører Du, Signé! hører J, Piger! det er ikke Hedningerne; værder derfor ved godt Mod, men beder! beder til Gud, at han vil være med os Evage, og lade den retfærdige Sag seire. Kom, min ædle Landsmand, kom, min Harald! vi gaae freidige i Kampen, thi vor Sag er god: vi stride for Liv og Frihed!

(Gaaer med Johnson.)

Harald.

Farvel, min Signe! Herren være med Dig.
(Vil gaae med de Andre.)

Signe

(holder ham tilbage.)

Harald, bliv! hav Medynk med Din Signe! hør hendes Bøn; lad os indhente min Fader, og da ville alle vi, som ere her, skjule os i Klipperisterne til, de blodtørstige Fiender have forladt Den. Du vender Dig bort, Harald? Du er døv ved mine Bønner, ved min grændseløse Smerte. O, I Grusomme! I gaae indod Døden — og den ulykkelige Signe skal langt fra Eder tusindfold lide dens Qualer; thi enhver Kugle, som bliver affkudt efter Eders Bryst, vil gjennembore hendes bævende Hjerte.

Harald.

Forlang mit Liv, Signe! men forlang ikke, at jeg skal svige min Pligt, og den Tillid disse gode Indvaanere have til mig. Jeg

Skulde flye? — skjule mig? nei, da var jeg ikke den ædle Signe værdig! Lev vel, min elskede Pige! Pligten river mig af Dine Arme, men snart — snart sees vi igjen!

(Går ud.)

Tiende Scene.

Signe. Indianerinder og Børn.

Signe.

Harald! hør mig! hør mig, før Fortvivlelsen forstummer min Stemme, og knuser mit Hjerte! Han er alt borte, — og jeg staaer i min Smerte ene tilbage; dog, hvad siger jeg? ene? — nei, jeg er ikke ene! alle disse ædle Qvinder og Piger dele mine Lidelser; de elske ogsaa min Fader og Harald — de bæve ogsaa for deres Elskedes Liv, som svæve i Dødens Fare. Mine Veninder! Søstre! forner Ederes Bønner med mine: beder til Herren, at han vil lade den retfærdige Sag seire,

og atter samle de savnede Elskede ved vore
 omme bævende Hjerter!

C h o r.

(af Signe, Qvinder, Piger og Børn.)

Du, som throner i det Høie,

Smil til Støvet naadig ned!

Lad Dit Miskundes Faderøie

Styre alle vore Fjed!

Skjenk os Fader! atter Freden,

Frelø dem, som drog for den ud!

(de knæle.)

Hør vor Bøn i Evigheden!

Hør den, Fredens Giver: Gud!

Anden Act.

(En vild Klippe = Egn. I Klipperne ere flere
Rifter og Huler; det er tidlig om Morgen.

Første Scene.

Gjedde (alene.)

(Han er saaret, og hans Hoved er forbundet med
et Stykke af hans Skjers.)

Min Bolig i Gruus; — mine Børn døde
eller i Trældom; — jeg en kastesløs saaret
Flygtning! Mit Lidelsesbæger er fyldt til
Randen.

Solen svandt,

Den mørke Nat oprandt,

Taaage kun omhyller Jorden;

Glæden er nu brat forsvundet,
 Trældoms Baand er om os bundet;
 Friheds Søn er Slave worden.
 Palmen breder sine Grene
 Over Slaveri og Blod.
 Her at bøe blandt Klippens Stene
 Er min sørgelige Fod;
 Indiens de skønne Egne
 Skjules af dens Sønners Liig.
 Trældom hersker alle vegne;
 Vi er' Slaver, som var' fri!
 Boligerne ere øde
 Eller styrtede i Gruus;
 Mine Hulde ere døde,
 Klippens Rifter er mit Huus.

O, min Signe! min Harald! skulle da disse
 Dine, hvis Jld de brændende Taarer snart
 ville slukke, aldrig see Eder mere? Skal I al-
 drig mere hvile ved dette gamle Hjerte? og
 skal de ulykkelige Indvaanere aldrig kunne
 bryde de Lænker, som Barbarie og Grusomhed
 smeddede om deres Hænder? O! Haabet om

at frelse dem, er gandske forsvundet af mit Hjerte; kun Haabet om at favne mine tabte Børn, om de endnu ere i Live, holder endnu mine svage Livsaander tilbage; — dog! de ere enten døde eller i Trældom; o, jeg ullyksalige Fader! o, I grumme Fjender! hvi gav I mig ikke Døden? hvi ansaae I mig for dens Rov, og lod mig blødende ligge paa Balpladsen? o, kun for at jeg skulde vende tilbage til et Liv, der nu er mig marterfuldere end den grusomste Død.

Anden Scene.

Gjedde. Berrißsa.

Berrißsa

(Kommer ilende og angstfuld ind.)

Bedrage mine Dine mig ikke? Du lever, ædle Herre! o, Gud være lovet!

Gjedde.

Du her, Berrißsa! Du er undgaaet vore Forsølgere, de blodtørstige og grumme Ura-

ber? Dit Komme, Du, min Signes Benzinde, gyder Trøst i mit knuste Hjerte. Hvor er hun? er hun, som Du, i Frelse? — Du vender Dig bort? — Du tier? — o, tael! er hun død? eller, hvad der endnu er skræffeligere: fangen? O, Berriſſa! vær barmhjer-
tig! ſig hurtig det græſſelige Ord, der ſkal knuse mit Hjerte.

Berriſſa.

O, min ædle Herre! mit Hjerte bløder ved den ſkræffelige Tidende, jeg har at bringe Dig. Da Fjenderne vare blevne Herrer af Landet, og i ſtore Horder overſvømmede det, da flygtede vi Alle henimod Klipperne, for at ſkjule os. Natten var vort Forehavende gunſtig. Vi vare allerede nær vor Frelſe, da en Horde Uraker og Mohrer med tændte Fakler, bleve os vaer; de naaede os, idet vi ſøgte at flye og ſkjule os i nogle Buſke. Jeg hørte deres ængſtelige Skrigen, ſom bleve opdagede og fangne; — omſider blev Alt ſtille; jeg

frøb frem af den tykke Bust, hvori jeg laae —
 jeg haabede endnu, at flere vare ligesaa lykkelige
 som jeg; — jeg kaldte først sagte, siden af
 fuld Røst paa Signe og de Andre. Ekko
 gjentog mine Angestraab, men de vare borte
 — de vare Alle fangne. Mig alene frelste
 Himlen i sin Naade; thi den vilde ikke, at
 Du skulde være ene blandt disse rædsomme
 Klipper.

Gjedde.

Hun er borte! røbet! — i Tyrannens
 Bold; Ja! hendes blomstrende Skønhed
 gør min græsfelige Formodning til Visshed.
 Ulykkelige Signe! — Arme Harald! lever
 Du endnu, da er Din Skjebne græsfelig; o,
 jeg ulyksaligste af alle Fædre!

Berrisfa.

Fat Dig, ædle Herre! lad Sorgen ikke
 bære Dig til Jorden. Signe er i Tyrannens
 Bold, siger Du? O! hvor grum han endog;
 saa er, saa maa han dog have et Hjerter —

og Hjerterne bleve dog ikke skabte til at være
døve for den Ulykkeliges Fortvivlelse og Jam-
mer. Kom! vi ville opsøge ham og frem-
stille os for ham. Jeg vil knælende anraabe
ham om Signes Frihed. Naar Du bedende
nedkaster Dig for ham, naar han seer Sor-
gen i Dit ærværdige Ansigt, og Dine hvide
Lokker, kan han vist ikke nægte at opfylde Din
Bøn, og give Dig Dit Barn tilbage. Kom!
Iad os ile!

Gj e d d e.

Seed Du hvo den Mand er, der med sine
vilde Krigere i tusindviis oversømmene vort før-
saa lykkelige Land, afbrænde vore Boliger,
og gjøre os til Slaver? det er den stridbare
Araber Sultan Zamorin, som først har
erobret Borneo og siden ved sine seierrige Baa-
ben undertvunget flere indiske Der. Hvorofte
have ikke de skibbrudne Indianere fortalt os
om de Nederlag, han har forarsaget? hvor-
ofte han har ndryddet hele Nationer, naar de

ikke have villet antage den muhamedanske
 Lære. Han fører Troens blodige Sværd,
 det grusomste, der endnu har hærjet Nationer.
 At vente Medlidenhed af ham vilde være Daar-
 skab. Dersom Redning for min ulykkelige
 Signe er mulig, da maa det skee ved List;
 Bønner og Taarer ville hos Zamorin intet ud-
 rette; og hvo veed, hvor snart han drager
 herfra, og tager mit ulyksalige eneste Barn
 med sig.

Berrisfa.

List siger Du? Kan List udfrie hende? Jeg
 vil bruge List. Jeg vil gaae til Sultanen og
 bede ham antage mig som Slavinde; jeg seer
 da Signe, og . . .

Gjedde.

Berrisfa! veed Du ogsaa hvad Du vo-
 der? nei, det Skyldfrie Hjerte veed det ikke.
 Den mægtige Zamorin har et Serail af nogle
 tusinde Fruentimmer, som ere hans Slavin-
 der, og af hvilke han stedse fører en Deel med

sig, som Offere for hans dyriske Lyster. Blandt disse Ulykkelige er, o! at jeg maa opleve denne grumme Ekjebne — min arme Signe — Nei, mit Barn, bliv! Min ulykkelige Datter er mig kjærere end Livet, men jeg tør ikke forsøge at redde hende paa Din Ufskyldigheds Beføstning,

Berrisfa.

Hvo kan berøbe mig den? ingen Magt paa Jorden. For man skulde bringe mig til denne Yderlighed, skulde jeg med mine egne Hænder gvæle mig selv.

Gjedd e.

Kjæffe, ædle Pige! og Du vilde vove Dit Liv for at frelse Signe? maaskee blot for at dele hendes Ekjebne?

Berrisfa.

Ja! med Glæde; skylder jeg ikke Dig og hende alt hvad jeg er her paa Jorden. Du har dannet mit, som hendes Hjerte, til Dyden, og hendes Exempel har for evig befæ-

stet den i mit Bryst. Hvor kunde jeg nogen-
sinde være glad, naar Signe var ulykkelig?
Hvor kunde jeg være fri, naar hun vanskæg-
tede i Trældom? Jeg iler afsted, opsøger
Sultanens Leir, og beder ham knælende om
at maatte dele Skjebne med Signe; kan jeg
da endogsaa ikke lindre den, saa kan jeg dog
trøste hende, græde med hende, og døe.

(Vil ile afsted.)

Gj e d d e.

Berrisfa! — Hils min ulykkelige Datter,
bring hende min Velsignelse! hils hende
ogsaa fra Harald — o! Sorgen vil dræbe
hende, troede hun, som jeg, at han er død.
Bring hende denne Dolk — den eneste Rigdom
jeg har tilbage — men siig hende: at hendes
Fader, hendes æmnestes Ven, forbød hende at
brøge den, uden naar hun kun havde Valget
imellem Skjændsel og Døden. Siig: at jeg
lever kun for hende, og at jeg haaber af Guds
uendelige Naade, endnu før jeg dør, at trykke

hende til mit Hjerte. — Gaae nu, mit Barn,
og Herren ledsage Dig paa Dine Veie!

Herriðsa.

Det vil han; thi det er Pligtens lige Veie,
jeg har at vandre.

Jeg iler fra Guds fri Natur
Til Signes skumle Fangebuur;
Dog hæver navnløs Fryd mit Hjerte,
Det soulmer udi salig Enst,
Idet det banker i mit Bryst:
Thi jeg skal dele Signes Smerte.

Den mildnes skal i Venstabs Favn;
Jeg skal forsøde hendes Savn
Og hendes tunge Qualer lindre.
Ja, Haab og Trøst jeg bringer med
Til Sorgens fule Opholdstæd,
Og Rædserne skal vorde mindre.

O Haab! Du Salighedens Enst —
Som throner blidt i dette Bryst —
Du skal have Signe Trøst i Nøden!
Men svigter Du os paa vor Veie,

Vi derfor dog forsage ei:

(hun hæver Dolken.).

Men gaae med freidigt Mod i Døden.

(Gaaer.)

Tredie Scene.

Karub. Gjedde.

Karub.

(stiger ned af Klipperne.);

Nu er jeg snart kjed af længere at flattere op af een Klippe, og ned af en anden. Og hvorfor lader Zamorin mig gjøre denne besværlige Vandring? for at opsoge en Yngling, hvis Heltemod han, istedetfor Døden, som maaskee bliver hans Lod, burde belønne med Guld og Hæder; thi han skaffede ham af med over hundrede af hans afskyelige arabiske Soldater. Den gamle snysende Løve maatte bide i Græsset — men han solgte sit Liv dyrt. — Men hvo er den Mand, som staaer hist og

helder sig op til Klippen? det er saasandt som jeg er en ærlig Karl, den gamle Love, som blev nedfablet igaar. (han nærmer sig) Du gamle, tappre Krieger! jeg ønsker Dig velkommen fra de Dødes Rige! har Du, som det gamle danske Ordsprog siger: givet Døden en Skjeppe Havre for at slippe fri for denne Gang?

Gj ed d e.

Som det gamle danske Ordsprog siger? Hvorfra kjender Du dette Ordsprog? og hvad gjør Du blandt disse øde Klipper?

K a r u b.

Begge Dine Spørgsmaale skal jeg med faa Ord besvare: Ordsproget har jeg lært i Danmark — og jeg travler omkring paa Klipperne for at opsoge en ung tapper Krieger, efter den mægtige Zamorins Befaling.

Gj ed d e.

Du har været i Danmark? og nu tilhører Du Zamorin? — Hvo førte Dig til Danmark?

Karub.

Min gode Engel, — og denne Engel af et Menneske, har megen fæstlægtet Eiighed med Dig.

Gjedde.

Med mig? Du hedder?

Karub.

Karub, eller rettere: Christian.

Gjedde.

Christian! Gud, hvilken Anelse! om det skulde være . . . ? O! fortæl mig de Hændelser, der vare Aarsag i at Du kom til Danmark.

Karub.

Jeg er født paa Guldkysten, hvor min unaturlige Fader, da jeg var 10 Aar gammel, folgte mig til en spansk Kjøbmand, som tog mig med til Teneriffa. Aldrig har nogen mindre end han fortjent Navn af Christen. Blodige Mishandlinger af ham, forbittrede tre af mine bedste Ungdomsaar. Engang da

jeg, ved et svært Arbejde i Haven, blev mis-
 handlet af hans 12 Aars gamle Søn, som
 med en spids Pige uophørlig stak mig i mine
 nøgne Been, saa Blodet randt mig ned over
 Fødderne, vaagnede pludselig Følelsen om mit
 Værd som Menneske hos mig; jeg slog Dren-
 gen med knyttet Næve i Ansigtet, saa han faldt
 blødende til Jorden. Hans Skrig hidfaldte
 min Tyran, som øieblikkelig dømte mig til
 500 Slag af Profossen paa Bryst og Mave.
 Jeg var alt afklædt og ophængt paa en Pæl
 udenfor Huset, for at lide denne grusomme
 Straf, som udeblivelig vilde have Døden til
 Følge. Mine Bønner og Graad hidfaldte ad-
 skillige forbigaaende Fremmede, og iblandt
 disse en dansk Søofficeer. Han ynkedes over
 min Ungdom, og bad om Raade for mig —
 men forgjeves — min Tyran var ubevægelig
 — han gav et Vink, og Profossen begyndte
 alt at fuldføre sit blodige Embede. Mine for-
 tvivlede Smertenskrig opfyldte Luften; —

da raabte den ædle Danske: hold inde! hvad
 forlanger I for Slaven? jeg kjober ham! —
 Spanierens Pengegjerrighed vandt Seier over
 hans Hængjerrighed — han solgte mig til den
 ædle Danske, som gav alt hvad han eiede for
 mig, og jeg blev nedtaget af Vælen, og fri.
 Jeg fastede mig for min ædle Befriers Fod-
 der, og vædede dem med mine Glædestaarer.
 Han gav mig min Frihed, og vilde gaae om-
 bord paa sit Skib; da fastede jeg mig anden
 Gang for hans Fodder, og bad ham bævende
 at tage mig med sig paa Reisen som Slave.
 Han opfyldte min Bøn, og tog mig med til
 Danmark, men ikke som Slave, jeg var fri,
 fri som Fuglen i Luften. Min Velgjører blev
 min Lærer og Fader; — jeg var lykkelig, og
 svor aldrig at forlade ham; men Skiebnen
 vilde det anderledes. Fem Aar derefter,
 omtrent for 16 Aar siden, fulgte jeg tillige
 med hans Familie ham paa en Reise til Afrika
 og Indien. Vi kom til Guldkysten, og en

uimodstaelig Længsel efter at see mit Fødested,
 vaagnede med fyrig Vælde i mit Bryst. Jeg
 gif med min Belgjörers Tilladelse 2 Mile ind
 i Landet til den Hytte, hvor jeg var født.
 Min Fader tog venlig imod mig, og glædede
 sig over mit Komme; men inden jeg kunde
 fatte Mistanke, hentede han nogle af sine
 Naboer; de grebe og bandt mig — og dette
 Umenneske af en Fader folgte mig anden Gang.
 Belagt med Lænker har jeg gjennembandret
 Indiens brændende Sandørkener, og ofte skif-
 tet Herre, indtil jeg blev Sultanen af Borneos
 Slave, og kom til hans Hof, hvor de Kund-
 skaber, jeg har min ædle Belgjörer at takke
 for, forskaffede mig hans Yndest. Jeg har
 gode Dage, Guld og Rigdomme i Overflødig-
 hed — men hvor gjerne bortgav jeg ikke Alt,
 blot for een Gang endnu at see min uforglem-
 melige Belgjörer, for eengang endnu at trykke
 hans velsignede Haand til mine Læber; men

maaskee nyder han alt hiiset Lønnen for hans ædle Daad mod mig.

Gjedde.

Nei, min Karub; han lever. Min Forundring — min Glæde, i Forening med tusinde Tanker, som giennemkrydse min Sjæl, have ikke tilladt mig at afbryde Dig. — Ja, han lever, for at modtage Belgjærninger af Din Haand, for at Du skal frelse ham det, der er ham dyrebare end Livet, hans Datter, der er i Din Herres Serail.

Karub.

Du skulde være . . . Du er? Ja, Du er mit Livs Frelser, min dyrebare Belgjører! Denne Stemme — dette Ansigt (han synker for Gjeddens Fodder.) Himlen har hørt min Sjæls Bønner, jeg seer Dig igjen! jeg omfavner Dine Knæ! (springer op.) Men hvad var det, Du sagde? Din Datter i min Sultans Serail? — hun er ogsaa fanget igaar, da denne De blev erobret? Jeg har seet hende —

hendes kostbare Dragt — det Heltmod, hvor
med Du fægtede, alting siger mig, Du var
vist dette Lands Behersker eller Konge.

G j e d d e.

Nei, min Karub! jeg var kun dets Ind-
vaaneres Raadgiver og Ven. Et ullykkeligt
Tilfælde bandt mig her til Den. Tildragel-
serne fra igaar ere Dig bekendte. Jeg er nu
en saaret Flygtning — min Pleiesøn, min
elskede Harald, er vist død — og min Signe
er Slavinde!

K a r u b.

Signe! Harald! o søde velbekjendte Nav-
ne! Jeg frelser Dig Din Signe, det sværger
jeg Dig ved alle de Velgjerninger, jeg har
modtaget af Dig, gjaldt det endogsaa mit Liv!
Jeg har Udgang til Sultanens egen Person;
han har bevist mig meget Godt; men jeg frel-
ser hende, gif endogsaa Veien til hendes

Frelse igjennem hans eget Hjerte! Jeg frelser
hende, det sværger jeg ved Dine Fødder!

(Kaster sig for hans Fødder.)

G j e d d e.

Staae op, Karub! Ikke ved mine Fødder, men ved mit Hjerte, er Din Plads, Du ædle Sorte, (omfavner ham) Du Ven i Nøden.

K a r u b.

Haab, min ædle Herre! haab! Dine Lidelser ville endes, Himlen vil ikke knuse det ædlest Hjerte paa Jorden: dens eget Billede. Du begræder Harald som død, men trøst Dig, jeg troer han lever. Jeg har Ordre af Sultanen, at op søge den unge tappre Mand, som alt var fangen, men undslap i Morges; dette kan ingen anden være end Harald. Jeg vil opfylde denne Befaling, men kun for at føre ham i Dine Arme, og da kan han være mig behjælpelig ved Signes Flugt.

Gj edde.

Min Harald skulde leve? være undkommet vore blodtørstige Fjender? og Du vil føre ham i mine Arme? Karub, jeg kan ikke takke Dig! . . Du taler om Signes Flugt, som om den alt var vis; vil den ikke have store Ban-
 skeligheder, og næsten være umulig? Tyrannen lader vist den ulykkelige Pige strængt besøgte.

Karub.

Han er ingen Tyran. Hans Hensigt var kun paa Hjemreisen fra sine nye erobrede Øer, at forsyne Skibene med frisk Vand, og derpaa drage fredelig bort uden at bryde sig om Erobringen af en Ø af nogle faa Miles Omkreds. — Med væbnet Haand satte J Eder mod hans Landgang. Nogle af hans Araber faldt for Eders Pile — dette opflammede hans Vrede — han gav Ordre til at indtage Øen; og vanskeligt vilde det desuden været ham, at standse det vilde Udbrud af Raseriet hos hans

tirrede, af Blodtørst snysende Araber. Det øvrige veed I; men troe mig, hans Hjerte staaer desuagtet aabent for ethvert ædelt og godt Indtryk! Kun naar han er fornærmet i sin Majestæt, møder Hindringer i at udbrede den muhamedanske Lære, eller en Slavinde driver Spot med hans Hjerte, kan han i sin første Hede blive grusom i sine Straffe; thi Dommen og Straffens Guldbyrkelse følge ofte umiddelbar paa hinanden; men dersom et Tilfælde opfatter Executionen, da indtager hans medfødte Mildhed snart igjen hans Hjerte; da faaer Synderen som oftest Raade, og forvises blot fra hans Dine og Hof. Men han er en lidenskabelig Elsker af det andet Køn, og Signes Ungdom og Ekjsenhed har gjort et dybt Indtryk paa hans Hjerte. Han har alt gjort hende de fyrigste Kjærligheds:Erklæring — men uden Virkning paa hendes Hjerte; og hendes Modstand har endog forstærket hans Følelse. Han er nu dybt nedsjunken i Sorg

over hendes Koldsindighed, og har givet Befaling at bevogte ethvert af hendes Skridt, at hun ikke skal faae Leilighed til at flygte. Dog al hans Forsigtighed skal være til ingen Nytte, og inden Dagen i Morgen gryer paa Himmelen, skal Dit elskede tabte Barn hvile ved Dit Hjerte.

Gjeddde.

O, min Ven! hvorledes skal jeg nogen-
sinde kunne gjengjelde . . .

Karub.

Stille, min ædle Herre! stille dermed! først naar jeg har lagt Din Datter i Dine Arme, har jeg betalt Dig min Gjæld. Nu er jeg igjen Din! fra dette Dieblif af lever jeg kun for Dig, for at tjene Dig, at lyde Dine Befalinger. — Hulde, gode Signe! da jeg under Danmarks Bøge bar Dig paa mine Arme, formodede jeg ikke, at jeg under Indiens Palmer skulde blive Vidne til Din Sorg og Nød, at jeg skulde gjenfinde Dig som

Elavinde. Jeg gaaer at opsege Harald;
 — Signe maa frelles i Nat; thi brød Sul-
 tanen i Morgen op med sin Leir, da var det
 siden for fildig. — Stoel paa mit Ord, ædle
 Herre! mit Hjertes sidste Blodddraabe offrer
 jeg for at kunne holde det. De engelske Be-
 siddelser ere ikke langt herfra; ved den idelige
 Dimsfakken kjender jeg Veien over Havet. Vi
 reise derhen, og komme omsider fra Indiens
 hede Sandørkener til Danmarks svale Bøge-
 skove, og da, min ædle Herre! da gives der
 i hele Verden, blandt Sorte og Hvide, intet
 gladere, intet lykkeligere Menneske end jeg.

(Gaaer.)

Fjerde Scene.

Gjedde (alene.)

Ædle Sorte! hulde Naturens Søn! Dit
 Hjerter flammer som den Himmelegn, der gav
 Dig Livet. O, du kolde, døde Metal, som

Jordens Skarer tilbede, og som jeg aldrig
 satte Priis paa, hvilken Gave har du ikke skjæn-
 ket mig? en Ven, som alle Indiens Diamant-
 gruber ikke kunne betale: et taknemmeligt
 Hjerte. — Huldsalige Haab! Din Sol's milde
 Straaler skinne alt ind i mit Hjerte, o! lad
 den gandske dale ned i det, og bortsmelte af
 dets Rummer.

Rom, milde Haab, fra Himlens Bue
 Og dal i dette Hjerte ned!
 Opvarm det med Din milde Bue,
 Indgyd det al Din Salighed!
 Din hulde, rene, klare Flamme,
 Oplys blidt min dunkle Bei!
 O, vær som før, endnu den samme,
 Og smigt Din tro Tilbeder ei!
 Den skønne Insegrønne Stængel
 Lad iblandt disse Klipper groe,
 Og, liig en Ensets Himlens Engel
 Du skabe dette Hjertes Roe!
 Fra Grønlands iisbeklædte Fjelde
 Til Indiens den hede Ryst,

Erkjende Støvet's Børn Din Bølge,

Din rene, himmelfjønne Lyst!

(Han gaaer ind i en Klippehule.)

Femte Scene.

Harald

(allene; han kommer ned af Klipperne.)

De ere her ikke! O, forgjæves er min Søgen, min ængstelige Leden. — O, min Signe! min Fader! hvor ere I? ere I undgaaede Døden? leve I endnu? — O, min, ulykkelige Signe! Din Harald var borte, der hvor Pligten kaldte ham; han kunde ikke frelse Dig, ikke forsvare Dit dyrebare Liv, ikke døe for Dig! dersom Du, min evigelskede Pige, dersom Du, min ærværdige Fader, lever, hvor ere I da? ere I skjulte imellem disse Klipper, eller have I paa en udsel Canoe betroet Eder's Liv til de troløse Bølger, og saaledes undkommet fra denne brændende blodbestænkte De — dette Land, som var Eder's

Fristed, Eders andet Fødeland, som saae
 Eders Dyder — Eders Lidelser? O, Igrum;
 me Barbarer! hvi lode I ikke Eders Kugler
 træffe mit Bryst? hvi lod min kraftfulde Ung;
 dom mig sønderbryde de Lænker, I alt havde
 smeddet om mine Hænder, og derved undgaae
 en Død, der nu vilde være mig en Velgjerning,
 da jeg maa opgive Haabet om at gjenfinde de
 dyrebare Personer, jeg elsker høiere end Livet!
 O, Danmark! du lykkeligste Land blandt
 Lande! — vel farver Blod stundom din kolde
 Jord, men idet den drikker det, mildner Men;
 neskelighed, Krigens Grumhed, forbinder de
 Saaredes Vunder, og skaaner det blidere Kjon
 og de værgeløse Oldinge og Børn. O, at vi
 Alle stode under dine hundredaarige Ege, i dine
 blomstrende Lunde! hvor lykkelige vilde vi da
 ikke være i dette af Himmelen velsignede Land,
 som Dyder og Viisdom beskytte. Skal jeg
 da aldrig mere betræde din fredelige Kyst?
 Skal jeg aldrig ved min Signes Hjerte, ved

hendes Faders Haand finde Lye i din moderlige
 Favn?! — Signe! Fader! — Jeg vil synge
 den Sang, mit Hjerter dicterede til mit Føde-
 land. — Ekko skal tusindfold gjentage den —
 og ere I flygtede til disse Klipper, skal I ved
 den finde Veien til mit Hjerter.

O! hil dig, Danmarks grønne Elette,
 Hvor første Gang jeg Lyset saa,
 Hvor frie Hænder glade flette
 En Vaarfronds ved den klare Aae!
 I Phantasier end jeg fan
 Dig skue, Elette, Aae og Banke!
 Thi dvæler stedse fro min Tanke
 I dig, o, elskte Fødeland!

Som Barn forlod jeg dine Lunde,
 Mit hulde Fødeland i Nord!
 Som Yngling mine Taarer runde
 Paa Indiens den hede Jord.
 Ved Flodens blomsterrige Rand,
 Ved Geberens de ranke Grene,
 Mit Dnsts Maal er du allene,
 Mit evigelske Fødeland!

Men skal end aldrig dette Die
 Sig mætte paa din elskte Kyst,
 Skal dine stolte Kæmpehøie
 Til Daad ei flamme op mit Bryst;
 Fraværende jeg da kun kan
 Velsigne dig — din Kongestamme;
 Og evigt skal mit Hjerte flamme
 For Danmark, mit Fødetand!

Sjette Scene.

Harald. Gjedde.

Gjedde

(endnu indenfor.)

Hvilke hulde velbekjendte Toner vække mig
 af min rolige Slummer? (kommer ud.) Nei, jeg
 tager ikke fejl! min Harald! det er Dig!

Harald

(i hans Arme.)

Min Fader! Du lever!? jeg har Dig
 igjen! — Du er saaret, men Du lever dog,
 jeg trykker Dig i mine Arme!

Gjedde.

O, du vennehulde Haab! du bedrog mig
dog ikke! min Harald lever! min Eigne
lever!

Harald.

Eigne lever! Du lever! o, hvad have vi
da tabt!? Men, hvor er hun? hvorfor hviler
hun ikke alt ved mit Hjerte?! Er hun her?
(Han vil ind i Hulen.)

Gjedde.

Min Søn, fat Dig, og hør med Rolig-
hed hvad jeg har at sige Dig: Din Eigne lever,
men — hun er fangen.

Harald.

I Barbarernes Vold? maaskee i Eulta-
nens? udsat for at blive et Offer for hans djæ-
velske Lyster! O! nu veed jeg, hvorfor Ekje-
nen sparede mit Liv; for at lade mig døe lang-
somt i Helvedes Qualer.

Gj ed d e.

Harald! forsynd Dig ikke imod Himmelen, dens Veie ere dunkle, men vise. Med dens Bistand skulle vi faae vor Signe igjen. Den har alt sendt os en Trøster i Nøden, en frelsende Ven, hvis Hjerte er ligesaa reent og hvidt, som hans Ansigt er sort: min troe Christian eller Karub, som Du veed at jeg mistede paa Guldkysten paa vor sidste ulykkelige Reise. Han er Sultanen af Borneos Elave og Fortrolige, og han har svoret, at han endog med sit Livs Forliis vil frelse Signe. Han forlod mig for at opsoege Dig, at Du kunde staae ham bi ved dette farlige Foretagende, som endnu i Nat maa udføres. Min Harald! vær derfor Mand, og vent taalmodig paa hans Komme.

H a r a l d.

Vel, min Fader! det vil jeg; jeg vil gaae med ham til Tyrannens Leir. Vel har jeg ingen Vaaben, men der er Kraft i mine Arme,

som der er Kjærlighed i mit Hjerte. Dog, hvad siger jeg? vente paa Karubs Komme? nei, nei, jeg tør ikke et Dieblif udsætte hendes Redning; thi hendes Uskyldighed er i Fare.

(Hil ile ad.)

Gj e d d e.

Fat Dig, Harald! overlæg hvad Du gjør, styr Dig ikke i Dødens aabne Strube til ingen Nytte.

H a r a l d.

Fatte mig? hvor kan jeg det?! overlægge? hvor kan jeg overlægge, da Signes Uskyldighed er i Fare! Min Beslutning er fattet; kan jeg ikke frelse min Elskede, saa kan jeg døe med hende. Fortvivlelsen skal komme mig til Hjælp; jeg skal ved den finde hendes Fængsel.

Min elskete Signe! Din Harald Du hør!
 Du hør mine bange fortvivlede Skrig!
 Dem Ekko gjentage og bringe til Dig,
 De naae, o, Tilbedte! Dit lyttende Øre!

De give Dig Haab om at frelles af Nøden!
 De tolke den Qual, som fortærer mit Bryst;
 Som fordum Du smeltes i Saligheds Lyst;
 De sige: Din Harald gaaer for Dig i Døden:
 (Vil afsted.)

Gjedde

(holder ham tilbage.)

Bliv, Harald! Din Ubefindighed vilde
 styrte Eder Begge i Døden; Signes Dyd er
 ikke i Fare; thi jeg har sendt hende min Dolk
 — og — Du kjender Signe.

Harald.

Jeg bliver. Jeg ærer Din Viisdom heri,
 som i Alt. Jeg er nu rolig for Signes Ufkyldig-
 dighed — men, o Gud! — o Gud! maae
 jeg da ikke skjælske for hendes Liv. Hvor jeg
 skuer hen, seer jeg kun den aabne Afgrund,
 hvis Svælg vil opsluge os Alle.

Gjedde.

Stands, Harald! stands Din sømme Klage,
 De vilde Smertens Angestraab!

Lad Sorgen ei Dit Hjerte nage,
 Men aabn det for det blide Haab!
 Din Signe vil imod Dig ile,
 Naar Mørkets Dække er brebt ud,
 Og Alnaturen er til Hvile:
 Det haaber jeg af Godheds Gud!
 Den Frelsens Engel, han os sendte,
 Vil bringe os den hulde Møe;
 Han fører os, han fører hende
 Fra denne blodbestænkte De.
 I Danmarks lyse Bøgeskove
 Vor Enkles Rose skal slaae Rod,
 Og frelste skal vi Herren love,
 Thi han er evig, viis og god!

Begge.

I Danmarks lyse Bøgeskove
 Vor Enkles Rose skal slaae Rod,
 Og frelste skal vi Herren love,
 Thi han er evig, viis og god!

Syvende Scene.

Karub. De Forrige.

Karub.

Ædle Herre! her har Du mig igjen. —
 Du er ikke ene? Dog, om jeg ikke tager Feil, saa
 er denne unge Mand den unge Helt, jeg skulde
 opsoge — formodentlig Harald — Din Frænde
 og Pleiesøn?

Gjedde.

Han er min Søn; — thi var jeg endog
 hans virkelige Fader, kunde jeg ikke elske ham
 høiere.

Harald

(rækker Karub Haanden.)

Karub, vær mig velkommen! tusinde
 Gange velkommen (han omfavner ham.) Du
 vil give mig mere end Livet; Du vil give mig
 min elskede, min tabte Signe igjen!

Karub.

Harald! jeg kommer nu fra hende?

Harald.

O, min Ven! min kjære Karub! Du har
faaet Leilighed til at tale med hende?

Karub.

Nei, jeg har blot seet hende; at faae hende
ital, var mig umuligt, da Sultanen, siden
hun kom i hans Serail, kun saa Diebliffe har
sluppet hende af Syne; men vær rolig, Ha-
rald! han beegner hende med den største Er-
bødighed; — og en ung Pige her af Den, har
frivillig formeret hans Slavinders Tal, og
er stedse hos hende. Kort før jeg forlod ham,
bad hun ham paa det indstændigste, at maatte
gaae fra hans Dine; — meget ugjerne opfyldte
han hendes Begjering, og hun er nu i hans
Slavinders indre Telt.

Harald.

O, min ulykkelige Signe! hvad for For-
følgelser er Du udsat for?

Karub.

Vær rolig, Harald, hendes Uskyldighed har intet at frygte, — men om vi ikke i denne Nat frelser hende, da er hun fordømt til evig at være hans Slavinde; thi i Morgen bryder han op med sin Leir.

Harald.

Karub! hvad Middel har Du udtænkt til hendes Redning? den græsfelige Uvisshed om et godt Udfald vil dræbe mig!

Karub.

Jeg veed kun eet Middel, og jeg haaber det vil lykkes — ja, det maa lykkes. Uden i Sultans egen Nærværelse tør jeg aldrig nærme mig hans Slavinders Telt, som indvendig bliver stærkt bevogtet af hans sorte Gildinger, og Ingen — hvo det endog er, uden disse, tør Bagten udenfor lade gaae ud og ind. Ved Guld og List har jeg faaet tre af hines Dragter. Du, Harald, og jeg, forklæde os i dem, og skjuler den ene Dragt til Signe, under de

lange Klæder. — Bagten, som alt er temmelig beruset af de stærke Drikke, Seierherren har ladet uddele, vil ikke kjende os, og lade os uhindret gaae ind i Teltet. Jeg er forsynet med Pistoler, og med dem nøde vi de Tilstedeværende til Tausshed, og skulde de ville røbe os, indbilde vi dem, at hele Teltet er omringet af vore Tilhængere, og at de ville blive nedfablede, om de forraade os. Vi faaste Dragten over Eigne, og hun gaaer ud med os uden at vorde kjendt af Bagten udenfor. Du, ædle Herre! opholder Dig begunstiget af Mørket, i Nærheden; viile ad forskjellige Veie, for ikke at opvække Mistanke, igjennem Klipperisterne til Havet, hvor jeg har en stor Baad, forsynet med Seil og Arer, liggende til vor Flugt — og inden Dagen gryer, skulle vi være vore Forsølgere af Syne, og fri.

Gj ed de.

Rarub! lad dette Haandtryk tolke Dig min Tak, Ord ere for svage til at udtrykke

den. Men, min Ven! Skulle Du ikke kunne skaffe en Dragt endnu til den unge Pige, som her villig deler Eignes Fængsel?

Karub.

Jo, jeg skal skaffe den. Men nu, mine ædle Herrer! maa jeg forlade Eder. Ved Nattens Komme er jeg her med Klæderne. Den Gud, som belønner gode og ædle Gjerninger, vil krone vort Forehavende med Held og Lykke, — han vil ved min svage Haand lønne mit Livs Frelser, min Belgjørerers store Dyder. Lev vel saalænge! (han staaer mellem Begge og trykker deres Hænder.) Vær ved godt Mod! Naar Solen hæver sig over Havet, skal den speile sig i vore Glædestaarer — og vor høie Jubel skal takfuld hæve sig op til ham, som skabte den.

(Gaaer.)

Ottende Scene.

Gjedde. Harald.

Begge.

O, Glæde, vi atter skal Signe omfavne!
 O, Almagt! Din Naade imod os er stor;
 O, før os fra Indiens brændende Stævne —
 Hvor Jordens Lyksalighed: Frihed, vi savne —
 Hvor Blod kun bedækker den brændende Jord,
 Til Friheds og Trygheds livsalige Havne,
 Hvor Venfæb ved Siden af Kjærlighed boer:
 Til Fredriks lyksalige Eden i Nord!

Tredie Act.

(Bamorins Telt.)

Første Scene.

(Bamorin ligger paa en Sopha, under en prægtig Thronhimmel, ved hvis Sider hans tvende øverste Hofmænd staae. Seraillets Fruentimmer omringe ham, og danne en stor malerisk Gruppe om ham, idet de med glimrende Bister fjøle hans Leie.)

Chor.

Blidt ved Søvnens Rosenbryst,
Store Bamorin; Du hvile!
Paradisets rene Lyst
Udi Drømme til Dig smile!

En Stemme.

Øynet fra Dit Blik gaar ud;
 Konger knæle om Din Throne,
 Riger styrtes ved Dit Bud,
 Diet blændes af Din Krone!

En Anden.

Dog dens diamantne Krands
 Ei Dit Aasyns Sol fordunkler;
 Meget skønnere den funkler
 I en overjordisk Glæde.

Chor.

Blidt ved Sønnens Rosenbryst,
 Store Zamorin! Du hvile!
 Paradisets rene Lyst
 Udi Drømme til Dig smile!

Zamorin

(reiser sig og vinker — Sangerinderne tie.)

Sønnen flyer mit Die, som alle Glæder
 mit Hjerte. O, I Grusomme! hvi førte I
 denne skønne Slavinde for mine Dine? o,
 kun for at sønderlide mit Hjerte.

Salomir.

Store Sultan! Du, hvis Wiisdom og
 Vælde har erobret saa mange Riger og Lande,
 — Du skulde ikke kunne overvinde en gjens-
 stridig Slavindes Hjerte? Konger kan Du
 spænde for Din Triumphvogn, og . . .

Zamorin.

Det er usle krybende Slaver, som beile
 til min Naade, og knæle for min Vælde; men
 denne Slavinde — dog, hvad siger jeg: Slav-
 inde? nei, jeg er hendes Slave, hun min Be-
 hersterinde. Med den meest henrivende Be-
 stemthed afviser hun min Kjærlighed og tilin-
 tetgjør alle mine Planer til at vinde hendes
 Hjerte; og idet hun gjennemborer mit, smel-
 tes det ved hendes Stemmes rene Sølvtoner
 i hidtil ukjendt himmelsk Salighed.

Salomir.

Din Sjel lider, store Sultan! men Lii-
 den vil lindre dens Smerte, i det den smelter
 den grusomme Piges Bryst, som forarsager

den; men lad den ikke tage Overhaand i Dit
 Bryst, ikke fordunkle Indiens klare Sol!
 Alle Dine Slavinder sørges ved Din Kummer.
 Tillad de trofaste, kjærlige Skabninger, at
 forsøge, om de ikke ved de Talenter, som for-
 dum fortryllede Dig, for et Dieblif kunne ad-
 sprede den. De ville glæde sig ved dette Be-
 viis paa Din Raade.

Samorin.

Deres Bøn er dem bevilget; de være mun-
 tre, synge og dandse.

(Han sætter sig paa Thronen i Forgrunden.)

Salomir.

Laura! Du skønne Creolerinde! syng Dit
 Levnetsløb, som Du har forfattet i en Sang,
 for Din store Behersker.

Laura

(træder frem og bukker sig til Jorden.)

Bed Hørdefløjtenes muntre Klang,

Bed Hørdepigers glade Sang,

Min Vaar svandt hen i skildfri Glæde;

Da kom en gammel Cardinal,

Han fandt mig deilig, til min Qual;
 Jeg kunde end ved Mindet græde.

Han faldt for mine Fødder ned
 Og tryglede om Kjærlighed;
 Foragt jeg viste da Personen.
 Men o, hvad skeer? o Qual og Skræk!
 Han flæbte mig en Midnat væk
 For hellige Inquisitionen.

Han skældte mig for Kjætterie;
 Dog hvækked' han: at jeg var fri,
 Om kun hans Bøn jeg vilde høre.
 Han trued' mig med Helvede,
 Og lod mig Svovelpølen see,
 Men kunde ei mit Hjerte røre.

Man vilde mig indmure; da
 Der kom en Hær fra Afrika;
 Man talte selv hos os om Mohren.
 De tappre Sorte brød vor Muur,
 Og tog mig af mit-Fangebuur,
 Og hængte — Storingvisitoren.

Den ædle sorte General,
 Som gjerde Ende paa min Qual,
 Skal evig leve i mit Minde;

Han mig forærede til Dig;
 Dog er jeg fri og lykkelig,
 Endskjøndt jeg hedder: Din Slavinde!
 (Hun bøier sig til Jorden, og træder derpaa tilbage.)

Salomir.

Italiens hulde Datter! lad Dine henrivende
 Toner trylle Sorgen af den store Zamorins
 Hjerte!

Laura.

Italien er mit Fødeland;
 Musik jeg lærte i min Bugge.
 Grangivelig jeg huske kan:
 Jeg sang og dansed for min Duffe.
 Jeg Triller slog som Nattergalen,
 Endnu før jeg var fire Aar;
 Og uden allermindste Pralen:
 I Gang mig Ingen overgaaer!

Du, mægtige Monark! hør til,
 Og smelt i mine Tryllerier!
 Hver Tone være Dig en Pii!,
 Du svimle blidt i Harmonier!
 Men hør nu med et naadigt Blik,
 Hvad Din Slavinde naadigst byder:

Du hurtig lære maa Musik,
Min Yndest ellers ei Du nyder!

Musik og Sang er kun min Lyst,
De trylle mig til Himles Himle!
Kun Glæde throner i mit Bryst,
Naar jeg i Harmonie kan svimle;
Ja, hulde, søde Harmonie!

Jeg ei dig byttede for Kroner,
Elev Sorger, Nød og Slaverie

Man glemmer, Sang! ved dine Toner!

(Bøier sig til Jorden, og træder derpaa tilbage.)

Salomir.

Julie! Du henrivende Frankeinde! lad
Din muntre Dands forlyste Din store Cultan!
(til de Andre) og lad Eder's Ynde og Kunst
forene sig med hendes himmelske fortryllende
Gratie.

Julie

(danser; afløses stundom af de Andre, men er dog
Sjelen i det Hele.)

Derefter almindelig Dands og

Chor.

Glædens Roser Dig omslynge!
Smerten i Dit Bryst Du standse,

Medens fro vi for Dig synge,
 Medens fro vi for Dig dandse!
 Lad ei Sorgen meer Dig bøie,
 Ei omfløre meer Din Glands!
 Lad vor muntre Sang og Dands
 Finde Naade for Dit Døie!

(Stor Gruppe.)

Samorin

(vinker; Dandsen og Sangen ophører, og Slavinderne forsøie dem ind i det indre Telt.)

Forgjeves! forgjeves! — Intet kan for-
 jage den Grusomes Billede af mit Hjerte.
 Hvor foragteligt forekommer mig nu ikke alle
 Disses Higen efter at behage mig, og derimod,
 hvor uimodstaaelig henrivende er ikke Signes
 Halsstarrighed. O, for et kjærligt Smil af
 hendes Læber, bortgav jeg med Glæde denne
 hele Eværm. Salomir! bring hende for
 mine Dine, at de kunne møttes ved at beskue
 hende; at Dret kan henrykkes ved at høre
 hendes hulde Stemmes Eol-toner, om de
 endogsaa, som forgiftige Pile, skulle gennem-
 bore mit Hjerte.

Anden Scene.

De Forrige. Signe. Berrißsa.

Zamorin.

Kom nærmere, Signe! Du er skøn som
Solen, Dine Dine ere blaae, som den klare
Himmel; lad dem ikke fordunkles af Taarer.

Signe.

Disse Taarer sige Dig, Sultan, hvor
ulykkelig jeg er; de bevæge Dig til Medlidens-
hed, til at bryde mine Lænker.

Zamorin.

Bærer Du da Lænker? Forlang hvad Du
vil, et Vink; den største af Asiens Der er Din,
et Ord: og Du byder over Millioner; men for-
lang ikke, at jeg skal stille mig ved det, der
er mig kjærere end det hele Indien, den hele
Verden: ved Dig!

Signe.

Din Arm er stærk; Du er mægtig: dette lille Lands Grøde har Du i faa Timer traadt under Fødder, udgydet dets Sønners Blod, og gjort dets Døttre til Slavinder; alt Dette var kun et Vink af Dig; men ligesaa lidet som Du formaaer, at gjøre dette ugjort, ligesaa lidet vil Du nogensinde kunne tænde en Gnist af Omhed for Dig i dette Hjerte. Lad mig derfor drage bort i Fred, og jeg skal evig velsigne Dit Navn! Da viser Du, at Du ikke allene kan undertvinge Lande, og med Dit Scepter beherske dem, — men at Du kan — hvad der endnu er meget mere, meget skjønner: beherske Dig selv. Lad mig flye fra Dine Dine, skjule mig imellem vore Klipper, og der vente en blidere Fremtid eller Døden.

Zamorin.

Ved Propheten! Du forlanger det eneste, som er mig umuligt at tilstaae Dig. Hvi vil

Du flye? hvi begrave denne blomstrende Ungdom og Skjønhed imellem de steile Klipper, da Glands og Bælde vinke Dig? Tusinde Slaver skulle lyde Dit Bud, gjette sig til Dine Ønsker, og den lydigste, den ømmeste og hengivneste af dem Alle: er jeg. — Du vender Dig bort — værdiger mig ikke et Blikkast; Du seer i mig kun en grum Tyrann — og jeg tilstaaer Dig, at de Voldsomheder, som igaar bleve udøvede, berettiger Dig til denne Formening om mig; men de bleve begaaede imod min Billie. Den Modstand, vi her mødte, forvandlede mine brave Arabere til utæmmelige snyssende Løver.

Signe.

Er det ogsaa imod Din Billie, at man voldelig har berøvet mig min Frihed, og gjort mig til Slavinde?

Zamorin.

At Du blev fangen, var uden mit Viden;
 de; — at Du endnu er her, maa Du til-
 skrive den meest brændende Elskov, som nogen
 sinde flammede i en Mands Bryst. Men for
 at vise Dig, at Araberne have Hjerter — at
 mit staaer aabent for den lidende Menneſke-
 ligheds Jammer, at Skønheds Taarer kan
 bryde det, og at Du behersker det uindskrænket,
 da skjenker jeg i dette Dieblig alle de Fangne
 Liv og Frihed! (til den anden Hofmand) Os-
 man! gaae og giv Befaling til at løse deres
 Lænker; og man holde inde med at eftersøge
 den unge Helt, der er Uarsag i saamange af
 mine brave Araberes Død.

Signe.

Store Sultan! ædle Menneſke! jeg tak-
 ker Dig — for Dine Fødder takker jeg Dig
 i den lidende Menneſkeligheds Navn! Gaae,
 Berriſſa! Du er fri; gaae, og forkynd min
 ærværdige Fader, min Harald, denne Lykke.

Ikke sandt, Sultan! hun er fri, hun kan gaae
hvorhen hun vil?

Zamorin.

Hun er fri — hun og alle dette Lands
Sønner og Døttre.

Signe

(med Gysen.)

Undtagen jeg!

Zamorin.

Gaae, Berrißsa! gaae ind i det Indre af
mit Harem, og forkynd de beængstede Piger
deres Frihed, og siig dem: at det er den skønne
Signes Bærk.

Signe.

Gaae, min Berrißsa! hverken Du eller de
maaee eet eneste Dieblif længere savne Livets
skønneste Gode: Friheden; — gaae!

Berrißsa.

Nei, Signe! jeg forlade Dig? jeg være
fri, naar Du er det ikke? — Min Skjebne

er uadskillelig forenet med Din; jeg forlader
Dig aldrig!

Signe.

Jo, min Berrisfa! min Veninde! min
ømme Søster: Du maa! Gaae til min ulyk-
kelige gamle Fader; vær Du hans Datter,
hans Alderdoms Trøst! erstat Du ham hans
tabte Barn! Hils ham fra mig — siig: at
de Dyder, han indprentede i mit Hjerte, aldrig
skulle udslættes af det, men følge mig i Gra-
ven; siig: at jeg daglig vil nedbede Himlens
Velsignelse over hans Dage. — Tak ham for
den trøstende Gave, han sendte mig i Nøden;
den er mig dyrebare end al Verdens Guld,
og kun Døden skal kunne rive den fra mig.
Hils ogsaa min Harald! bring ham mit sidste
Levvel, og siig: at jeg er ham tro til Døden.
— Gaae nu, Berrisfa! (vil kysse hende ud)
gaae, inden mit Hjerte brister.

Verriðsa

(med Kraft.)

Nei! nei! jeg forlader Dig aldrig! Din Fader vil finde Ønsked og Kjærlighed, hvor han vender sig; Harald kan Ingen paa Jorden trøste, da han har mistet Dig — men Du trænger til et deeltagende Hjerte, til trøstende Taarer, til en øm Veninde, som vil hjælpe Dig at bære Dine grændseløse Lidelser! — Dog, hvad siger jeg? — nei, de ere ikke grændseløse! den ædle Fyrste, som løste alle vore Andres Lænker, vil ikke, at Du allene skal sukke i Trældom! Han vil give Dig tilbage til en graahærdet Fader, en øm Brudgom, et Folk, som elsker Dig til Tilbedelse. Knæl for hans Fødder, anraab hans Raade! han har nylig viist, at han er stor og ædel; han vil fuldende sit skjønne begyndte Værk, ved at give Dig Livet paany, idet han skjenker Dig Din Frihed.

Signe.

O, Du tryller Haabet tilbage i mit Bryst!

Zamorin.

Berrisfa! træd tilbage. Signe! jeg har med Forundring hørt Din Tale; Du har en Brudgom? en af dette Lands Sønner?

Signe.

Nei — født, som jeg, langt herfra, i det frie Norden. O, som Børn kom vi hertil for at væde denne fremmede Jord med vore blodige Taarer — for aldrig mere at see vort elskede Fødeland.

Zamorin.

Hvad er dets golde Agre mod Indiens frugtbare Sletter? hvad er dets nøgne Klipper mod Indiens Diamantgruber? og hvad er en Undersaats Huustroes usle Kaar mod Zamorins Elskedes Glands og Vælde? — Ja, Signe! var jeg ikke alt bundet til en Prindsesse af de Troendes Slægt, jeg nedlagde min funklende Krone for Dine Fødder, men min

anden Gemalinde døde for tre Maaneder siden, idet hun skjenkede mig en Søn; indtag hendes Plads ved mit Hof, som Du evig har den Førstes i mit Hjerter; og, skjøndt kun min anden Gemalinde af Rang — skal Din Glands og Vælde langt overgaae den Førstes. Dine skjønnede Lokker skulle omslynges af Indiens skønneste Diamanter — Du skal herske over Millioner, og evig være mit Hjertes tilbedte Dronning! (knæler) lad et „Ja“ af Dine skjønnede Læber befæste min Lykke, og ved Propheten! Du skal aldrig angre det.

Signe.

Sultan! staa op! jeg burde ligge i Støvet for Dine Fødder; thi Du har senderbrudt dette Lands Lænker. — Din Høimodighed — Din Mildhed og Naade, have langt overgaaet mine Forventninger. Nu smerter det mig, at saare Dit Hjerter, at maatte gjentage Dig, hvad jeg alt har sagt Dig: jeg kan aldrig blive Din! et uopløseligt Løfte binder mig

til en ædel Yngling; min Kjærlighed til ham spirede allerede i den barnlige Alder, med de modnere Aar har den slaaet saa dybe Rødder i min Sjæl, at den er evig som den. Jeg behøver derfor ikke at nævne et Ord om det Umulige, der er i vor Forening. Du har en Gemalinde, og kan derfor ikke ægte mig; jeg er en Christen, og Du . . .

S a m o r i n.

Stille, Signe! oplad ikke Dine Læber til at bespotte vor hellige Religion. Idag vender Propheten sit Ansigt bort fra mig; thi idag har jeg Intet gjort for at udbrede hans hellige Lære. Jeg har skjenket tusinde Bantroe Liv og Frihed, uden at gjøre et Skridt til deres Omvendelse; — alt Dette er Dit Værk, og Du vil lønne min Svaghed med at spotte Prophetens hellige Lærdomme.

S i g n e.

Jeg spotter ikke; min Fader har tidlig lært mig, at Dyden kan findes hos alle Reli-

gionsforvandte, og at Muhamedanerne ære den — derpaa har Du nylig givet mig det skønneste Beviis.

Zamorin.

Ja, Signe! Du har gjort mig til Meen-
eder, til Forræder imod Prophetens hellige
Lære. Din almægtige Skønhed har faaet
mig til at handle imod et helligt Løfte, og min
Overbeviisning. Foragter Du ikke den svage
Fyrste?

Signe.

Nei, jeg beundrer Dig; thi Du fulgte
Dit ædle Hjerte, som blødte ved denne uluf-
felige Des Jammer. Du vil fuldende Dit
begyndte skønne Værk ved at drage herfra
med Dine Krigere, og . . .

Zamorin.

Ja, skønne Signe! det lover jeg Dig!
i Morgen, saasnart Dagen gryer, vil jeg
bryde op med min Leir, og jeg vil ved fonges-
lige Velgjerninger søge at erstatte Indvaas-

nerne, hvad de have lidt — og efterladt dem et stort Forraad af Vaaben og Krudt, hvor med de kunne beskytte dem imod enhver Fjende.

Signe.

Du vil gjøre endnu mere; ingen Plet skal fordunkle Din skønne Handling! Du vil ikke lade den stakkels Signe være den Eneste, som ingen Deel skal have i Din Raade, som skal mangle Livets skønneste Gode paa Jorden: Friheden. Du vil skjenke hende den, og ved denne skønne Handling mere nærme Dig det Maal, at ligne den Gud, der skabte Fyrsten til at vorde hans huldeste Billede paa Jorden.

Zamorin.

Nei, Signe! jeg er et Menneske, og som saadant regjeres jeg af Lidenstaber. Jeg kan ikke forlade Dig, og, ved Propheten! jeg forlader Dig aldrig! Min vedvarende Omhed skal omsider vinde Din Kjærlighed; Du vil ikke stedse være død ved den meest brændende Elfskov

Bønner. Mit hele Liv skal ene være helliget
Din Tilbedelse. O, aldrig har jeg kjendt til
Kjærlighed; mit Hjerte troede at elske, men
det bedrog sig. Dit milde himmelblaa Die
indtog det gandske, det brænder af en rasende
Flamme, som kun Døden ene formaaer at
slukke.

Signe.

Ja! Døden tilintetgjør enhver jordisk
Lidelse; til den staaer nu mit eneste Haab, da
Du fordømmer mig til at hensukke mit
Liv i kvalfulde Lidelser, langt borte fra Far-
der, Brudgom og Fødeland.

Samorin.

Bliv Min! og en glimrende Alderdom
venter Din Fader ved mit Hof; beriget med
Guld og Skatte vender Din Brudgom da til-
bage til sit Fødeland, hvor han snart glemmer
Dig i en Andens Arme. Det Land, hvor Du
er lykkelig, er Dit Fødeland; bliv Min, og
Du har Alt: Fader, Mand og Fødeland, og

Din Lykke skal blomstre Dig skønnere og varigere i Indiens evig blomstrende Dale, under dets evig grønne Palmer, end i det kolde, sneebedækte Norden. Lad et „Ja“ af Dine skønne Læber frøe min Lykke — og mit Serails Qvinder skulle for evig forvises fra mit Hof, hvor Du skal straa som Solen. Over tyve Konger skulle opvarte Dig som Slaver, og alle mine Riger skulle lyde Dine Bud!

Signe.

Qvinden fødtes ikke til at herske: at fremvirke blide, stille Glæder, blev ene hendes Bestemmelse. For at opfylde dette skønne Kald, dannedes jeg fra de spædeste Aar; til at opfylde det stander ene min Hu. O, Herren har alt tidlig undt mig den Lykke, at følge mit Hjerte; thi fra de spædeste Aar har min barnlige Omhed strøet Roser i den ædleste Faders Sjæl, og mildnet hans Hjertes bittre Savn. Nu, da jeg maaskee snart som den ænneste Mands lykkelige Hustru gandske

Skulde opfylde denne Qvindens skønneste Be-
 klemmelse, berøves jeg for evig min Frihed,
 og istedetfor at føres til Alteret af Kjærlig-
 heds Haand, udstrækker Vellysten sine Arme
 imod mig, for at sønderknuse mit Hjerte. O,
 Farvel da, du, min Barndoms søde Drøm-
 me! Farvel, du, min Ungdoms lyse Vaar —
 du, min Elskovs klare Himmel! — Slæbt bort
 imod min Villie — berøbet Alt, hvad der
 bandt mig til Livet, skal jeg flygte fra Dit
 barbariske Hof, skjule mig i Indiens meest
 brændende Sandørk — og døe.

(Vil gaae.)

Samorin.

Signe! bliv! Med Forundring har jeg
 hørt paa Dit vilde Raserie. — Du foretræk-
 ker altsaa en udsel Drøm, som mit Vink kan
 knuse, for Borneos Behersker. — Salomir!
 lad Slavinderne komme ind! (til Osman) og
 Slaverne besørge Teltets Udgange. (alle Slav-
 inderne og 24 bevæbnede sorte Slaver komme ind.)

(til Slavinberne): J blive her til denne Slav-
 indes Opvartning og Selskab. (til Slaverne):
 Med Eders Liv staae J mig inde for hende!
 Ingen maa, under hvad Naastud det endogsaa
 er, forlade Teltet. (til Signe): Jeg gaaer
 nu bort, for at give Dig Tid til at dæmpe
 Dit vilde Raserie, og har kun dette at sige
 Dig: det berøer paa Dig selv, om Du vil see
 i mig en ærefrygtfuld Tilbeder, eller en be-
 falende Herre. (gaaer, men vender tilbage) Sig-
 ne! befind Dig! — hvad jeg for Din Skyld
 har tilsagt denne Des Beboere, skal jeg holde;
 men ligesaavist, som jeg holder mit Løfte,
 ligesaavist er det ogsaa: at Du i Morgen dra-
 ger med mig til Borneo, hvor Dig venter
 Høihed, Glands og Vælde, eller evigt Slav-
 verie; thi, ved Propheten! Zamorins Hjerte
 er i Din Haand, og det berøer nu ene paa
 Dig, om det skal flamme af sød himmelsk
 Elskov, eller af Helvedes brændende fortæ-
 rende Had! (Gaaer.)

Tredie Scene.

Signe. Berrisfa. Slaverne
og Gladinderne.

Signe.

Vel! Loddet er kastet! — Berrisfa flye!
flye langt fra den ullykkelige Signe! hun vilde
kun trække Dig ned i den Afgrund, som alt
er aaben for hendes Fødder; snart, snart,
vil den opsluge mig! Fortvivlelse! du blege
Furie! ræk mig din gustne Haand, inden
Ekjendsel vorder min græsfelige Lod, og lad
mig paa dine sorte blodige Binger svæve bort
fra Livets knusende Sorger til Dødens stille
Fred! Velkommen, du dunkle Aften! Skjul
dig, blodrøde Maane — søv dig ind i Nat-
tens sorte Slør, — og lad et uigjennemtræn-
geligt Mørke dække min blodige Daad. —
Tak, min ædle Fader, for Din Tillid til Din
Signe! hun skal vise, at hun er den værdig.

(hun tager Dolken frem af Barmen.) Tak for den dyrebare Gave! Jeg kysser den, istedetfor Din ærværdige Haand. Ved den skal jeg reen og skyldfrie, som da Du rev Dig ud af mine Arme, møde Dig Hisset — der skal jeg evig forenes med Dig og min Harald, og der skal ingen Bold, ingen Magt, intet Slaverie rive mig fra Ederes Hjerter!

(Hun hæver Dolken.)

Berrisa.

(falder i hendes Arme, og vrister Dolken af hendes Haand.)

Signe! hvad vil Du gjøre? Kun naar Du ene har Valget imellem Skjændsel og Døden, tillod Din Fader Dig, at bruge denne Dolk, og til denne fortviede Yderlighed er det endnu ikke kommet. Dæmp Din Smerte, — jeg vil gjemme denne Din sidste Ven i Røden; thi seer Bagten den, bliver den Dig berøvet. (idet hun vil gjemme Dolken, bliver een af Bagten den vaer, og berøver hende den.) Forsag ikke!

indflye til Himlens Naade, og dens Miskundhed vil ei forlade Dig: beed og haab!

Signe.

Ja, det vil jeg! jeg vil anraabe Himlen om snart at ende mine Lidelser med Døden. O, Berrisfa! i Morgen flæber man mig til et fremmed Land, hvor evig Trældom, — ja maaskee Skjændsel, vorder min Lod, og langt fra mig skal da Sorgen langsomt knuse min Faders og min Elfers Hjerter! (hun knæler) Allgode Himmel! tag du dem i din Baretægt; læg du deres Hjerters Bunder, og lad min Aand, afført Støvet's Byrde, snart vinke dem til evig uadskillelig Forening!

(Under Forspillet til følgende Chor, og det første Vers deraf, knæler Signe med opløstede Hænder. Ved Begyndelsen af det andet Vers har hun reist sig. Slavinderne og Berrisfa danne en stor Gruppe trindtom hende.)

C h o r.

Du, som lindrer Støvet's Smerte,
 Naadig, faderhuld og god,
 Gød Din Trøst i hendes Hjerte,
 Opliv hendes sjunkne Mod!

Lad ei Sorgen Dig fortære
 Skjønne, hulde Liliesud!
 Trøst det Dig i Nøden være:
 Uskylds Bønner hører Gud!

(Det er imidlertid bleven Nat — og nogle af Slaverne have indbaaret store Keridoner med brændende Fakler, som oplyse Teltet.)

Fjerde Scene.

Harald. Karub. De Forrige.

Karub

(som tilligemed Harald, idet de komme ind, fremtage hver sin Pistol og holder mod Bagten.)

Den Første, som rører sig, er dødsens,
 ja! Den som blot ved en Lyd vover at forraade
 os, ligger i samme Dieblig død for vore Fødd.

der; thi hele Teltet er omringet af de frivillige Indianere. — Harald! hjælp Din Signe! hurtig! hurtig!

(Slaverne forfærdes, og nogle af dem udstøde et ufrivilligt Skrig.)

Harald

(holder sin Pistol imod dem.)

Stille, Kvinder! stille! — Signe, kom!

Signe.

Harald! (hun er nær ved at segne til Jorden.)

Harald.

Rolig, min Elskede! lad mig iføre Dig disse Klæder! — Berrisfa! Skynd Dig at tage Klæderne paa!

(Slaverne gjøre en stærk Bevægelse mod dem.)

Karub.

Slaver! forholder Eder rolige, thi hvis I røbe vor Flugt, da blive I Alleenedsablede.

Harald.

See saa! — nu dette om Hovedet! Skynd Eder! — Nu ere I færdige, — kom!

(Alle disse Replikker siges, og Paaklædningen skeer meget hurtig.)

Femte Scene.

Zamorin (styrter ind.) De Forrige.

Zamorin.

Ha! hvad er det? Forræderie! Bagt!

Bagt! (iler med dragen Sabel efter de Flygtende, som have naaet Udgangen. Karub søger efter ham, men uden at træffe. Zamorin viger nogle Skridt tilbage. De Flygtende ile ud.) Mine Pistoler!

Ha, feige Trælle! Bagt! Bagt!

Sjette Scene.

Zamorin. Den arabiske Bagt fra den anden Side.

En Officer.

Du lever, Herre? Propheten være lovet! Vi hørte Skud — Herre, hvad er her foregaaet?

Zamorin.

Man sætte efter de Flygtende! Hundrede tusinde Guldstykker og den bedste Provinds

i Borneo giver jeg Den, der bringer mig dem, levende eller døde — Lad kun Bagten sætte efter dem — iler, iler! (den arabiske Bagt styrter ud) Ha! elendige, feige Trælle! det var Signe — hende I skulde bevogte. (de styrte for hans Kødde) Afsted! gennemsøger hele Den; kun ved at bringe hende tilbage kan I redde Livet, som I Alle have forbrudt — iler! (de haste ud. De forfærdede Qvinder ile ind i det indre Telt) Nei, jeg seer det; Mennesket kan ikke regjeres med Mildhed — et Jernaag bør bøie dets Nakke til Jorden. Forbandet være min daarlige Mildhed — den havde nær kostet mig Livet; den har gjort den Uafnæmmelige dristig! O, jeg raser! — Men hun skal straffes! hun skal tjene til Beviis paa, at Zamorin kan hade, offere Døden det, som er ham kjærere end hans eget Liv, og alle Asiens Throner.

Rom, vilde Hevn, fra Mørkheds Braa,
Rom, giv dig udi dette Bryst!

At nyde dig er salig Enst,
 Til dig kun stander min Attraa.
 Min Hjerne: Enst ei noget maler;
 Kom, laan mig Helved dine Qvaler,
 Til Marter for Den, jeg har kjær!
 At elske hende var min Brøde;
 Med Livet hun for sin skal bøde,
 Din Dom alt, Signe! affagt er.
 Og de, som rev' Dig fra mit Hjerte!
 Udaande Livet skal i Smerte,
 Som Helvedes kan ligned ved!
 I tirrede den stærke Løve,
 Den viser Tænder, og er vred;
 Den Retfærd vil mod Eder øve,
 Dens hele Grumhed skal I prøve!
 Dens vilde Brøl Jer Skrig skal bøve,
 Idet den Eder sønderriver,
 Og som et Offer Hønnen giver,
 Og under Fødder tramper ned!

Syvende Scene.

Zamorin. Signe og Harald (indføres af en Deel af den arabiske Bagt, efterfulgt af nogle af de sorte Slaver. Lidt efter Slavinderne.)

Den arabiske Officeer.

Store Sultan! de Troendes Behersker! her bringe vi den bortflygtede Slavinde, til: ligemed een af hendes Røvere. Vi grebe dem ved Udkanten af Klipperne. Som to affkudte Pile fore de igjennem Krattet, og idet Slav: indens lange Talar hang fast i en Tornebust, kjendte vi hende, uagtet det frembrydende Mørke, paa den hvide glimrende Dragt.

Zamorin.

Godt, min brave Ibraim! vent Din Belønning! — Velkommen Slavinde! Du har misbrugt min Raade, deeltaget i Planer imod mit Liv, flygtet af mit Serail: vent Døden!

Signe.

Den venter jeg, og den er mig velkommen!

Harald.

Hvad siger Du, Sultan? Du vil over-
antvorde Signe — den uskyldige Signe, til
Døden? Ved Alt hvad der er Dig helligt og
dyrebart i Himlen og paa Jorden, gør ikke
det! hun er uskyldig, som det diende Barn.
Din Hevn fordrer et Offer — her er det: jeg
er Forbryderen! lad mig bløde for Din Hevns
frygtelige Sværd!

Zamorin.

Misdæder! Kongemorder! hvo er Du?

Harald.

Denne hulde Piges Elsker: Din Fjende.
Jeg har nu med faa Ord sagt Dig min Brøde.
Hvi dvæler Du? — Lad mig døe!

Zamorin.

Ha! jeg kjender Dig! over hundrede af
mine brave Arabere have ved Din Haand
fundet Døden. Jeg lod Dig eftersøge for at
hevne dem. Signes Taarer smeltede mit
Hjerte, jeg gav Dig Liv og Frihed, og til Gjen-

gjeld for min Raade, røver Du mig voldelig
det, der var mig det dyrebareste paa Jorden,
og vil, idet Du udfører denne Skjændsels-
daad, endog myrde mig selv.

Harald.

Ja, det vilde jeg. Havde Du end havt
tusinde Liv, jeg vilde berøvet Dig dem Alle
for at frelse Signe af Dine barbariske, af
Millioners uskyldigt Blod rygende Hænder.
Men, ved min Kjærlighed til denne Naturens
huldeste Datter, og ved mit Had til Dig, svær-
ger jeg: hun er uskyldig; hendes Blod vilde
evig brænde paa Din Samvittighed. Giv
hende derfor Friheden — og mig Døden.

Signe.

Tro ham ikke, Sultan! han søger Døden.
Han var uvidende om min Skjebne, og tænkte
derfor aldrig paa at forandre den, da jeg,
uagtet Din Vagt som omgav mig, fandt Lei-
lighed til at underrette ham derom, og anraa-
be ham om min Frelse. — Han var lettroende

nok til at lade sig overtale til dette farlige Forretagende. Ved Guld og Løfter tilveiebragte jeg Baaben, og de Dragter, vi fastede over vore Klæder. Jeg affyrede selv den Pistol, hvis Kugle skulde have gjennemboret Dit Hjerte.

Harald.

Signe! Signe! hvad gør Du ?

Zamorin.

Ha! Slange, Du!? — Du vilde selv berøvet mig Livet? en Helvedes Marter skal stille Dig ved Dit, og Dit skrækkelige Exempel skal vise hele Indien, at man ikke ustraffet haaner Zamorins Hjerte, og tragter ham efter Livet. (til Slaverne): Man straffe disse tvende Majestætsforbrydere, som om de vare Forbrydere imod Prophetens hellige Lærdomme, og opreise et Baal udenfor Leiren for dem. Naar de have bestegit det, udgyde man gloende sydende Olie over dem, at deres

Brændende Legemer kunne antænde det Baal,
som skal fortære deres sorte forræderiske
Hjerter.

(Slaverne gaae.)

Signe.

Nei! nei! — Harald er uskyldig! Hør
mig, Herre! hør mig, før det er for sildig:
giv Harald fri, og lad mig, Forbrydersten,
ene betræde det frygtelige Baal! (for hans
Fodder) Hør mig, Sultan, og lad ikke For-
tvivlelsen knuse mit Hjerte, endnu før det
omspændes af Din Høns dræbende Luer!

Samorin.

Bed Propheten! aldrig saae jeg Mæge til
denne Strid! Een af dem lyver, men Hvil-
ken? hvo løser mig denne Gaade. (til nogle
at Slavinderne): I, som vare nærværende fra
Begyndelsen af deres Skjændselsdaad, siger
mig: taler Signe Sandhed?

En Slavinde.

Efter Alt at dømme, var hun ubidende om den hele Bortførelse. Hun var nærvæd at synke til Jorden, bævede heftig — havde aldeles ingen Baaben; og — Du saae selv, Herre! at hun blev saagodt som baaret ud af Teltet.

Harald.

Der hører Du, Sultan! Bekræftelsen paa Signes Uskyldighed! hvad Beviis forlanger Du mere? hvi dvæler Du? Skjenk den Uskyldige Livet, og giv hende Friheden for den Dødsangst, hun har udstaaet, — og lad mig, Forbryderen imod Din Majestæt, ene vorde Din Hevns blodige Offer. Med freidigt Mod skal jeg betræde Baalet, og Tanken om den ædle Pige, der var mig huld og tro i Livet, og vilde gaae i Døden for mig, skal styrke mig i Prøvelsens tunge Minut. Signe! slip mig af Dine Arme, at jeg kan vandre min sidste Gang paa Jorden!

Signe.

Nei! nei! man skal sønderlide mig, før
jeg lader mig rive fra Dit Hjerte. — Min
Harald! vi ville døe sammen!

Ottende Scene.

(Endeel sorte Slaver komme ind.)

De Forrige.

C h o r

(af Slaverne, idet endeel af dem danser med flam-
mende Dliefrukter omkring Harald og Signe.)

Bruser kun, Orkaner, bruser!

Hvisler, Slanger! Storme, suser!

Maane, viig fra denne De!

Helveds sovelgule Lue

Er de Fordømte skue,

Com for Brøden nu maa døe.

Stig mod Skyn, vilde Flammer,

Spredt Rædsel, Dval og Sammer

Døer de, som sig forbrød!

Slynger jer om deres Hjertes

Martrende, med Helveds Smarter,
 Og fremstjender deres Død!

(De ville føre dem ud.)

Zamorin.

Holder inde! Signe! det smelter mig at
 overantvorde Din Ungdom, og Dit ædle Hjerte,
 hvorpaa jeg nys har seet saa umiskjendelige
 Prøver, til Døden. Drag i Morgen med mig
 til Borneo, bliv Min: og Du er fri.

Signe.

Er Trældom da Frihed? Aldrig har jeg
 elsket Dig, og aldrig vil jeg kunne elske den
 Mand, der i dette Dieblis staaer for mig som
 min Bøddel, og har langsomt ladet mig føle
 alle Dødens Rædsler; — de ere overstaaede
 og jeg har ene Døden tilbage; men den er mig
 ingen Tyran; omslynget af Kjærligheds Arme,
 trykket tæt til min trofaste prøvede Elsters
 Hjerte, seer jeg den smilende imøde. Min
 Harald! modtag i dette mit sidste Afskedskys,
 min Tak for al Din tro Kjærlighed! o, at

jeg i det kunde ndaande mit Liv! Bore Ejele
 skulle luttrede i Flammerne, svinge sig didhen,
 hvor Døden har mistet sin Braad: for det
 evige Livs lysende Throne; der skulle vi leve
 i uadskillelig evig Forening. Der skal ingen
 Tyran rive Din Signe fra Dit Hjerte; der
 er hun evig Din! Kom, min Harald! kom!

Ramorn.

Vel! Du vil det selv! Fører dem ud! —
 O, mit Hjerte!

Harald.

Grumme Tyran! Du kan, uden at røre,
 faste Dalens huldeste Lilie i den luende Døn!
 Vel, Du fagre, blege Lilie! bøj din spæde
 Stængel op til mit Bryst, og vent, trykket
 tæt til mit Hjerte, paa Døden! (til Slaverne):
 Kommer! udgyder Eders Luehav over vore
 Hjerter: vi ere færdige!

(De gik mod Udgangen, Arm i Arm.)

Niende Scene.

De Forrige. Gjedde (kommer ind, understøttet af) Berrißsa. (strax derpaa) Karub.

Gjedde

(møder Harald og Signe ved udgangen)

De leve endnu?! Herren være lovet!
(styrter for Sultanens Fødder.) Mægtige Monark! laan Dit Dre til en fortvivlet Oldings Bønner, og lad ham finde Raade for Dit Dø! Straf ikke disse Ulyksalige for en Brøde, hvori jeg allene er skyldig. Jeg overtalede denne leetroende Yngling til at bortføre Signe af Dit Serail — og da han vægrede sig, brugte jeg min faderlige Myndighed, og nødte ham til at begaae en Brøde, hvortil han ingen Tilbøielighed følte, og hvorom Signe var ganske uvidende. Lad derfor mig bestige det Baal, som Du har beredt disse, Din Hevns uskyl-
dige Offere! — Eftaan deres blomstrende Ungdom, deres ædle Hjerter, og lad mig —

der alt staar med Foden i Graven, lide Dø-
den, som jeg ene har fortjent!

Zamorin.

Hvad siger Du, Gamle!? — Du vil
ogsaa være den Skyldige? Besmit ikke den
rene Wandel, som Dit ærbærdige Ansyn for-
kynder, ved en Usandhed. Jeg seer Din Be-
væggrund og ærer den . . .

Karub

(for Sultanens Fødder.)

Den kommer fra det ædlest Hjerter; men
troe ham derfor ikke, troe ham ikke, Herre;
thi for første Gang i hans Liv nedlader han
sig til at sige en Usandhed; o, han gjør det
for at frelse sine elskede Børns Liv. Af mig,
af mig allene høre Du den rene Sandhed:
jeg, jeg allene er Forbryderen! alle Dine Vel-
gjerninger lønnede jeg med Forræderie. —
Min Hjerne udrugede den Plan, hvorved
Signe blev sat i Frihed, og jeg var selv den

(17*)

som udførte den. Jeg og ingen Anden fyrede efter Dit Hjerte. — Ja, Herre! dette er min Belgjører, mit Livs Frelser, som jeg saa ofte har maattet fortælle Dig om. Signe er hans Datter. Jeg saae den ærværdige Oldings Smerte, og svær, at give ham hans Datter igjen, om ogsaa Veien til hendes Redning gik igjennem Dit eget kongelige Hjerte — og Du veed selv, hvor nær jeg var ved at holde Ord. Hvo af os Alle har nu fortjent Døden? Skue disse Adles fagre Baar, og denne ærværdige Oldings sølverhvide Lokker; Lad Mildhed besjele Dit Hjerte! lad Din Naade skjenke dem Livet paa nye, og lad mit skyldige Blod fortæres af de Luer, hvis Flammer vilde brænde evigt i Dit Hjerte, om Du ikke hører Sandhedens Røst, om Du ikke frelser Dinden fra en ufortjent grusom Død. (Sultanen vender sig bort; man seer han fattet en stor Beslutning.) Du vender Dig bort, store Sultan! vær mild som Himlen! lad Din Naades Sol flamme.

ind i disse knuste Hjerter, hvor alt Haabets
sidste Gnist er udslukt. Mine Venner! for-
ener Eders Bønner med mine, knæler for de
Troendes store Behersker, beder om Naade for
disse, og om Døden for mig!

(Alle knæle undtagen Signe og Harald.)

Samrin.

Jeg kjender Din Nations Characteer, —
jeg kjender Dig: Du talede Sandhed. Du
har fortjent Døden; men for Varsiden frelst
Du mit Liv paa Tigerjagten; modtag nu der-
for Dit til Gjengjeld. Signe! Harald! I
ere fri! — Du bæver, ullykkelige Pige! kom
nærmere — fat Dig! Du er fri, fri som
Fuglen i Luften, der kan flyve hvorhen
den vil. — Værdige Gamle! jeg læg-
ger hende ved Dit Hjerte! læg Du hendes
blødende Wunder, som jeg slog, endstjøndt
hun var mig dyrebare end mine Dines Lys.
For første Gang i mit Liv, skuer jeg Dyden
i dens fulde Glans; o, den funkler skøn:

nere end den Alt oplivende Sol. Signe! det
 var daarligt af mig at troe, at jeg ved Noget
 kunde erstatte Dig, hvad Du for min Skyld
 har lidt; men jeg mindes endnu med hvilken
 Længsel Du talede om Dit Fødeland; — jeg
 giver Dig et af mine bedste Skibe, og det skal,
 rigt ladet med Guld og Skatte, i Morgen af-
 seile med Dig, og alle dem Du elsker, til Tran-
 qvebar; derfra reise mine Folk til Borneo,
 — og Du, Din Fader og Harald, til Ederes
 Fødeland. — Ræk mig Din Haand, Signe!
 omfavn mig, ærværdige Gamle; min Ejel
 svømmer i en hidtil aldrig følt Henrykkelse:
 jeg er tilfreds med mig selv!

(Gjedde, Signe, Harald, Berriisa og Karub om-
 ringe ham knælende.)

Signe (svag.)

Du er mægtig som Monark; stor og ædel
 som Menneske! en himnielsk Gld funkler i Dit
 Øie; evig skal jeg i Dig ære Algodheds hul-

deste Billede paa Jorden! Hil det lykkelige
Borneo; thi Dyden smykker dets Throne!

Ramorin.

Mine Venner! reiser Eder. Dig, Gamle,
forærer jeg en Diamant, ædlere end den skøn-
neste i min Krone: Din tro Karub.

Gjedde.

Store Sultan! Du giver os Alle mere
end Livet: Du giver os vort Fodeland paany.
Dit hulde Billede medtage vi til det; det er
dybt indgravet i vore Hjerter, og kun Døden
vil kunne udlette dets blide Træk.

Harald.

Ædleste Fyrste! mit Liv og Blod kunde
jeg nu opoffre for Dig! denne Dag har været
mig riig paa Nædler, men de ere glemte, —
den har alt Din huldsalige Raade udsløttet,
men evig skal jeg minde den, som een af de
skønneste i mit Liv; thi den har vist mig det
herligste Syn paa Jorden: en ædel, menne-
skeljærlig Fyrste!

Samorin

Jeg skal heller aldrig glemme den; thi den har vist mig, hvor let Retsfærdigheden kan vildledes, og den Uskyldige vorde dens blodige Offer.

Harald

(fremtager Signes Billede, som hænger i en Kjæde paa hans Bryst.)

Dit Hjerte er ædelt — reent som den skye-
fri Himmel; modtag til Minde om dets store
Daad, Signes Billede, som Kjærlighed lærte
hendes lykkelige Brudgom at male. Hver
Gang Du skuer dets hulde Træk, svæbe Din
skjønne Handling Dig for Die: — da minde
Du: at Du er Signes Lykkes hulde Skaber!

Signe.

Da minde Du: at ingen Tid, ingen
Graastand skal nogensinde kunde udlette Dit
Minde af hendes Bryst, og at hun til Hier-
tets sidste Slag skal nedbede Himlens Velsig-
nelse over Dig og Dine Dage.

Zamorin.

Det Billede skal være mig kjær og dyrebart, det skal hvile ved mit Hjerte. — Hvergang Bredens vilde Ild raser i mit Bryst, vil jeg fæste mine Dine paa det — og som en Houris fra Paradis skal Du da træde for mit brusende Hjerte — og Mildhed skal strax besjæle det, og indtage Bredens og Hevnens Plads. (til nogle Slaver): Man bortbringe Mindet om dens Bildhed. (Slaverne gaae.) (til en Hefmand): Man aabne Teltet for Alle og Enhver, og Sang og Strængeleeg tone, hvor nys Sukke gjenløde. (Teltet aabnes og opfyldes af Arabere, Slaver, Slavinder, Mohrer, Indianere og Indianerinder; iblandt Mængden er Johnson, som strax gaaer hen til Gjedde, der taler sagte med ham.) (til de Indtrædende): Mine Venner, vær glade! lader Eders muntre Sange og Dandse forkynde Dydens Eier, og Signes Ære!

Tiende og sidste Scene.

Chor og Dands.

Synger og dandser til Strængenes End!
 Synger til Ære for Skjønhed og Dyd!
 Jublende tone vi Zamorins Navn;
 Prise hans Hjertes livsalige Dyd;
 Ønske: han leve til Indiens Fryd
 Længe i Troffabs og Kjærligheds Favn!

Solo: Dands.

De Frigivne.

Du gav os, Sultan! meer end Livet,
 Da Du vor Slavelænke brød.
 Den Gave Jordens Gud blev givet,
 At lindre Jordens Sønners Nød.
 Du fulgte fro Dit Hjertes Bud,
 Derfor Dig signe Gødheds Gud!

Indianerinderne.

Til denne skønne Handlings Minde
 Vi række Dig en Palmefrands;

O, lad den om Dit Haar sig vinde,
 Ved Siden af Din Krones Glands!
 Den vandt Dig Din Huldſalighed,
 I det Du ſienkede os Fred.

Johnson.

Mit Hu kun ſtander til mit Norden;
 Enart ſeer jeg Danmarks elſkte Kyſt;
 Men til jeg ſynker ned i Jorden,
 Dit Minde throner i mit Bryſt!
 Og aldrig ſkal det ſlettes ud,
 Du hulde Billede af Gud!

Berriſſa.

Med Signe drager jeg ſaa gjerne
 Til hendes elſkte Fødeland,
 Men ſelv jeg ſkal udi det Fjerne
 Velfigne Dig, Du ædle Mand!
 Og Signes Røſt er da ſom min:
 Algødhed ſigne Zamorin!

Slutningschor.

Hil Zamorin, hans høie Dyd!
 Hil Signe, Abindelfjønnet's Pryd!
 Vor rene Jubel stige
 Ved Strængenes den muntre Lyd
 Mod Skien, tolkendehvor! Fryd,
 Og hele Verden sige:
 Ei Dyden boer i enkelt Land,
 Den dyrkes udi Indiens Sand,
 Som paa Europas Fjelde;
 Den blomstrer i den stille Dal,
 Den skaber Glæder uden Tal,
 Almægtig er dens Vælde!
 O, Dyd! Din milde klare Sol,
 Som skaber Held fra Pol til Pol,
 Ei synlig os er vorden:
 Thi frandske vi de Vædle her,
 Som bleve hulde Billeder
 Af Dig, blandt os paa Jorden!

(Alle de andre Personer paa Scenen, danne en
 stor malerisk Gruppe om Zamorin, Gjed-
 de, Signe og Harald som de befrandske.
 Dækket falder.)

Ende paa tredie og sidste Act.

